

ЗДОБУВАЮЧИ ДРУЗІВ ДЛЯ БОГА: РАДІСТЬ УЧАСТІ В ЙОГО МІСІЇ

Марк Фінлі

ЗМІСТ

Вступ	2
Урок 1. 27 червня – 3 липня. Для чого свідчити?	4
Урок 2. 4-10 липня. Успішні свідки: сила особистого свідчення	13
Урок 3. 11-17 липня. Бачити людей очима Ісуса	23
Урок 4. 18-24 липня. Сила молитви: заступництво за інших	32
Урок 5. 25-31 липня. Свідчення, наділене силою Духа	41
Урок 6. 1-7 серпня. Необмежені можливості	50
Урок 7. 8-14 серпня. Ділитися Словом	59
Урок 8. 15-21 серпня. Служити подібно до Ісуса	68
Урок 9. 22-28 серпня. Розвиваючи правильні стосунки	78
Урок 10. 29 серпня – 4 вересня. Захопливий спосіб участі	88
Урок 11. 5-11 вересня. Ділитися історією про Ісуса	98
Урок 12. 12-18 вересня. Вістка, якою варто ділитися	107
Урок 13. 19-25 вересня. Крок віри	117

ВСТУП

Бувають моменти, коли усвідомлення однієї-єдиної думки спричиняє радикальні зміни в нашому житті. Кілька років тому я перебував із моїми колегами на зустрічі служителів. Дискусія стосувалася нашої місії, свідчення та євангелізації. Один із моїх друзів висловив таку думку: «Місія – це насамперед Божа справа. Бог використовує всі ресурси Неба, спасаючи нашу планету. А наша справа – радісно співпрацювати з Ним у Його праці спасіння тих, хто гине». Мені здалося, що з моїх плечей упав важкий тягар. Спасати загинувший світ – завдання не моє, а Господа. Мій обов'язок полягає в тому, щоб співпрацювати з Ним у справі, яку Він уже звершує.

Думка про те, що місія – це Божа справа, проходить через усе Писання. Соломон викладає її так: «Він [Бог]... прагнення вічності вклав у їхнє серце» (Екл. 3:11, *переклад Р. Турконяка*). Коли у світі народжується людина, Бог вкладає прагнення до вічності глибоко в єство цієї людської істоти. Як одного разу сказав Августин: «Господи, ми були створені для Тебе, і наші серця не знайдуть спокою, доки не знайдуть його в Тобі». Згідно з Євангелієм від Івана, Ісус – «справжнє Світло, яке освічує кожну людину, що приходить у світ» (Івана 1:9). Бог не тільки вклав у кожного з нас прагнення до Нього, а й посилає Свого Святого Духа, щоб привернути нас до Себе.

Будь-яке бажання чинити правильно, будь-яке усвідомлення гріха викликане Святим Духом. Кожне прагнення до добра, кожна схильність до милосердя й безкорисливості мотивовані Святим Духом. Навіть якщо ми не можемо повністю зрозуміти або усвідомити це, Святий Дух працює в нашому житті, щоб повернути нас до Ісуса (Івана 16:7-15). Однак Сам Ісус – найбільший з усіх дарів.

Коли через гріх людський рід був безнадійно втрачений і приречений на вічну смерть, Бог завдяки Своїй любові виявив ініціативу. Лука пише: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10). Апостол

Павло додає: «Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8). Бог виявив ініціативу в справі нашого спасіння. Христос залишив славу й велич Небес і прийшов у затьмарений гріхом світ із викупною місією.

Перш ніж ми зробили один крок до Нього, Він здійснив гігантський стрибок назустріч нам. Перш ніж ми віддали Йому своє життя, Господь Своєю смертю забезпечив нам спасіння. Ми були Його ворогами, але Він був нашим Другом. Ми відвернулися від Нього, а Він повернувся обличчям до нас. Ми мало думали про Нього, а Він надзвичайно подбав про нас.

У розділі 15 Євангелія від Луки Христос зображений як добрий Пастир, Котрий невтомно шукає Свою заблудлу вівцю; як жінка, яка ретельно шукає загублену срібну монету зі свого посагу; як перестарілий батько, котрий чимдуж біжить назустріч Своему блудному синові. Перу Еллен Уайт належить дивовижний, гідний наших роздумів вислів: «Великий План викуплення було складено перш заснування нашого світу. Христос не був самотній у цьому чудовому задумі про викуп людини. На Небесних радах, перед заснуванням світу, Отець і Син уклали такий заповіт: якщо людина виявить невірність Богові, Христос, Єдиний з Отцем, займе місце грішника й понесе покарання правосуддя, яке впаде на Нього» («The Advent Review and Sabbath Herald», 15 листопада 1898 р.).

Подумайте про це. Ми маємо неймовірну перевагу й величезну відповідальність, а також вічну радість участі й співпраці з Христом у Його місії. Саме цій темі присвячені всі уроки поточного кварталу.

Марк Фінлі, уродженець штату Коннектикут (США), усесвітньо відомий євангеліст, був віцепрезидентом Генеральної Конференції з 2005 по 2010 рр. Після залишення цієї посади він став помічником президента Генеральної Конференції. У пастора Фінлі та його дружини Ернестіни троє дітей і п'ятеро онуків.

ДЛЯ ЧОГО СВІДЧИТИ?

Біблійні тексти для дослідження:

**Якова 5:19, 20; Луки 15:6; Соф. 3:17; Івана 7:37, 38;
1 Тим. 2:3, 4; 2 Кор. 5:14, 15.**

Пам'ятний вірш:

**«Бо це добре і до вподоби нашому Спасителеві,
Богові, Який хоче, щоб усі люди спаслися і прий-
шли до пізнання істини» (1 Тим. 2:3,4).**

Найбільше бажання Бога – аби всі люди відгукнулися на Його любов, прийняли Його благодать, були перетворені Його Духом і спасенні для Його Царства. У Нього немає більшого бажання, ніж наше спасіння. Любов Господа безмежна. Його милість безмірна. Його співчуття нескінченне. Його прощення невичерпне. Його сила всемогутня. На відміну від язичницьких богів, які вимагали жертв, наш Бог Сам приніс найбільшу жертву. Як би сильно ми не бажали бути спасеними, Бог незрівнянно більше бажає цього. «Бо це добре і до вподоби нашому Спасителеві, Богові, Який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тим. 2:3, 4). Його серце бажає вашого і мого спасіння.

Усе наше свідчення – про Ісуса. Про те, що Він здійснив для нашого спасіння, як змінив наше життя та які чудові істини містяться в Його Слові. Біблія відкриває нам, Ким є Господь та яким прекрасним характером володіє. Чому ми свідчимо? Якщо ми розуміємо, Хто Він, якщо відчули чудеса Його благодаті й силу Його любові, то не можемо мовчати. Стаючи співучасниками Христа, ми входимо в Його радість (див. Матв. 25:21, 23), бачачи людей, викуплених Його благодаттю й перетворених Його любов'ю.

Неділя, 28 червня

НАДАЮЧИ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ СПАСІННЯ

Бог щодня всюди дає можливості людям пізнавати Його. Він впливає на їхні серця за допомогою Свого Святого Духа, відкриває Себе в красі й складності світу природи. Неосяжність, упорядкованість і симетрія Всесвіту свідчать про безмежного Бога, Котрий володіє незбагненною мудрістю й безмірною силою. Він створює та передбачає обставини в нашому житті, щоб привернути нас до Себе.

Хоч Господь відкриває Себе через вплив Свого Духа, через красу природи й дії Провидіння, найпереконливіше об'явлення Його любові ми знаходимо в житті й служінні Ісуса Христа. Розповідаючи про Ісуса іншим людям, ми даємо їм найкращу можливість бути спасеними.

Прочитайте Луки 19:10 та порівняйте з Якова 5:19, 20. Що Євангеліє від Луки повідомляє про мету Першого приходу Христа на Землю? Як ми співпрацюємо з Христом у Його справі спасіння загнаних? _____

За словами Якова, «той, хто навернув грішника з його облудної дороги, спасе свою душу від смерті» (Якова 5:20). Послання до римлян розвиває цю думку. У Римл. 1, 2 апостол Павло наголошує: і язичники, які бачили Боже об'явлення в природі, і євреї, котрі отримали Боже пророче об'явлення в Писанні, – загнани люди, якщо вони без Христа. У Римл. 3-5 апостол проголошує, що спасіння можна отримати

Урок 1 тільки благодаттю через віру. Далі в Римл. 6-8 він пояснює: благодать, яка оправдує кожного віруючого, є також освячувальною благодаттю. А в Римл. 10 Павло стверджує: «Бо кожний, хто тільки прикличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Римл. 10:13), а потім зазначає, що ніхто не може прикликати це Ім'я, якщо не повірив, не може повірити, якщо не чув, і не може почути, якщо хтось не розповість йому (див. Римл. 10:14, 15). Ми є Божими ланками в Плані спасіння, щоб досягати загинувших людей славою Євангелія.

Ми свідчимо для того, щоб дати людям єдиний найкращий шанс на спасіння. Яка наша роль у Божому Плані спасіння людства? Подумайте: скільки людей почуло Добру вістку з ваших уст?

Понеділок, 29 червня

ПРИНОСИТИ РАДІСТЬ ІСУСОВІ

Чи запитували вас коли-небудь: «Як пройшов ваш сьогоднішній день? Чи все у вас гаразд?» А якби ви поставили ці запитання Богові? «Господи, як пройшов Твій сьогоднішній день?» Яку відповідь ви отримали б? Можливо, почули б таке: «Мій день був надзвичайно важким. Сльози наповнили Мої очі, коли Я дивився на тисячі таборів біженців, переповнених замерзлими, голодними, заплаканими дітьми. Я ходив вулицями багатолюдних міст світу й плакав із безпритульними та жебраками. Моє серце розривається, бо бачу жінок, котрі страждають від насильства, та заляканих дітей, проданих у сексуальне рабство. Я був свідком спричинених війною спустошень, руйнівних наслідків стихійних лих і страждань від виснажливих смертельних хвороб». Можливо, ви продовжили б розмову: «Однак, Боже, чи є те, що робить тебе щасливим? Що приносить радість Твоєму серцю? Що може спонукати Тебе співати?»

Прочитайте Луки 15:6, 7, 9, 10, 22-24, 32. Чим завершуються наведені історії і що їхні закінчення говорять вам про Бога?

Усі Небеса радіють, коли загублені знайдені. У світі, переповненому хворобами, нещастями та смертю, ми можемо приносити радість Божому серцю, проголошуючи людям Добру вістку про спасіння. Одним із найбільших спонукань ділитися любов'ю Христа є усвідомлення того, що свідчення приносить радість Божому серцю. Щоразу, коли ми відкриваємо іншим Його любов, усі Небеса співають.

Прочитайте Соф. 3:17. Як реагує наш Господь, коли ми приймаємо Його спасенну благодать? _____

Уявіть собі таку ситуацію. Завдяки вашому свідченню якась людина (чоловік, жінка, хлопчик чи дівчинка) приймає Ісуса як свого особистого Спасителя. Ісус радіє. Усе Небо наповнюється величною піснею, і наш могутній Спаситель співає, радіючи цій людині. Що може бути більш дорогоцінним, більш надихаючим, ніж усвідомлення, що ваше свідчення приносить радість Божому серцю у світі смутку?

Вівторок, 30 червня

ЗРОСТАННЯ ЧЕРЕЗ ВІДДАЧУ

Мертве море – безстічне солоне озеро між Ізраїлем та Йорданією. Розташоване на понад 400 м нижче рівня моря, воно вважається найнижчою ділянкою суші на планеті. Ріка Йордан, витікаючи з Галилейського моря, протікає Йорданською долиною, поки не завмирає в Мертвому морі.

Жаркий сухий клімат, з інтенсивним сонячним випромінюванням та умовами пустелі, сприяє досить швидкому випаровуванню води. Оскільки середній вміст солі й мінералів у Мертвому морі становить 31,5%, у його водах мало що виживає. Там немає риби, немає рослин; є тільки деякі мікроорганізми й бактерії на дні.

У нашому християнському житті може статися щось подібне. Якщо Божа благодать, наповнюючи наше життя, не тече до інших, ми станемо застійними і практично безжиттєвими, як Мертве море. Наше життя має бути іншим.

Прочитайте Івана 7:37, 38 і Луки 6:38. На відміну від того, що відбувається з Мертвим морем, що очікується

від віруючих, котрі отримують відсвіжувальні потоки живої води від Христа? _____

«Бог міг би спасати грішників і без нашої допомоги, але щоб сформувати христоподібний характер, нам необхідно співпрацювати з Христом. Щоб увійти в Його радість – радість бачити душі, викуплені Його Жертвою, – ми повинні брати участь у Його праці задля їхнього викуплення» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 142).

«Ті, хто бажає бути переможцем, мають зректися себе; і єдине, що допоможе їм виконати цю велику справу, – ревна зацікавленість у спасінні інших» (Е. Уайт. Основи християнської освіти. С. 207).

Ми зростаємо, коли ділимося з іншими тим, що здійснив Христос у нашому житті. З огляду на все, дароване нам у Ньому, що, як не найжалюгідніший егоїзм, заважає нам ділитися з іншими тим, що було дано нам? А якщо ми не ділимося своєю вірою, наше духовне життя стане таким же застійним, як Мертве море.

Якими є ваші досвіди свідчення іншим людям, молитви з ними й служіння їхнім потребам? Як ці досвіди вплинули на вашу віру та життя з Господом?

Середа, 1 липня

ВІРНІСТЬ ПОВЕЛІННЯМ ХРИСТА

Відданість Христу спонукає виконувати Його волю, дотримуватися Його заповідей. Результатом такого способу життя стає серце, яке б'ється в такт із Його серцем задля спасіння загинувших. Пріоритети Господа стають нашими пріоритетами.

Прочитайте 1 Тим. 2:3, 4 і 2 Петра 3:9. Що ці тексти повідомляють нам про серце Бога? Які Його пріоритети?

Бог щиро й палко бажає спасіння людей. Для Нього немає нічого важливішого. Він хоче, щоб усі були спасенні та «прийшли до пізнання істини» (1 Тим. 2:4), «бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петра

3:9, *переклад І. Огієнка*). Коментуючи цей уривок, «Біблійний коментар АСД» зазначає, що використане тут грецьке дієслово «бўломай» означає схильність розуму, яку можна висловити словами хотіти чи бажати. Далі в коментарі міститься прони-кливе зауваження щодо маленького слова «але» (грец. *алла*). Тут воно використане для того, «щоб підкреслити контраст між неправильним розумінням характеру Бога: Він нібито може бажати загибелі деяких людей, і такою істиною: Він хоче, щоб усі були спасенні» (Біблійний коментар АСД. Т. 7. С. 615). Кожному з нас як свідкам Його любові, благодаті й істини Христос дав повеління брати участь у Його місії, бо Він бажає, аби все людство було спасенне.

Прочитайте текст Дії 13:47 та порівняйте його з Ісаї 49:6. До Кого найперше були звернені ці слова? Як використовує їх апостол Павло? _____

Деякі пророцтва Біблії мають більше, ніж одне виконання. Тут апостол Павло бере пророцтво, яке спочатку стосувалося Ізраїлю, потім – Месії (див. Ісаї 41:8; Ісаї 49:6 і Луки 2:32), і застосовує його до новозавітної Церкви. Для Церкви ігнорувати або применшувати повеління Христа означає не виконати своєї пророчої місії у світі, тобто не досягнути цілі свого існування.

Які небезпеки загрожують як Церкві загалом, так і місцевій громаді зокрема, якщо вона стає настільки зосередженою на внутрішніх питаннях, що забуває про своє призначення?

Четвер, 2 липня

МОТИВОВАНІ ЛЮБОВ'Ю

Цього тижня ми зосередили увагу на пошуку відповіді на запитання: «Для чого свідчити?». Ми виявили, що, ділячись нашою вірою, отримуємо радість співпраці з Богом у Його місії для світу. Наше свідчення про Його любов дає людям більше можливостей для спасіння, оскільки вони можуть краще збагнути Його благодать та істину.

Водночас свідчення є також одним з Божих засобів для нашого духовного зростання. Нехтування бажанням ділити-

Урок 1
ся звісткою про подвиг Христа і служити іншим пригнічує справжнє духовне життя.

Свідчення приводить нас до зв'язку із серцем Того, Хто бажає спасти все людство. Це відгук послуху на Його повеління. У сьогоднішньому уроці ми досліджуємо найбільшу мотивацію для свідчення.

Прочитайте 2 Кор. 5:14, 15, 18-20. Що спонукало Павла мужньо витримувати випробування, негаразди, нестатки й труднощі заради Євангелія? Як ця сама мотивація може спонукати нас служити Христові?

Апостол Павло був мотивований любов'ю. Дещо ми робитимемо виключно через любов, а не з жодної іншої причини. Заявляючи, що «любов Христова охоплює нас», апостол проголошує вічну істину. Слово, перекладене як «охоплює», також означає «змушує, спонукає», тобто мотивує. Любов Христа керувала діями Павла та спонукала його свідчити. З безстрашною цілеспрямованістю та прямодушністю він ділився Планом спасіння в усьому середземноморському світі.

«Нехай у серці панує любов. Мотиви дій справжнього християнина впливають саме з глибокої любові, яку він відчуває до свого Господа. Любов до Христа є тим коренем, з якого виростає безкорисливе ставлення до братів» (Е. Уайт. Християнська родина. С. 425).

Якщо ми справді розуміємо, яку безмежну жертву Христос приніс за нас, то будемо сповнені Його любов'ю і спонукувані ділитися з іншими тим, що Він звершив задля нас.

Творець усього суцього (зірок, галактик, ангельського воїнства, інших світів, планети Земля, людини) помер за нас на хресті. Хіба можливо, щоб ця дивовижна істина не запалила в нас любові до Бога й бажання ділитися цією любов'ю?

П'ятниця, 3 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дії апостолів» розділ «Божий план щодо Його Церкви» (С. 9-16); у книзі «Бажання віків» С. 822-828.

Новозавітній Церкві загрожувала небезпека не зрозуміти мету свого існування. Еллен Уайт пише про це: «Гоніння на єрусалимську церкву стали сильним поштовхом для звершення євангельської роботи. Служіння словом мало тут великий успіх, і виникла небезпека, що учні занадто довго залишатимуться на цьому місті, занедбуючи повеління Спасителя йти по всьому світу. Забуваючи про те, що силу для протидії злу можна найкращим чином здобути в активному служінні, вони почали думати, що найголовніша справа – захист Церкви від нападів ворога в Єрусалимі. Замість того щоб готувати новонавернених нести Євангеліє тим, котрі ще не чули про нього, вони були схильні задовольнитися досягнутим» (Дії апостолів. С. 105).

Питання для обговорення:

1. Уважно прочитайте наведену вище цитату Е. Уайт, особливо останній рядок. Чому ми навіть сьогодні повинні остерігатися тієї ж небезпеки? З огляду на місіонерські виклики нашого часу, чому таке ставлення було б трагічно неправильним?
2. Прочитайте Матв. 28:18-20; Марка 16:15, 16; Луки 24:46-49; Івана 20:21. Як ви вважаєте, чому кожне Євангеліє закінчується однаковим повелінням? Що це означало для віруючих першого століття і що означає для нас сьогодні?
3. Чи можуть свідчення та служіння замінити справжню духовність? Якщо так, то в який спосіб? Як ми можемо уникнути цієї пастки?
4. Обговоріть у класі відповіді на запитання в кінці уроку за вівторок (ішлося про те, як свідчення та служіння впливають на наше духовне зростання). Що з набутого вами досвіду може допомогти іншим? Яких допущених вами помилок ви могли б допомогти уникнути іншим?
5. Подумайте про дивовижний факт, що Бог любить кожного з нас зокрема. Що, на вашу думку, це означає? Як ця, можливо, найважливіша істина в усьому Всесвіті впливає на ваше життя?

ЗУПИНЕНА В АЕРОПОРТУ

Глен Ернфорд Чи

«Чому ви спасенні?» – ці слова я почула, коли мій міжнародний рейс приземлився в Портленді, штат Орегон, США.

Офіцер міграційної служби США міжнародного аеропорту Портленда глянув на мій норвезький паспорт, а потім на мене.

– Яка мета вашого візиту? – запитав він.

– Я прилетіла в гості до подруги, – відповіла я.

– Назвіть її адресу.

– Я не знаю адреси, – пояснювала я. – Але вона повинна зустріти мене в аеропорту.

Офіцерові явно не сподобалася моя відповідь.

– І де ви познайомилися? – продовжив він допит.

– У коледжі, у передмісті Лондона, – відповіла я.

– Що ви там вивчали? – знову запитав офіцер.

– Богослов'я, – відповіла я.

Офіцер вдивився в моє обличчя.

– Ви віруюча? – чомусь здивувався він.

– Так.

Він знову поглянув на мій паспорт, потім знову на мене й поставив запитання, якого я не очікувала почути:

– Отже, чому ви спасенні?

Я відповіла не замислюючись:

– Тому що Ісус помер за мене.

Офіцер міграційної служби уважно подивився на мене і сказав:

– Хороша відповідь. Ви можете йти.

Я усміхнулася та увійшла на територію США. Опинившись у зоні отримання багажу, я усвідомила значимість цієї розмови й була вражена тією думкою, що в День суду нам поставлять лише одне запитання: «Чому ви спасенні?» Відповідь я знайшла в Першому посланні Івана 5:11-13, де сказано: «...свідчення це, що Бог дав нам вічне життя; і це життя – в Його Сині. Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя. Ось це я написав вам, [віруючим в Ім'я Божого Сина], щоб ви знали, що віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя».

Чому ви спасенні? З упевненістю в спасінні ви можете твердо відповісти: «Тому що Ісус помер за мене». І у відповідь ви почуете приємні й бажані слова: «Хороша відповідь. Ви можете ввійти».

Глен Ернфорд Чи, учитель адвентистської школи Остмарка, м. Осло, Норвегія. Керувала Відділом молодіжного служіння Адвентистської церкви Беталь, членом якої є і донині. Частина приношень тринадцятої суботи буде спрямована на відкриття громадського молодіжного центру при церкві Беталь.

УСПІШНІ СВДКИ: СИЛА ОСОБИСТОГО СВДЧЕННЯ

Біблійні тексти для дослідження:

Марка 5:15–20; Марка 16:1–11; Дії 4:1–20; 1 Івана 1:1–3; Гал. 2:20; Дії 26.

Пам'ятний вірш:

«Адже ми не можемо не розповідати про те, що бачили та чули!» (Дії 4:20).

Особисте свідчення володіє надзвичайною силою. Коли любов Христа зіграє наші серця і Його благодать змінює нас, ми можемо сказати про Нього щось значуще. Одна річ ділитися тим, що Ісус звершив для когось, і зовсім інша – ділитися тим, що Він учинив особисто для мене.

З особистим досвідом важко сперечатися. Люди можуть заперечувати ваше богослов'я, ваше розуміння тексту або навіть узагалі глузувати з релігії. Однак коли людина каже: «Раніше я не мав надії, а тепер маю; мене мучило почуття вини, а тепер у моєму серці мир; я жив без мети в житті, а нині маю мету», – тоді сила Євангелія впливає навіть на скептиків.

Хоч деякі можуть пережити раптове драматичне навернення, як апостол Павло дорогою до Дамаску, найчастіше навернення відбувається поступово, коли людина дедалі

Урок 2 більше усвідомлює цінність Ісуса, глибоко дорожить Його дивовижною благодаттю й відчуває величезну вдячність за безоплатно запропоноване Ним спасіння. Христос радикально переорієнтовує наше життя. Саме такого свідчення відчайдушно потребує і бажає світ.

Неділя, 5 липня

ПОЗІРНО НЕЕФЕКТИВНІ СВІДКИ

Прочитайте Марка 5:15–20. Як ви вважаєте, чому Ісус послав цього чоловіка в Десятимістя, а не залишив при Собі, аби зміцнити його у вірі? _____

У першому столітті регіон Десятимістя охоплював десять міст, розташованих уздовж берега Галилейського моря. Ці міста були пов'язані спільною мовою і культурою. Багато місцевих жителів добре знали біснுவатого. Він уселяв страх в їхні серця своїми непередбачуваними жорстокими вчинками. Ісус бачив, що ця людина прагнула чогось кращого, і звільнив нещасного від демонів-мучителів.

Городяни, почувши, що Ісус дозволив бісам оволодіти їхнім стадом свиней і воно кинулося з кручі в море, вийшли подивитися, що відбувається. У Євангелії від Марка написано: «І приходять до Ісуса, і бачать, що біснуватий – той, що мав легіон, – сидить зодягнений, при своєму розумі; і вони злякалися» (Марка 5:15). Людина знову стала здоровою – фізично, розумово, емоційно й духовно. Мета Євангелія полягає у відновленні понівечених гріхом людей для повноцінного життя, для якого їх створив Христос.

Хто був би кращим місіонером для досягнення Доброю вісткою цих десяти міст, аніж зцілений біснуватий, який міг поділитися своїм свідченням із жителями всього регіону? Еллен Уайт пише: «Як Христові свідки, ми повинні говорити про те, що нам відомо, що самі бачили, чули й відчували. Якби ми крок за кроком ішли за Христом, то мали б що розповідати про той шлях, яким Він провадив нас. Ми могли б розповісти, як випробовували Його обітницю і перекона-

лися в її вірності. Ми могли б також свідчити про те, що нам відомо про благодать Христа. Це саме те свідчення, до якого закликає нас Господь і через брак якого гине світ» (Бажання віків. С. 340). Бог часто використовує неефективних, на перший погляд, свідків, які були змінені Його благодаттю, щоб здійснити зміни в нашому світі.

Якою є історія вашого особистого навернення? Що саме ви розповідаєте іншим про те, як прийшли до віри? Якими досвідами можете поділитися з невіруючою людиною, які принесли б їй користь?

Понеділок, 6 липня

ПРОГОЛОШУЮЧИ ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА

Був ранній недільний ранок, коли дві Марії з поспіхом прямували до гробниці Христа. Вони нічого не збиралися просити в Нього. Що міг дати їм мертвий? Востаннє, коли жінки бачили Спасителя, Його тіло було закривавлене, поранене й бездиханне. Сцени розп'яття глибоко закарбувалися в їхній свідомості. Тепер жінки просто виконували свій обов'язок. Сповнені смутку, вони йшли до гробниці, аби набальзамували тіло Господа. Похмурі тіні зневіри огорнули їх темрявою безвиході. Майбутнє було невизначеним і безнадійним.

Підійшовши до гробниці, жінки були вражені, виявивши, що вона порожня. Матвій описує події того недільного ранку такими словами: «Та ангел озвався і сказав жінкам: Не бійтеся, бо знаю, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого! Нема Його тут, бо Він воскрес» (Матв. 28:5, 6).

Тепер жінки були переповнені радістю. Темні хмари їхнього смутку зникли в сонячному світлі недільного світанку. Ніч скорботи закінчилася. Радість засяяла на їхніх обличчях, пісні хвали змінили гіркі сльози.

Прочитайте Марка 16:1–11. Якою була реакція Марії, коли вона виявила, що Христос воскрес із мертвих?

Після того як Марія зустріла воскреслого Христа, вона побігла розповісти про це. Добрі вістки звучать для того,

Урок 2 щоб ними ділитися, і вона не могла мовчати. Христос живий! Його гробниця порожня, і світ має про це знати. Після нашої зустрічі на життєвому шляху з воскреслим Христом ми також повинні бігти, щоб розповісти про це, оскільки добрі вістки звучать для того, щоб ними ділитися.

Як дивно: хоч Ісус не раз говорив про Свою смерть і наступне воскресіння, Його учні відмовилися вірити свідченню Марії. «А дізнавшись, що Він живий і що вона бачила Його, не повірили» (Марка 16:11). Отже, якщо навіть учні Ісуса не відразу повірили, ми не повинні дивуватися, що деякі люди теж не відразу приймуть наші слова.

Коли востаннє ваше свідчення було відкинуте? Як ви відреагували та який урок почерпнули з цього досвіду?

Вівторок, 7 липня

ЗМІНЕНЕ ЖИТТЯ СПОНУКАЄ ДО СВІДЧЕННЯ

«Помітивши відвагу Петра й Івана і дізнавшись, що це люди невчені й прості, – вони дивувалися, бо знали їх, що були з Ісусом» (Дії 4:13).

Новозавітна Церква бурхливо зростала. У день П'ятидесятниці було хрещено 3000 осіб (Дії 2:41). Через кілька тижнів до Церкви приєдналося ще близько п'яти тисяч віруючих (Дії 4:4). Ці віруючі Нового Завіту були з Христом. Їхнє життя змінилося. Вони були перетворені Його благодаттю, тому не могли мовчати.

Прочитайте Дії 4:1–20. Про що повідомляє уривок? Що сталося, коли влада спробувала змусити Петра й Івана замовкнути? Якою була їхня відповідь?

Ці віруючі були «новачками» в Христі, і вони мали розповісти свою історію. Петро, самовпевнений рибалка, завжди готовий висловити вголос свої думки, був перетворений Божою благодаттю. Яків та Іван, «сини грому», котрі ледь контролювали свій темперамент, також були змінені Божою благодаттю. І скептик Хома був перетворений Божою благодаттю. Кожен з учнів та членів ранньої Церкви

мав свою історію, тому не міг мовчати. Зверніть увагу на висловлювання Еллен Уайт у книзі «Дорога до Христа»: «Як тільки людина приходить до Христа, у її серці відразу з'являється бажання розповісти всім, якого дорогого Друга вона знайшла в Ісусі. Спасення й освячувальна істина не повинна залишатися прихованою в серці» (С. 78).

Також зауважте, що говорили релігійні лідери (див. Дії 4:16). Вони відкрито визнали реальність здійсненого чуда – перед ними стояв зцілений чоловік, однак відмовилися змінити своє ставлення. Та незважаючи на цю відкриту непокору, Петро й Іван не збиралися відступати від свого свідчення.

Який існує зв'язок між нашим знанням Ісуса та свідченням про Нього? Чому знання Христа особисто таке важливе для нашої здатності свідчити про Нього?

Середа, 8 липня

ДІЛЯЧИСЬ НАШИМ ДОСВІДОМ

У розділі 26 книги Дії апостолів розповідається про те, що апостол Павло постав як ув'язнений перед царем Агрипою. Звертаючись безпосередньо до царя, Павло розповідає про своє життя не тільки як гонителя послідовників Ісуса, але і як Його свідка (після свого навернення), а також згадує обітницю про воскресіння мертвих (Дії 26:8).

З'явившись Павлові дорогою до Дамаску, Господь сказав йому: «Бо на те Я і з'явився тобі, щоб зробити тебе служителем і свідком того, що ти бачив, і того, що Я покажу тобі» (Дії 26:16). Свідчення про нашу віру – завжди динамічний досвід. Це розповідь про те, що Христос зробив для нас у минулому, здійснює в нашому житті сьогодні та звершить для нас у майбутньому.

У жодному разі свідчення не має бути про нас, воно завжди – про Христа. Він – Бог, Який прощає наші провини, зцілює наші недуги, коронує нас милістю та щедротами, насичує нас добром (Псал. 103:3-5). Свідчити – значить просто ділитися нашою історією про Його дивовижну благодать. Це розповідь про нашу особисту зустріч із Богом дивовижної благодаті.

Прочитайте 1 Івана 1:1-3 та порівняйте з Гал. 2:20. Які подібності ви зауважуєте? Чим досвід Івана схожий на досвід Павла? _____

Хоч Іван і Павло мали різні життєві досвіди, вони обидва пережили особисту зустріч з Ісусом. Їхній досвід з Ісусом не був таким, який мав місце в певний момент у минулому і на цьому закінчився. Вони мали постійний щоденний досвід радості в Його любові й ходіння у світлі Його істини.

Чи навернення – це справа тільки минулого? Поміркуйте над висловом Еллен Уайт про людей, котрі думали, що лише їхній минулий досвід навернення мав значення: «Вони вважають: якщо одного разу дізналися щось про релігію, то не потребують щоденного навернення; однак ми, кожен із нас, повинні щодня переживати навернення» (Опубліковані рукописи. Т. 4. С. 46).

Незалежно від того, якими були ваші минулі досвіди, навіть якщо вони надзвичайні й драматичні, чому важливо щодня спілкуватися з Господом, відчувати Його реальність, доброту й силу? Поділіться своєю відповіддю з класом у суботу.

Четвер, 9 липня

СИЛА ОСОБИСТОГО СВІДЧЕННЯ

Ще раз подивімося на Павла, котрий стоїть перед Агрипою – останнім серед юдейських царів, Маккавеїв та з дому Ірода. Агрипа називав себе євреєм, але в глибині душі був римлянином (див. Біблійний коментар АСД. Т. 6. С. 436). Ми бачимо перестарілого апостола, стомленого труднощами місіонерських подорожей, пораненого в боротьбі між добром і злом. Його серце наповнене Божою любов'ю, а обличчя випромінює Божу доброту. Незважаючи на всі його випробування, на всі гоніння і труднощі в житті, він може заявити, що Господь добрий.

Агрипа цинічний, скептичний, запеклий і байдужий до будь-якої справжньої системи цінностей. Павло, навпаки, сповнений віри, відданий істині й непохитний в захисті

праведності. Контраст між цими двома людьми не може бути більш очевидним. На цьому суді Павло просить слова й отримує дозвіл від Агрипи.

Прочитайте Дії 26. Як Павло свідчив Агрипі? Які уроки ми можемо почерпнути з промови апостола?

Доброта відкриває серця, а різкість, грубість закривають їх. Павло неймовірно люб'язний з Агрипою. Він зазначає, що цар обізнаний «з усіма юдейськими звичаями та питаннями» (Дії 26:3). Потім проголошує промову на захист своєї позиції та діяльності.

Прочитайте історію навернення Павла в Дії 26:12–18, звернувши особливу увагу на те, як вона подіяла на Агрипу (Дії 26:26–28). Як ви вважаєте, чому Агрипа відреагував саме так? Що вразило його у свідченні Павла?

Свідчення Павла про те, як Ісус змінив його життя, справило сильне враження на безбожного царя. Немає більш ефективного свідчення, ніж змінене життя. Свідчення про справжнє перетворення життя справляє дивовижний вплив на інших. Навіть безбожні царі зворушені життям, перетвореним благодаттю. Навіть якщо наша життєва історія не настільки драматична, як Павла, ми всі маємо бути спроможні розповісти іншим про те, що означає знати Ісуса й бути викупленим Його кров'ю.

П'ятниця, 10 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дії апостолів» розділ «Ти майже переконав мене» (С. 433–438).

Суть християнського життя – це настільки чудові, виняткові стосунки з Ісусом, що ми прагнемо поділитися ними. Якою б важливою не була правильна доктрина, вона не може замінити життя, перетворене благодаттю й любов'ю.

Урок 2 Еллен Уайт підкреслює цю істину: «Спаситель знав, що жодні аргументи, якими б логічними вони не були, не зможуть пом'якшити запеклі серця або пробитися крізь товщу егоїзму й захоплення земними інтересами. Він знав, що Його учням необхідно прийняти небесний дар і що Євангеліє стане дійовим лише тоді, коли його проповідуватимуть люди, серця котрих будуть зігріті, а вуста помазані живим знанням Того, Котрий є Дорогою, і Правдою, і Життям» (Дії апостолів. С. 31). У книзі «Бажання віків» вона доповнює цю сильну думку: «Чудова любов Спасителя пом'якшує й упокорює серця, у той час як сухе повторювання доктрин не дає нічого» (С. 826).

Дехто вважає, що їхнє особисте свідчення полягає лише в тому, аби намагатися переконати людину в істинах, які містяться в Слові Божому. Хоч дуже важливо в належний час поділитися біблійними істинами, проте значно більше ми повинні свідчити про наше звільнення від вини, про мир, милість, прощення, силу, надію, радість, здобуті нами в дарі вічного життя, який так щедро пропонує Ісус.

Питання для обговорення:

1. Як ви вважаєте, чому наше особисте свідчення може так сильно вплинути на інших? Як свідчення інших людей впливали на вас і ваш власний досвід?
2. Поділіться в класі своєю відповіддю на останнє запитання уроку за середу. Чому щоденний досвід з Господом важливий не тільки для нашого свідчення, а й для нашої особистої віри?
3. Звичайно, сильне словесне свідчення може бути ефективним. Водночас, чому благочестиве життя є важливою частиною нашого свідчення?
4. Поділіться власним досвідом із класом. Пам'ятайте: ви ділитесь тим, що Христос учинив для вас та Ким Він є для вас сьогодні. Які зміни здійснив Ісус у вашому житті?

ВІДРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ В ОГАЙО

Ендрю Мак-Чесні

Спеціаліст відділу фінансового планування Вінс Уолн упевнений, що завдяки Святому Духу і трубному орґану невелика група з 15 осіб у місті Гамільтоні (США, штат Огайо) за три роки перетворилася на успішну громаду кількістю 85 осіб.

Чудеса почалися, коли Вінс проповідував у різних маленьких церквах, зокрема й у громаді Гамільтона, яку він почав відвідувати разом зі своєю дружиною.

«Відвідуваність церкви справді знизилася, – розповідає Вінс. – Не було навіть кому акомпанувати на фортепіано. Моя дружина співала караоке з дисків».

Одного разу ввечері його дружина Дарла повернулася з вечірнього богослужіння і розповіла, що незабаром їхнього пастора переведуть в іншу громаду.

– Ти міг би стати пастором цієї громади, – сказала вона жартома.

Протягом двох наступних тижнів Вінс прокидався щочі, а в голові вертілися слова його дружини: «Ти міг би стати пастором цієї громади».

Урешті-решт Вінс ухвалив рішення допомагати церкві Гамільтона протягом шести місяців. Незабаром після цього він дізнався, що шість членів церковної ради молилися, щоб він став пастором.

– Вони молилися упродовж тих двох тижнів, коли я прокидався серед ночі, – сказав Вінс. – Я впевнений, що це була робота Святого Духа.

Ставши пастором, Вінс запросив колишнього професійного органіста, Джері Тейлора, щоб він допомагав у музичному служінні церкви. Одного разу Джері зателефонував Вінсу і схвилювано розповів, що престижний будинок престарілих у Цинциннаті продає орґан за 75 тисяч доларів.

– Ми не можемо собі цього дозволити, – сказав Вінс. – Навіть якби він коштував п'ять тисяч доларів, для нас це була б велика сума.

– Давай хоча б поїдемо й подивимось, – запропонував Джері.

Вінс погодився. Капелан будинку престарілих із задоволенням слухав про церкву в Гамільтоні. Він вибачився і вийшов на деякий час. Повернувшись, він сказав: «Я щойно розмовляв із нашим

директором, ми саме шукали церкву, якій могли б подарувати цей оргán. Єдина вимога: щоб двері вашої церкви були відчинені для тих, хто мешкає в нашому домі». Це було неймовірно! Так у церкві Гамільтона безкоштовно з'явився оргán.

Чудеса на цьому не закінчилися. Будівельники реконструювали церковну будівлю для оргáну за собівартістю. Інженери допомогли церкві підключитися до міського водопроводу, щоб забезпечити будівлю питною водою, оскільки вода, яку заливали в спеціальні цистерни, була не придатною для пиття. Християни різних конфесій приєдналися до церковного хору.

Особливим благословенням став візит двох жінок, які в одну з субот прийшли на богослужіння і розповіли, що хочуть дотримуватися суботи після самостійного вивчення Біблії. Через деякий час одна з них разом із чоловіком уклали завіт із Богом.

— Церковний оргán став інструментом, за допомогою якого Бог привертає людей до нашої церкви, – говорить Вінс.

БАЧИТИ ЛЮДЕЙ ОЧИМА ІСУСА

Біблійні тексти для дослідження:

Марка 8:22-26; Івана 4:3-34; Івана 1:40, 41; Марка 12:28-34; Луки 23:39-43; Дії 8:26-38.

Пам'ятний вірш:

«І каже їм: Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19).

Ісус – головний Завойовник душ. Аналізуючи Його діяльність серед людей, ми навчаємося, як приводити інших до спасіння через Ісуса Христа. Подорожуючи з Ним багатолюдними вулицями Єрусалима, заповненими дорогами Юдеї і трав'янистими схилами Галилеї, ми дізнаємося, як Він відкривав принципи Царства спраглим душам.

Ісус бачив усіх чоловіків і жінок як придбаних для Його Царства. Він дивився на кожного очима Божественного співчуття. У Петрі Він бачив не грубого самовпевненого рибалку, а могутнього проповідника Євангелія. У Якові й Івані Господь бачив не запальних, полум'яних радикалів, а натхненних вісників Його благодаті. Спаситель зауважив глибоку тугу за істинною любов'ю і добрим ставленням у серцях Марії Магдалини, самарянки та хворої жінки, котра повірила в

З зцілення від дотику до Його одягу. А в Хомі Господь поба-
У чив не цинічного невіруючого, а переможця, котрий подолав
р свої сумніви. Будь то єврей чи язичник, чоловік чи жінка,
о розбійник на хресті, сотник чи біснுவатий, Ісус бачив їхній,
к даний Богом потенціал і дивився на них очима спасіння.

Неділя, 12 липня

ДРУГИЙ ДОТИК

У Біблії згадується лише одне чудо, яке Ісус здійснив у два етапи, – зцілення сліпого з Витсаїди. Ця історія містить вічні актуальні уроки для сучасної Христової Церкви, ілюструючи Божий план для кожного віруючого, за допомогою якого він може приводити людей до Ісуса. Святе Письмо розповідає: «І приходять вони до Витсаїди. І приводять до Нього сліпого, благаючи, щоб доторкнувся до нього» (Марка 8:22). Два ключових слова в тексті – «приводять» і «благають». Сліпий не прийшов сам, його привели друзі, котрі бачили його потребу. Можливо, він не мав великої віри, але в них вона була. Ці люди вірили, що Ісус зцілить їхнього сліпого друга.

У Новому Завіті розповідається про близько 25 різних чудес зцілення, учинених Ісусом. Більш ніж у половині випадків родич або друг приводив недужого до Ісуса для зцілення. Багато людей ніколи не прийдуть до Ісуса, доки їх не приведе той, хто має віру. Наша роль – стати «провідником» і вести людей до Ісуса.

Друге слово в Марка 8:22, варте нашого розгляду, – «благають». Його можна також перекласти, як «прохають, умовляють», і воно означає м'яке, лагідне й шанобливе прохання, а не гучну наполегливу вимогу. Друзі сліпого ввічливо звернулися до Ісуса, вважаючи, що Він мав і бажання, і силу допомогти йому. Іноді ми повинні нести інших до Ісуса на крилах нашої віри.

Прочитайте Марка 8:22–26. Як ви вважаєте, чому Господь зцілив сліпого у два етапи? Які уроки ця історія викладає сьогодні нам, як свідкам про Ісуса?

Можливо, ми також не бачимо людей ясно? Чи не бачимо ми іноді «людей... мов дерева ходять», – у розпливчатих невиразних формах, а не як кандидатів для Божого Царства? Що саме часом заважає нам бачити їх ясно?

Крім очевидного уроку про те, як Бог діє через нас для спасіння людей, які ще повчання можна почерпнути з цієї історії? Наприклад: у який спосіб задля зцілення людей та в служінні їм можуть бути використані і медичні, і духовні засоби?

Понеділок, 13 липня

УРОК ПРИЙНЯТТЯ

Наочно показуючи учням, що означає бачити кожну людину з нової перспективи, Ісус навчав їх дивитися на людей очима Неба. Його погляд на людей був радикальним. Він бачив їх не такими, якими вони були, а такими, якими могли стати. У всіх випадках Свого спілкування з людьми Спаситель ставився до них із любов'ю і повагою. Часто Він дивувався Своїх учнів тим, як повадився з людьми. Це особливо помітно в Його бесіді із самарянкою.

У книзі «The Archaeological Study Bible» наведені цікаві відомості про відносини між євреями й самарянами: «Розкол між самарянами та юдеями починається з раннього періоду. Згідно з 2 Цар. 17, самаряни – нащадки месопотамських народів, примусово переселених на землі північного Ізраїлю асирійським царем після вигнання 722 р. до Р. Х. Вони поєднували поклоніння Ягве з язичеськими віруваннями» (The Archaeological Study Bible (Zondervan Publishing, 2005), р. 1727). До того ж, згідно з язичницькими практиками, вони заснували конкуруючі священство і храм на горі Гарізім. З огляду на такі богословські розбіжності із самарянами, учні, очевидно, не розуміли, чому Ісус обрав шлях до Галилеї через Самарію. Він звернувся безпосередньо до самарянки, котра прагнула прийняття, любові й прощення.

Прочитайте Івана 4:3–34. Як Ісус почав розмову із самарянкою? Якою була реакція жінки на цю розмову? Як учні відреагували на цей досвід та як Ісус розширив їхнє бачення?

Вічний урок, який Ісус бажав викласти Своїм учням і кожному з нас, полягає ось у чому: «Ті, у кому живе Дух Христа, дивитимуться на всіх людей очима Божественного співчуття» (Е. Уайт. «Ознаки часу», 20 червня 1892 р.).

Під впливом вашої культури й оточення до яких людей ви схильні ставитися зі зневагою або з меншою повагою? Чому ви повинні змінити своє ставлення та в який спосіб ці зміни можуть відбутися?

Вівторок, 14 липня

ПОЧНІТЬ ТАМ, ДЕ ПЕРЕБУВАЄТЕ

Хтось справедливо зауважив: «У житті єдине місце, з якого потрібно почати, – те, де ви перебуваєте, оскільки іншого місця для початку не існує». Ісус наголосив на цій думці, проголосивши: «Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8).

Вістка Ісуса до учнів була надто простою, щоб неправильно її зрозуміти: починайте з того місця, де ви є. Свідчіть там, де Бог вас поселив. Замість того щоб мріяти про кращі можливості, почніть з уже наявних. Побачте Божими очима можливості, найближчі до вас!

Вам не потрібно бути найосвіченішою, найкрасномовнішою, найобдарованішою людиною у світі. Якими б корисними (якщо їх правильно використовувати) не були деякі з цих дарів, зрештою, все, що вам потрібно, – це ваша любов до Бога і до людей. Якщо ви бажаєте свідчити, Бог відкриє вам шлях для цього.

Прочитайте Івана 1:40, 41; 6:5–11; 12:20–26. Що ці тексти повідомляють про духовний зір Андрія та його підхід до свідчення? _____

Досвід Андрія говорить нам багато про що. Він почав зі своєї родини. Спочатку розповів про Христа своєму братові Петрові. Андрій встановив дружні відносини із хлопчиком,

котрий запропонував Ісусові матеріал для чуда; Андрій також знав, як поводитися з греками. Він не дискутував із ними про богослов'я, натомість відчув їхню потребу та розповів про них Ісусові.

Мистецтво ефективного придбання душ – це мистецтво налагодження позитивних дбайливих стосунків. Подумайте про найближчих до вас людей, які можуть не знати Ісуса. Чи бачать вони у вас співчутливу, дбайливу людину? Чи помічають вони мир у вашій душі та цілеспрямованість у житті? Чи ваше життя рекламує Євангеліє? Розповідаючи про Ісуса, ми здобуваємо друзів для Бога. Вони стають друзями-християнами, а потім, коли ми поділимося з ними Божою істиною для останнього часу, вони також можуть стати християнами-адвентистами сьомого дня.

Чому іноді буває так важко привести членів нашої сім'ї та родичів до Христа? Чи вдалося вам благовістити про Ісуса комусь із членів вашої сім'ї або близьким друзям? Поділіться якимись своїми принципами, які клас може вважати корисними.

Середа, 15 липня

ПРАЦЮЮЧИ З ВАЖКИМИ ЛЮДЬМИ

Ісус був фахівцем у відносинах з важкими людьми. І своїми словами, і діями Він демонстрував прийняття. Він уважно вислуховував їх, розпитував і поступово відкривав Божественні істини. Спаситель розпізнавав внутрішнє прагнення в найзапекліших серцях, бачив потенціал у найогидніших грішниках. Для Ісуса ніхто не був поза досяжністю Євангелієм. Він, безперечно, знав: «Ніхто не може бути настільки порочним, щоб не знайти звільнення в Христі» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 258). Господь дивився на людей через іншу призму, ніж усі ми. Він бачив у кожній людській істоті відображення слави райського творіння. Він підносив їхні думки, щоб вони усвідомили можливість стати іншими, і багато хто піднявся, щоб виправдати Його очікування щодо їхнього життя.

Прочитайте Матв. 4:18, 19; Марка 12:28-34; Луки 23:39-43. Що спільного ви знаходите у зверненні Христа до

Петра й Андрія, до безіменного книжника, котрий підійшов із запитанням, і до розбійника на хресті? Уважно дослідіть і проаналізуйте слова Христа, звернені до кожного з них. Що особливого ви помітили?

Куди б Ісус не йшов, Він бачив духовні можливості; у найнесприятливіших обставинах зауважував потенційних кандидатів для Божого Царства. Ми називаємо таку здатність «очима церковного зростання». Очі церковного зростання – це вихована чутливість, яка бачить людей такими, якими їх бачив Ісус, – спасеними для Царства Божого. Необхідно також мати «вуха церковного зростання» – здатність чути невисловлені потреби людей. Вона пов'язана з умінням чути прагнення їхніх сердець до того, чого в них немає, навіть якщо вони відкрито не висловили цього.

Просіть Господа зробити вас чутливими до служіння Святого Духа в житті інших людей. Моліться, аби Бог дарував вам другий дотик та відкрив ваші очі на духовні можливості, які Він щодня надає вам, щоб ви ділилися своєю вірою з іншими. Просіть Господа дати вам очі, які бачать, чутливе серце, яке слухає, та готовність поділитися звісткою про Христа, Котрого знаєте й любите, – і тоді ви вирушите в захопливу подорож тривалістю в життя. Ваше життя набуде абсолютно нового сенсу. Вас переповнюватиме почуття задоволення й радості, якого ви раніше ніколи не зазнавали. Тільки той, хто трудиться задля душ, знає, яке задоволення це приносить.

Четвер, 16 липня

БАЧИТИ МОЖЛИВОСТІ, ПОСЛАНІ ПРОВІДІННЯМ

Книга Дії апостолів – це історії про те, як учні скористалися посланими Провидінням можливостями для поступу Божого Царства. Книга містить захопливі розповіді про ранню Церкву, про її зростання всупереч викликам, з якими стикалася і всередині, і зовні.

Наприклад, у текстах 2 Кор. 2:12, 13 апостол Павло розповідає про свій досвід у Троаді: «Коли ж я прийшов до Троади звіщати Добру Звістку Христа, хоч мені й були відчинені двері в Господі, не мав я спокою для мого духа, бо не знайшов там мого брата Тита; попрощавшись з ними, я вирушив у Македонію». Бог чудовим чином відчинив перед Павлом двері для проповіді Євангелія на Європейському континенті, і апостол знав: двері, відчинені Богом сьогодні, завтра можуть зачинитися. Користуючись нагодою і бачачи можливості, він негайно відплив до Македонії.

Бог Нового Завіту – це Бог відчинених дверей, Котрий надає нам сприятливі можливості ділитися своєю вірою. У книзі Дії апостолів Бог представлений діяльним. Відчинені двері є в містах, областях, країнах, а найбільше – у людських серцях.

Прочитайте Дії 8:26–38. Що тут сказано про відкритість Пилипа до Божого керівництва та його готовність використовувати дані Богом можливості? _____

«Ангел спрямував Пилипа до людини, котра шукала світла й була готова прийняти Євангеліє. І сьогодні ангели скеровують стопи тих працівників, які дають Святому Духові можливість освячувати їхні уста, очищати й облагороджувати серця. Ангел, посланий до Пилипа, міг сам зробити все для ефіопа, але Бог діє інакше. Його план полягає в тому, щоб саме люди трудилися для своїх ближніх» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 109).

Якщо ми маємо вуха, щоб чути, і очі, щоб бачити, невидимі ангели будуть скеровувати й нас, аби досягнути істинами Царства тих, хто шукає правду.

Зверніть увагу: центром розповіді про Пилипа й ефіопа було Писання. Зауважте також, як у цей момент було важливо, щоб хтось міг пояснити їх. Які уроки містяться тут для нас?

П'ятниця, 17 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дії апостолів» розділ «Євангеліє в Самарії» (С. 103-111).

Усі люди навколо нас шукають вічного. Як влучно сказав про це Ісус: «Жнива великі, а женців мало» (Матв. 9:37). Проблема була не з урожаєм. Божественним поглядом Ісус споглядав рясний урожай там, де учні бачили тільки протистояння. У чому Христос вбачав вирішення проблеми? «Тож благайте Господаря жнив, щоб послав робітників на Свої жнива» (Матв. 9:38). Рішення полягає в тому, щоб молитися, аби Бог послав нас на Його жнива.

Помоліться такою молитвою: «Господи, я бажаю брати участь у просуванні Твого Царства. Відкрий мої очі, щоб я міг бачити сприятливі можливості, які Ти щодня відкриваєш переді мною. Навчи бути чуйним до людей. Допоможи мені говорити слова надії і підбадьорення, ділитися Твоєю любов'ю та істиною з тими, з ким я щодня спілкуюся». Якщо ви будете молитися такою молитвою, Бог здійснить у вашому житті щось незвичайне.

Питання для обговорення:

1. Якщо ви працювали задля навернення душ до Ісуса, то знаєте, що це не завжди легко, чи не так? Звичайно, тільки Бог може повернути серця, але у Своїй мудрості Він вирішив задіяти нас, щоб ми стали частиною цього процесу. Праця навіть заради однієї душі вимагає часу, зусиль, терпіння й народженої згори любові. Які ви можете прийняти рішення, щоб померти для себе і стати ефективним свідком Христа?
2. Хто з вашого оточення не знає Господа? Що ви зробили, або робите, або повинні зробити, щоб свідчити їм?
3. Поміркуйте про Савла з Тарса. Ось той, кого, здавалося б, неможливо було навіть уявити наверненим! Однак ми знаємо, що з ним сталося. Чи варто з поспіхом судити про інших на підставі їхньої поведінки?
4. Пам'ятаючи про історію Савла, як нам зрозуміти повеління Ісуса в Матв. 7:6: «Не давайте святого псам і не кидайте ваших перлин перед свинями, щоб не потоптали їх своїми ногами і, обернувшись, не розшарпали вас?»

НАВЕРНЕННЯ ФІЛІППІНСЬКОЇ СІМ'Ї

Стівен Драгу

Літературний євангеліст самотньо йшов курними спекотними вулицями Бутуан Сіті, Філіппіни. Він працював увесь день, але нічого не продав. Продаж книг був його єдиним джерелом доходу, тому він був пригнічений. Проходячи повз один будинок, євангеліст вирішив постукати в ще одні двері. Підходячи до них, він помолився.

Двері відчинила тендітна жінка й привітала стомленого чоловіка усмішкою. Він був щирий у розмові, про що свідчили його погляд і слова. Вони розмовляли про книгу «Велика боротьба», і жінка була впевнена, що Сам Святий Дух звертався до неї.

Вона була християнкою, але давно вже втратила глибоку потребу в Богові. Останнім часом ситуація змінилася у зв'язку зі скрутним фінансовим становищем сім'ї, і жінка почала жадати більших знань про Ісуса. Проте грошей не вистачало, адже в неї було десятеро дітей, і вона була вагітною ще трійнею.

Чи могла вона дозволити собі купити книгу, яку просто прочитає? Без вагань вона придбала на останні гроші цю книгу.

Відтоді минуло понад п'ятдесят років, але вплив однієї цієї книги відчувається й досі. Ім'я цієї жінки Єпіфанія Ті, вона привела кожного зі своїх дітей до Христа. Жінка щиро повірила словам Еллен Уайт: «Наша робота для Христа повинна починатися з дому, сім'ї. Немає важливішого місіонерського поля за це» (Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 429).

Один із її синів, Флоренте Ті, став пастором і тепер звершує служіння директора видавництва Церкви адвентистів сьомого дня в Манілі. Інші стали дияконами, дияконисами, пресвітерами, учителями й викладачами в адвентистських церквах та академіях. Майже всі закінчили коледж Маунтін-В'ю. Кожен старший, хто був уже студентом, допомагав вступити до коледжу молодшому члену сім'ї.

— Для мене ця жінка – друга мама. Я одружився з однією з її доньок – Доркас, яка викладає в адвентистських навчальних закладах, – розповідає Стівен Драгу. – Перед тим як я зустрів свою дружину, у Єпіфанії стався інсульт. Вона була прикута до ліжка, не могла говорити й погано бачила. Під час нашої першої зустрічі вона намагалася всім серцем поговорити зі мною, але не змогла. Утім це не має великого значення, тому що головне, що багато років тому вона відгукнулася на заклик Святого Духа. Мама померла в серпні 2013 року у віці 89 років.

Десятки людей прийшли до Христа завдяки одному літературному євангелісту, одній книзі й одній жінці, котра відгукнулася на заклик Святого Духа.

Стівен Драгу, біблійний працівник і євангеліст у Крисченсбергу, Вірджинія.

СИЛА МОЛИТВИ: ЗАСТУПНИЦТВО ЗА ІНШИХ

Біблійні тексти для вивчення:

Об'явл. 12:7-9; Ефес. 6:12; Євр. 7:25; Ефес. 1:15-21;
Дан. 10:10-14; 1 Івана 5:14-16.

Пам'ятний вірш:

**«Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліть-
ся один за одного, щоби зцілитися. Бо має велику
силу ревна молитва праведника» (Якова 5:16).**

Члени новозавітної Церкви відчували свою потребу в молитві. «І як вони помолилися, затряслося те місце, де вони були зібрані, і всі наповнилися Святим Духом і сміливо почали говорити Боже Слово» (Дії 4:31). Зауважте: учні молилися. Вони наповнилися Святим Духом, а потім звіщали Боже Слово зі сміливістю, тобто з упевненістю.

Існував прямий зв'язок між їхніми молитвами, наповненням Святим Духом і потужним проголошенням Слова Божого. «Учні... просили благословення не лише для себе. Вони розуміли, що на них лежить відповідальність за спасіння душ і що Євангеліє має бути проповідане світові, тому просили в Христа обіцяної їм сили» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 37).

Коли ми шукаємо Бога й заступаємося за ближніх, Бог працює в наших серцях, аби наблизити нас до Себе, і дає нам Божественну мудрість, щоб досягти цих людей для Його Царства (див. Якова 1:5). Він також посилено працює в їхньому житті невидимим і навіть незбагненим для нас чином, щоб повернути їх до Себе (1 Івана 5:14-17).

Неділя, 19 липня

ВСЕСВІТНЯ БОРОТЬБА

Порівняйте Об'явл. 12:7-9; Ефес. 6:12 і 2 Кор. 10:4. Як ці тексти впливають на наше розуміння заступницької молитви?

Біблія відхиляє завісу між видимим і невидимим світом, показуючи, що відбувається боротьба між добром і злом, між силами праведності й силами темряви, між Христом і сатаною. У цьому вселенському конфлікті Бог поважає свободу людини. Він ніколи не буде маніпулювати волею або примушувати сумління. Він посилає Свого Святого Духа, щоб переконати чоловіків і жінок у Божественній істині (Івана 16:7, 8). Небесні ангели вступають у битву, впливаючи на людей заради їхнього вічного спасіння (Євр. 1:14). У їхньому житті відбуваються передбачені Божим провидінням події, сприяючи їхньому наверненню до Нього.

Бог ніколи не примушуватиме совість людини. Насильство суперечить принципам Божого Царства. Примушування суперечить принципу любові, який є основою Його правління. Саме тут надзвичайно важлива молитва. Хоч Господь робить усе можливе, щоб досягти людей навіть ще до нашого прохання, але наші молитви дозволяють Йому застосувати Свою могутню силу. Він поважає наш вільний вибір молитися за іншу людину й у боротьбі між добром і злом може зробити більше у відповідь на нашу молитву, ніж без неї.

Поміркуйте над твердженням: «Це частина плану Божого – давати у відповідь на молитви віри те, чого Він не зміг би дати, якби ми не звернулися до Нього» (Е. Уайт).

4
Урок Велика боротьба. С. 525). У великій боротьбі між добром і злом завдяки молитві відбуваються зміни. Коли ми молимося за людей, які не знають Христа, це відкриває канали Божественного благословення, яке тече в їхнє життя. Господь поважає наш вибір молитися за інших та ще більш потужно діє заради них.

Використовуючи заступницьку молитву, ми повинні покірно визнати, що не розуміємо Божих діянь повною мірою, однак це не має стримувати нас від постійного входження в потік благословень, запропонованих молитвою для нас і для інших.

Як ви вважаєте, чому Бог діє могутніше, коли ми молимося, ніж коли нехтуємо молитвою? Навіть якщо ми не цілком розуміємо, як усе це відбувається, чому біблійна настанова молитися за інших спонукає нас так чинити?

Понеділок, 20 липня

ІСУС – МОГУТНІЙ ЗАСТУПНИК

Прочитайте Луки 3:21; 5:16; 9:18. Що ці тексти повідомляють вам про зв'язок між молитовним життям Ісуса та Його успіхом у служінні? _____

Життя Ісуса було життям постійного Божественного спілкування з Отцем. Під час Свого хрещення, коли Спаситель розпочинав месіанське служіння, Він молився про Божественну силу для виконання небесного задуму. Святий Дух наділяв Його силою виконувати волю Отця та здійснювати доручену Йому місію. Чи було це нагодування п'яти тисяч, зцілення прокаженого чи звільнення біснуватих – Ісус завжди усвідомлював, що в битві між добром і злом молитва – могутня зброя для перемоги над сатанинськими силами. Молитва – це призначений Небом засіб єднання наших безпорадності й слабкості з Божою всемогутньою силою. Це можливість вознестися думками до Бога, єдино Котрий може торкнутися сердець тих, за кого ми молимося.

Прочитайте Луки 22:31–34 та Євр. 7:25. У чому Ісус запевнив Петра з метою підготувати його до спокус, з якими він зіткнеться в найближчому майбутньому? У

чому Він запевняє кожного з нас, коли ми стикаємося зі спокусами? _____

У
р
о
к
4

Успішні «здобувачі» душ – це чоловіки й жінки молитви. Ісус молився особисто про Петра. Господь запевнив цього учня, що під час його найбільшої спокуси Він молитиметься за нього. Сатана добре розумів потенціал Петра в справі просування Божого Царства. Диявол планував зробити все можливе, щоб зруйнувати позитивний вплив Петра в християнській Церкві. Однак під час усіх його спокус Ісус молився за Петра, і молитви Вчителя були почуті. Яка зворушлива реальність – усвідомлювати, що Спаситель молиться за нас. Він запрошує нас приєднатися до Нього в такому молитовному служінні й особисто заступатися перед Його престолом за інших, називаючи їхні імена.

Наша наполегливість у молитві підтверджує, що ми усвідомлюємо власну абсолютну залежність від Бога в тому, щоб досягти людини, про яку молимося.

За кого ви тепер молитесь? Чому так важливо ніколи не здаватися, якою б складною не була ситуація?

Вівторок, 21 липня

ЗАСТУПНИЦЬКА МОЛИТВИ ПАВЛА

Заступницька молитва – це біблійна молитва. Протягом усього свого служіння Павло молився за новонавернених у церквах, заснованих ним під час проголошення вістки Євангелія. Апостол вірив: коли він молиться, відбувається те, чого не здійснилося б, якби він не молився. Хоч Павло був розділений з улюбленими друзями, проте знав: молячись один про одного, вони можуть бути об'єднані серцями.

Прочитайте Ефес. 1:15–21. Перерахуйте різні прохання Павла до Бога щодо ефесян. Що конкретно він просив Господа дати їм? _____

Молитва Павла про віруючих в Ефесі дивовижна. Він молився, щоб Господь дав їм мудрість і духовну проникливість, просвітив їхній розум Божественною істиною та дарував

Урок 4 надію на вічне життя. Він також просив, аби вони відчули могутню дію Божої сили у своєму житті. Бог настільки сильний, настільки могутній, що воскресив Ісуса з мертвих, – і саме ця подія становить основу їхньої надії на вічне життя в Ньому. Апостол бажає, щоб ефесяни пізнали, наскільки велике «багатство слави Його спадщини у святих». Християни Ефесу повинні були духовно підбадьоритися, знаючи, як Павло молиться про них і про що молиться.

Прочитайте Филип. 1:3-11 та зверніть увагу на тон молитви Павла. Якби ви були членом церкви у Филипах й отримали такого листа від Павла, який ділиться з вами не тільки тим, що молиться за вас, а й змістом своєї молитви, як би ви себе почували і чому? Які обітниці знаходите в його словах? Водночас які настанови містяться в них?

Це одні з найбільш надихаючих та підбадьорливих слів у Біблії. Вони містять обітниці й заклики зростати в пізнанні Христа, у любові, чистоті, праведності.

Середа, 22 липня

НЕВИДИМІ СИЛИ В ДІЇ

Заступницька молитва – це могутня зброя в битві між добром і злом, яку ми називаємо великою боротьбою. Одне з найяскравіших одкровенень цієї боротьби міститься в Дан. 10.

Прочитайте Дан. 10:1-6. Яка була причина смутку Даниїла?

Хоч пророк не зазначає конкретну причину свого трижневого посту, ми можемо дізнатися про неї на підставі подій, які відбувалися з юдеями в тогочасній Палестині. Імовірно, саме тоді виникла опозиція самарян проти юдеїв, які під керівництвом Зоровавеля нещодавно повернулися з полону (див. Ездри 4:1-5; Е. Уайт. Пророки і царі. С. 571, 572; Біблійний коментар АСД. Т. 4. С. 857, 858).

Даниїл постив і молився три тижні. Він щиро заступався за свій народ. Наприкінці трьох тижнів перед ним постала чудова Божественна Особа – Христос.

Прочитайте Дан. 10:10–14. Коли були почуті молитви Даниїла і що тимчасово перешкоджало відповіді на них?

Урок 4

Це цікавий уривок. Щоб зрозуміти його, необхідно визначити декотрі персонажі. Хто такий князь перського царства? Звичайно, не Кир, бо він цар Перської імперії. Найімовірніше, вираз «князь перського царства» указує на сатану. Ісус називав його «князем цього світу» (Івана 12:31; 14:30). Павло назвав його «князь, що панує в повітрі» (Ефес. 2:2). Якщо князь Персії представляє сатану, то Хто такий Михаїл? Ім'я «Михаїл» буквально означає «Хто подібний до Бога?» і використане в Біблії п'ять разів (Об'явл. 12:7; Юди 9; Дан. 10:13, 21; 12:1). Уважне дослідження цих текстів показує, що Михаїл – ще одне ім'я Ісуса, яке представляє Його як Вождя ангельського воїнства в битві із сатаною. Христос – вічний, передіснующий, усемогутній Син Божий. Одна з Його цілей як Вождя усіх ангелів – перемогти і зрештою знищити сатану.

Розділ 10 книги Даниїла відхиляє завісу й відкриває боротьбу між добром і злом. Коли Даниїл молиться, Михаїл, усемогутній Ісус, приходить на допомогу ангелу, щоб подолати сили пекла (див. вірш 13). Ісус також діє, відповідаючи й на наші молитви про захист, хоч ми можемо цього не бачити. Він – могутній Спаситель. Жодна з наших молитов не залишається непоміченою.

Чи бачите ви реальність великої боротьби, яка відбувається у вашому житті? Що реальність цієї битви говорить вам про те, який вибір вам потрібно зробити?

Четвер, 23 липня

СУТНІСТЬ МОЛИТВИ

Досліджуючи Слово Боже, ми усвідомлюємо сутність молитви. Молитва – це не якесь невиразне, невизначене прагнення душі. Заступницькі молитви – це конкретні прохання, піднесені до Бога. Ісус конкретно молився за Своїх учнів. Апостол Павло також дуже конкретно молився за християн

у Ефесі, Филипах і Колосах. Він молився про своїх молодих помічників, таких як Тимофій, Тит, Іван-Марко.

Прочитайте 1 Сам. 12:22-24. Що цей уривок повідомляє нам про заступницьку молитву? _____

Самуїл розумів необхідність серйозного, щирого, конкретного заступництва. Його слова вельми сильні. Він вигукує: «Не дай мені, Боже, грішити проти Господа, щоб перестав я молитися за вас!» (1 Сам. 12:23). Благати Бога за чоловіків та жінок, які не знають Христа, – це наша праця.

Прочитайте 1 Івана 5:14-16. Що відбувається, коли ми молимося за людей? _____

Молячись про інших, ми стаємо каналом Божого благословення для них. Господь зливає ріку води життя від небесного престолу через нас до них. Усе військо сатани тремтить від голосу серйозного заступництва. Еллен Уайт описує силу молитви в таких значущих словах: «Сатана не витримує, коли люди звертаються до його могутнього Суперника, оскільки боїться Його сили й тремтить перед Його величчю. При звуках ревної молитви все сатанинське військо тремтить» (Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 346). Молитва з'єднує нас із Джерелом Божественної сили в битві за душі загинувших чоловіків і жінок.

Прочитайте Матв. 18:18, 19. Що наведений уривок повідомляє про заступницьку молитву та як спонукає нас молитися разом з іншими про спасіння тих, хто не знає Господа?

П'ятниця, 24 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Перевага молитви» (С. 93-104); у книзі «Свідчення для Церкви», т. 7, розділ «Робота для членів Церкви» (С. 19-24).

Коли ми молимося про інших, Бог ушановує наше посвячення Його справі й нашу залежність від Його сили, використовуючи всі ресурси Неба для перетворення людських життів. Коли наші молитви підносяться до Його престолу,

ангели починають діяти за Його велінням. «Ангели-служителі очікують біля престолу, щоб негайно підкоритися повелінням Ісуса Христа у відповідь на кожную молитву, піднесену зі щирою, живою вірою» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 2. С. 377). Ми маємо запевнення в тому, що жодна молитва не втрачена, не забута Богом. Вони зберігаються на Небесах, щоб на них була отримана відповідь того часу й у тому місці, які Він вважає найкращими. «Молитва віри ніколи не буде не почута; але стверджувати, що на неї завжди буде дано саме таку відповідь, якої ми очікуємо, – значить виявляти самовпевненість» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 231). Яке підбадьорення ми відчуваємо, заступаючись за наші сім'ї, синів і дочок, родичів, друзів і колег, котрі не знають Христа! Жодна щира молитва ніколи не буде втрачена. Ми не завжди можемо побачити негайні відповіді в житті тих, за кого молимося, але Бог впливає на їхні серця такими шляхами, про які ми дізнаємося тільки у вічності.

Питання для обговорення:

1. Прочитайте Филип. 1:19; Колос. 4:2, 3; 2 Сол. 3:1, 2. Під час свого ув'язнення, у чому був упевнений Павло завдяки молитвам філіп'ян? Про що він просив молитися колосян і солунян? Як ці заступницькі молитовні прохання пов'язані з наверненням душ?
2. Подумайте про реальність великої боротьби і про те, яку вона створює грандіозну історію, приховану від нашого світу. Як знання про цю боротьбу допомагає вам зрозуміти важливість молитви? Так, Ісус переміг у боротьбі, і ми знаємо, що незабаром Він здобуде остаточну перемогу. Але водночас, чому для нас важливо молитися й намагатися робити все можливе, щоб залишитися вірними Йому та працювати заради спасіння інших?
3. Назвіть деякі з перешкод для ефективнішого застосування заступницької молитви? Чи шукаєте ви якісь виправдання, щоб звільнитися від необхідності більше молитися про тих, хто потребує ваших молитов?

ПОЛЬСЬКИЙ СОЛДАТ, ЩО ВІРИТЬ У БОГА

Славомир Пачок

Коли польські військові відмовилися від МіГ-21 заради новіших літаків, у мене з'явилася можливість залишити свою роботу механіка й зайнятися чимось іншим.

Я вибрав роботу авіадиспетчера і пройшов піврічний інтенсивний курс. Закінчивши навчання, я повернувся на базу, щоб влаштуватися на нову посаду, але під час проходження медичного огляду окуліст сказав, що стан мого зору не відповідає вимогам роботи авіадиспетчера.

Мене охопило розчарування, і я запитував: «Боже, ну чому?»

Ця історія закінчилася тим, що я почав виконувати випадкові роботи на військовій базі. Завдяки частковій зайнятості в мене залишалося багато часу, і я почав годинами читати Біблію. З кожним днем зросло моє бажання пізнавати Бога.

Моя дружина Анета приєдналася до мене, і ми разом читали Біблію вдома. Ми помітили, що деякі тексти не узгоджуються з тим, що ми вивчали в нашій церкві. Ми прочитали, що смерть – це сон і душі мертвих після смерті не потрапляють у рай або пекло, що сьомий день – субота і її потрібно святити.

В одну з субот ми з Анетою вирішили відвідати Адвентистську церкву. Ми домовилися, що відразу ж підемо звідти, якщо почуємо, хоча б щось, що не узгоджується з Біблією. Відтоді ми не залишали церкву.

Пастор дав нам біблійні уроки для вивчення, і я знав, що це тільки питання часу, поки я не піду з армії. Я не міг дотримуватися суботи і служити в армії одночасно. Проте з суботою проблем не виникло. Я легко мінявся робочими суботами з іншими солдатами.

Через кілька років з'явилася можливість отримати посаду керівника мобільного радіолокаційного блоку. Я відверто поговорив з командиром про свою віру й необхідність дотримання суботи. Командир був здивований.

— Чому ти не сказав мені, що мінявся змінами зі своїми друзями? – запитав він. – Доти, доки я головний, ти будеш вільний щосуботи.

Чутка про мою віру швидко поширилася, і солдати підходили до мене із запитаннями на духовну тематику. Проте внесок моєї віри став ясний, тільки коли я приготувався залишити службу після 29 років роботи.

Командир запросив мене до себе в кабінет для приватної розмови.

— Я почав читати Біблію, – сказав він. – І в мене є деякі запитання до тебе.

Озираючись назад, я розумію, чому Бог закрив переді мною двері роботи авіадиспетчером. Якби я отримав її, у мене не знайшлося б часу для вивчення Біблії. Я б не зміг мінятися змінами, щоб узяти вихідний у суботу. Я б не зміг ділитися своєю вірою з багатьма своїми колегами.

Не все йшло за моїм планом, але Божий план виявився найкращим.

СВІДЧЕННЯ, НАДІЛЕНЕ СИЛОЮ ДУХА

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 15:26, 27; Дії 2:41, 42; 8:4; Євр. 4:12; Дії 17:33, 34; 18:8.

Пам'ятний вірш:

«І як вони помолилися, затряслося те місце, де вони були зібрані, і всі наповнилися Святим Духом і сміливо почали говорити Боже Слово» (Дії 4:31).

Коли Ісус повелів Своїм учням: «Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангеліє» (Марка 16:15), це, напевно, видавалося їм нереальною місією. Як вони взагалі могли виконати таке величезне завдання? Адже їх зовсім небагато, а ресурси такі обмежені. Переважно це були неосвічені, прості люди. Однак вони мали надзвичайного Бога, Котрий бажав наділити їх силою для здійснення надзвичайної місії.

Ісус пообіцяв учням: «Ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8). Приймавши Святого Духа, учні могли звіщати вістку про хрест із силою, яка змінювала життя й світ. Святий Дух

Урок 5 зробив їхнє свідчення ефективним. Протягом лише кількох десятиліть Євангеліє справило вплив на весь світ. У книзі Дії апостолів зазначено: про цих ранніх християн гонителі сказали, що вони «перевернули світ» (Дії 17:6). Апостол Павло додає, що Євангеліє було «проповідуване між усім творінням, що є під небом» (Колос. 1:23). У цьому уроці ми приділимо особливу увагу ролі Святого Духа в нашому ефективному свідченні про Христа.

Неділя, 26 липня

ІСУС ТА ОБІТНИЦЯ СВЯТОГО ДУХА

Обітниця про Святого Духа була відповіддю Христа на занепокоєння учнів із приводу повернення Учителя на Небеса: «Краще для вас, щоб Я пішов. Бо якщо Я не піду, Утішитель не прийде до вас. Якщо ж піду, – пошлю Його до вас» (Івана 16:7). Грецьке слово «*параклетос*» (*утішитель*) буквально означає «покликаний бути поруч» або «той, хто поруч, коли його покличуть». Одна з головних функцій Святого Духа – бути поруч із віруючими, щоб наділяти їх силою і спрямовувати в євангельській діяльності. Ми не самотні, коли свідчимо про Ісуса. Святий Дух поруч із нами, аби провадити нас до ширих шукачів істини. Він готує їхні серця ще до того, як ми зустрінемося з ними. Він допомагає нам знаходити відповідні слова, впливає на розум наших співрозмовників, намагаючись переконати в істині, та зміцнює їхнє бажання відгукнутися на Його спонукання.

Прочитайте Івана 15:26, 27; 16:8. Що ці вірші повідомляють про роль Святого Духа у свідченні?

Святий Дух проповідує, або свідчить, про Ісуса. Його кінцева мета – привести якомога більше людей до Господа. Його місія – прославляти Спасителя. Здійснюючи цю діяльність, Святий Дух переконує всіх віруючих у їхньому обов'язку свідчити. Він відкриває нам очі, щоб ми бачили можливості для свідчення людям, та невидимо працює, створюючи в їхніх серцях сприйнятливість до євангельської звістки.

Євангеліє від Івана ясно відкриває це: Святий Дух «обвинуватиме світ за гріх» (Івана 16:8). Іншими словами, Він впливає на серця, щоб люди могли глибоко усвідомити свою відчуженість від Бога й необхідність у покаянні. Святий Дух також обвинуватиме світ «за праведність». Він не тільки викриває гріх, а й наставляє нас у праведності, розкриває красу праведності Ісуса на противагу нашій гріховності. Роль Святого Духа – не просто показати, наскільки ми погані, а й відкрити нам, який добрий, благий, щедрий і люблячий Ісус, щоб перетворити нас на Його подобу.

Свідчення – це співпраця зі Святим Духом у прославленні Ісуса. У силі Духа та під Його керівництвом ми свідчимо про दिвовижного Христа, Котрий змінив наше життя.

Бажаючи працювати для душ, чому ми завжди повинні пам'ятати, що не ми, а тільки Святий Дух може навернути людину до Бога?

Понеділок, 27 липня

ЦЕРКВА, НАДІЛЕНА СИЛОЮ

Книгу Дії апостолів ще називають Діями Святого Духа. Це захоплива подорож у свідчення, проголошення Євангелія та зростання Церкви. Книга Дії – це історія про посвячених, сповнених Святого Духа віруючих, котрі впливали на світ, здобуваючи його для Христа. Вони були цілковито залежні від Святого Духа в досягненні чудових результатів і є прикладом того, що Святий Дух може здійснити через посвячених Йому чоловіків та жінок.

Прочитайте Дії 2:41, 42; 4:4, 31; 5:14, 42; 6:7; 16:5. Що вас найбільше вражає в цих уривках? Якою звісткою бажає поділитися Лука, автор книги Дії апостолів, описуючи таке швидке зростання Церкви? _____

Мета Луки в написанні книги Дії – розповісти кожному читачеві про служіння Святого Духа в ранній Церкві. Зверніть також увагу на те, що він, не вагаючись, використовує цифри при описі діянь Духа в першому столітті. Тобто Лука підрахував кількість хрещених. У тексті Дії 2:41 він

Урок 5 підкреслює факт, що 3000 осіб були охрещені в один день і в одному місці. У вірші Дії 4:4 автор говорить про 5000 охрещених. А в Дії 5:14 повідомляє, що безліч людей прийшло до Господа й прийняло хрещення.

Лука також відзначає й описує дію Святого Духа в серцях окремих людей, наприклад: Лідії, в'язничного сторожа у Филипах, біснуватої служниці, скопця з Ефіопії. Важливо розуміти, що за кожним зі згаданих великих чисел стоять окремі люди, кожен із яких – викуплена Христом Божа дитина. Так, нам подобаються великі цифри, але, зрештою, свідчення – це праця з кожною людиною зокрема.

Для сприяння швидкому зростанню новозавітної Церкви були засновані нові громади. Одна з причин швидкого зростання ранньої Церкви полягає в тому, що вона постійно оновлювалася завдяки створенню нових громад. Яка це важлива вістка для нас сьогодні!

Місія була предметом основної уваги новозавітної Церкви. Як ми можемо переконатися в тому, що в усій діяльності нашої помісної церкви місія завжди в центрі?

Вівторок, 28 липня

СВЯТИЙ ДУХ І СВДЧЕННЯ

Уся книга Дії присвячена опису могутньої діяльності Святого Духа. Він служив віруючим і через віруючих, коли вони різноманітними способами свідчили про свого Господа. Святий Дух зміцнював їх, щоб вони могли протистояти випробуванням і викликам у ворожій культурі. Він провадив їх до тих, хто щирим серцем шукав істину; готував серця мешканців цілих міст ще до того, як туди прийшли віруючі. Дух відчиняв двері можливостей, про які вони навіть не мріяли, та наділяв силою їхні слова й учинки.

Прочитайте Дії 7:55; 8:29; 11:15; 15:28, 29; 16:6-10. Як Святий Дух служив Своїм свідкам у кожному зазначеному випадку? Іншими словами, які саме дії звершував Святий Дух у цих ситуаціях? _____

Різноманітне служіння Святого Духа в першому столітті було воістину дивовижним. Перераховані вище випадки – це лише окремі приклади Його діяльності. Він зміцнив Степана для свідчення про його Господа перед обличчям безжальної некерованої юрби, яка на смерть каменувала його. Дух чудовим чином спрямував Пилипа до впливового ефіопа, шукача істини, щоб зробити африканський континент доступним для Євангелія. Він дав Петрові переконливу ознаку, коли язичники також отримали дар Святого Духа. Він згуртував Церкву воедино, коли їй загрожувало розділення через питання обрізання. Діючи через апостола Павла, Святий Дух зробив весь європейський континент доступним для проповіді Євангелія.

Святий Дух активно працював у новозавітній Церкві, Він активно працює у Церкві й сьогодні. Він прагне наділити нас силою, зміцнити, навчити, спрямовувати, об'єднати й послати на найважливішу місію у світі, яка приводить чоловіків і жінок до Ісуса та Його істини. Ми повинні пам'ятати: Святий Дух і сьогодні активний, працюючи так само, як за часів апостолів і ранньої Церкви.

Що ми можемо щодня робити для того, аби стати більш відкритими й сприйнятливими для сили Святого Духа в нашому житті? Які наші рішення дозволять Йому працювати в нас і через нас?

Середа, 29 липня

СВЯТИЙ ДУХ, СЛОВО І СВІДЧЕННЯ

Слово Боже перебувало в самому центрі свідчення новозавітної Церкви. Свою проповідь у день П'ятидесятниці апостол Петро побудував на Старому Завіті, аби довести, що Ісус – Месія. У своєму передсмертному свідченні Степан зробив огляд старозавітної історії ізраїльського народу. Петро посилався на «слово», яке Бог «послав синам Ізраїля» (Дії 10:36), а потім поділився з Корнилієм історією воскресіння Христа. Апостол Павло знову й знову цитував великі старозавітні пророцтва про Прихід Месії, а Пилип старанно пояснив ефіопському шукачеві істини суть ме-

Урок 5 сіанського пророцтва в Ісаї 53. У кожному свідченні учні проголошували не своє, а Боже Слово. Натхнення Духом Слово було підставою їхніх повноважень.

У Прочитайте Дії 4:4, 31; 8:4; 13:48, 49; 17:2; 18:24, 25. Що ці тексти повідомляють нам про зв'язок між Святим Духом, Словом Божим і свідченням новозавітної Церкви?

Той самий Святий Дух, Який надихнув Боже Слово, діє через нього, щоб змінювати життя людей. Писання містять життєдайну силу, оскільки завдяки Духові вони є живим Словом Христовим.

Прочитайте 2 Петра 1:21 та Євр. 4:12. Чому Боже Слово має таку силу змінювати життя людей? _____

«У Слові Божому міститься творча енергія, яка викликала до існування світи. Це Слово наділяє силою, породжує життя. Кожне повеління – обітниця; прийняте волею, прийняте в душу, воно несе із собою життя Безмежного. Воно перетворює єство, відтворює душу за образом Божим» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 126).

Біблія володіє могутньою силою перетворювати життя людей тому, що Той Самий Святий Дух, Який надихнув авторів Біблії, надихає та змінює насамперед нас, коли ми читаємо її. Коли ж ми ділимося Божим Словом з іншими, Святий Дух працює, щоб змінити також їхнє життя через Слово, натхнене Ним. «Слово Боже живе й діяльне». Сила – у Божому Слові, а не в людських домислах.

Четвер, 30 липня

СИЛА СВЯТОГО ДУХА ПЕРЕТВОРЮЄ ЖИТТЯ

Уважно досліджуючи книгу Дії, ми пізнаємо Бога через Його Духа, Котрий звершує чудеса в житті людей. Ця книга розповідає, як Євангеліє здобуває перемогу над культурними упередженнями, глибоко закоріненими звичками та наставляє все людство в Христовій благодаті й істині. Святий Дух сприй-

має людей такими, якими вони є, проте не залишає їх такими. У Його присутності вони змінюються, їхнє життя перетворюється.

Прочитайте Дії 16:11-15, 23-34; 17:33, 34; 18:8. Це лише кілька біблійних історій навернення. Що відкривають нам прочитані розповіді про Божу силу, здатну змінити життя людей різного походження? _____

Яке дивовижне розмаїття людей! Лідія була успішною підприємницею-єврейкою, а в'язничний сторож у Филипах – римським державним службовцем із середнього класу. Святий Дух проникає в усі верстви суспільства. Його перетворювальна сила досягає чоловіків і жінок, багатих і бідних, освічених і неосвічених.

Останні два персонажі в нашому списку однаково примітні. Текст Дії 17:34 згадує про навернення Діонісія Ареопігита. Афінські ареопігити були членами суддівської ради, які розглядали судові справи. Вони були помітними, шанованими членами грецького суспільства.

Завдяки силі Святого Духа служіння апостола Павла досягло навіть вищих верств суспільства. Крисп (Дії 18:8) був релігійним лідером, начальником юдейської синагоги з притаманним йому старозавітним мисленням. Святий Дух проклав шлях до його розуму й серця та змінив його життя. Ці окремі історії навчають нас: коли ми свідчимо про Христа й ділимося Його Словом з іншими, Святий Дух здійснюватиме дивовижні діла в житті різних людей – представників різних верств суспільства, культур, переконань, рівнів освіти. Ми не можемо й не повинні робити припущення, кого можна досягти вісткою, а кого ні. Наше завдання полягає в тому, щоб свідчити всім і кожному, з ким ми зустрічаємося на життєвому шляху. Господь зробить усе інше.

Жертва Христа була всеосяжною, тобто вона була принесена за кожную людину, яка будь-коли жила на Землі. Виходячи з цієї основоположної істини, чи можемо ми припустити, що хтось перебуває за межами надії на спасіння?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дії апостолів» розділ «Дар Духа» (С. 47-56); у книзі «Бажання віків» розділ «Нехай серце ваше не тривожиться» (С. 667-672).

Святий Дух співпрацює з Отцем і Сином у справі викуплення. У всій нашій місіонерській діяльності ми приєднуємося до Нього в Його праці зі спасіння людей. Він впливає на серця, відчиняє двері можливостей, через Своє Слово просвічує уми й відкриває істину. Святий Дух руйнує кайдани рабства забобонів, перемагає культурні упередження, що затьмарюють наше бачення істини, та звільняє нас від ланцюгів лихих звичок.

Коли свідчимо про Ісуса, дуже важливо пам'ятати, що ми співпрацюємо зі Святим Духом. Він іде попереду нас, готуючи серця до прийняття вістки Євангелія. Він – тут, з нами, впливаючи на уми, коли ми спонтанно виявляємо доброту, ділимося своїм свідченням, проводимо уроки з вивчення Біблії, роздаємо релігійну літературу або беремо участь у євангельських заходах. Дух Святий буде продовжувати працювати над серцем людини ще довго після того, як ми підемо, і зробить усе, аби привести цю людину до спасіння.

Питання для обговорення:

1. Розкажіть членам вашого класу Суботньої школи про те, як ви усвідомили дію Святого Духа під час вашого свідчення.
2. Ви коли-небудь боялися ділитися своєю вірою? Як знання про служіння Святого Духа усуває цей страх і дає вам впевненість під час свідчення?
3. У пройденому уроці ми говорили про дію Святого Духа в нашому свідченні. Обговоріть кілька різних способів, які використовує Святий Дух, співпрацюючи з нами у свідченні. Чим Святий Дух споряджає нас для свідчення та як Він працює в житті інших людей, коли ми свідчимо?
4. Ми наголошували, що центральне місце у свідченні належить Біблії. Чому Біблія – основа нашої віри й свідчення? Як ми можемо уникнути пасток тих, хто, навіть заявляючи про свою віру в Біблію, майстерно применшує її авторитет і свідчення?

ЧОТИРИ СНИ

Ендрю Мак-Чесні

Авраам Кейта, житель села Буфало (Гвінея, Західна Африка), як завжди, прокинувся о третій годині ранку, щоб помолитися своїм богам.

— Мені вже за сорок, і в мене немає ні дружини, ні дітей, ні грошей, ні роботи, — молився Авраам. — Будь ласка, допоможіть мені.

Під час молитви подув сильний вітер. Чоловік відчув слабкість і поринув у сон. Раптом хтось злегка штурхнув його і промовив: «Мій сину, лягай спати».

Він послухався, і йому приснився сон. Уві сні до нього підійшов Хтось із вогняними очима. Авраам подумав, що на нього зараз нападуть, й охоплений жахом закричав:

— Хто ти?!

— Я — Ісус Христос, — відповів йому Явлений.

Уранці Авраам розмірковував, що ж буде далі.

Наступної ночі йому приснився ще один сон. Уві сні він разом з Ісусом ішов стежкою по високій горі.

На третю ніч Авраамові приснилося, що він шукає роботу, а Ісус наймає працівників. Ісус сидів за столом і записував імена майбутніх найманців.

На четверту ніч Авраам побачив, як Ісус стоїть у водах океану. Ісус дивився на нього, а він дивився на Ісуса.

Минуло три роки. Авраам переїхав до столиці Гвінеї Конакрі і влаштувався на роботу будівельником. Одного разу, повертаючись додому, він зустрів піонера Глобальної місії Транкила Фассинадуно.

— Як справи? — запитав Транкил. — Я християнин. Чи хотіли б ви відвідати мою церкву?

— Я не можу, — відповів Авраам, — я належу до іншої релігії. Я навіть не розумію, про що ви говорите.

Однак прийшовши додому, він згадав свої сни про Ісуса й вирішив піти до церкви. У церкві його радо прийняли, йому сподобалися урок Суботньої школи та проповідь. Відтоді Авраам почав відвідувати церкву щосуботи і незабаром віддав своє серце Ісусу.

Сьогодні Авраамові сорок вісім років, він працює сторожем офісу Церкви адвентистів сьомого дня в Гвінеї та охоронцем школи при офісі.

Частина приношень Тринадцятої суботи цього кварталу допоможе розширити адвентистську школу в Конакрі.

— Мої сни привели мене до Ісуса, — каже Авраам. — Зараз я йду з Ним, як було в одному з моїх снів. Я подорожую з Христом.

НЕОБМЕЖЕНІ МОЖЛИВОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

1 Кор. 12:12; Матв. 3:16, 17; 1 Кор. 12:7; 1 Кор. 1:4–9; Матв. 25:14–30.

Пам'ятний вірш:

«А все це робить один і той же Дух, даючи окремо кожному, як хоче» (1 Кор. 12:11).

Бог закликає нас свідчити про Нього (Дії 1:8; Ісаї 43:10). Свідчення – це не особливий духовний дар, яким володіють лише деякі вибрані. Свідчення – це Божественне покликання кожного християнина.

Говорячи про наше покликання Богом, Біблія використовує різні вислови. Ми – «світло для світу», «посли від імені Христа», «царське священство» (Матв. 5:14; 2 Кор. 5:20; 1 Петра 2:9). Той Самий Бог, Котрий закликає нас свідчити й здійснювати служіння, споряджає нас для виконання цього завдання. Він наділяє духовними дарами кожного віруючого. Господь закликає не тільки професіоналів. Він навчає тих, кого закликав. Подібно до того як Ісус пропонує спасіння даром усім віруючим, так Він даром наділяє їх Своїми дарами.

Якщо ми присвячуємо себе Богові і своє життя Його служінню, наші можливості служити – безмежні. «Немає межі для корисності того, хто, відкидаючи свій егоїзм, дає можливість Святому Духові діяти в серці та провадить життя цілковитого посвячення Богові» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 159).

В уроці цього тижня ми будемо вивчати наші необмежені можливості для служіння за допомогою дарів Святого Духа.

Неділя, 2 серпня

РІЗНІ ДАРИ, ОБ'ЄДНАНІ В СЛУЖІННІ

Чи замислювалися ви коли-небудь над тим, наскільки учні Христа були не схожі між собою? Їхнє походження, особисті якості, темперамент і дари дуже відрізнялися. Однак для Церкви це стало не перешкодою, а силою. Матвій, збирач податків, був точним, строгим і дбайливим. Петро, навпаки, часто говорив квапливо, був імпульсивний, сповнений ентузіазму, але також володів природними лідерськими якостями. Іван був добрим, чуйним прямолінійним. Андрій, як товариська людина, надзвичайно добре знав своє оточення й був уважний до інших. Хома мав природну схильність до сумніву, часто вагався. Усіх цих учнів, які володіють такими різними характерами й дарами, Бог могутньо використовував у свідченні про Нього.

Прочитайте 1 Кор. 12:12, 13, 18–22. Що тут сказано про потребу Церкви в людях із різними дарами?

Богові приносить задоволення обирати людей різного походження, з різними талантами й здібностями та наділяти їх дарами для служіння. Тіло Христове – не однорідна група схожих між собою людей. Це не замський клуб осіб однакового походження і складу розуму. Це динамічний рух віруючих із різними дарами, об'єднаних у своїй любові до Христа й Біблії; і цим віруючим доручено ділитися Його любов'ю та істиною зі світом (Римл. 12:4; 1 Кор. 12:12). Члени тіла Христового мають різні дари, але кожен із них цінний;

Урок 6 кожен має вирішальне значення для здорового функціонування Церкви. Подібно до того як очі, вуха й ніс мають різні, але необхідні для тіла функції, так само в Церкві необхідні всі дари (1 Кор. 12:21, 22).

Якщо ви уважно розглянете функціонування людського організму, то побачите, що навіть найменші його частини відіграють важливу роль. Погляньте на свої вії. Що сталося б, якби ми не мали чогось такого, здавалося б, незначного, як вії? Частинки пилу могли б затьмарити наш зір, і наслідки були б непоправними. Член Церкви, який здається «незначним», є суттєвою частиною тіла Христового й наділений дарами Святого Духа. Якщо ми повністю присвячуємо ці дари Богові, кожен із нас може справляти вплив, який матиме вічні результати.

Незалежно від того, наскільки ви талановиті, що у вас виходить не так добре, як в інших членів Церкви? Як це має допомогти вам залишатися на належному вам місці?

Понеділок, 3 серпня

БОГ – ПОДАТЕЛЬ УСІХ ДОБРИХ ДАРІВ

Згідно з текстами 1 Кор. 12:11, 18; Ефес. 4:7, 8; Якова 1:17, Бог є Творцем усіх дарів і «кожний досконалий дар» походить від Нього. Тому ми можемо бути впевнені, що Він наділить нас саме такими дарами Святого Духа, які найкраще відповідають нашим особистим якостям, і Господь якнайкраще використає наші вміння для служіння в Його справі та прославлення Його Імені.

Прочитайте Марка 13:34 і 1 Кор. 12:11. Кому Бог дає духовні дари?

У Біблії це питання викладено гранично ясно. Бог має особливе завдання для кожного з нас у справі євангельської місії та служіння Церкви. У притчі Ісус розповів про домовласника, котрий вирушає в дорогу й доручає турботу про свій дім слугам, даючи «кожному його діло» (Марка 13:34). Для кожної людини Господь має діло й дає всім духовні дари для виконання Божественного завдання або служіння, до якого вони покликані. Коли ми віддаємо своє

життя Христу й через хрещення стаємо членами Його тіла, Церкви, Святий Дух наділяє нас дарами, щоб ми могли служити Церкві та свідчити світу.

У 1903 році Еллен Уайт написала листа одній людині з метою заохотити її використовувати в служінні отримані нею від Бога дари. «Ми всі є членами Божої сім'ї, і всім більшою чи меншою мірою Господь довірив таланти, за використання яких ми несемо відповідальність. Яким би не був наш талант – великим чи малим – ми маємо використовувати його в служінні Богові; а також маємо визнати право всіх інших використовувати довірені їм дари.

Ми ніколи не повинні принижувати найменший фізичний, інтелектуальний чи духовний капітал» (Лист 260, 2 грудня 1903 року).

Прочитайте Дії 10:36–38; Матв. 3:16, 17; Дії 2:38–42. Що ці тексти повідомляють нам про отримання людиною дару Святого Духа під час її хрещення? _____

Подібно до того як Ісус був помазаний Святим Духом під час хрещення, щоб підготувати й повністю спорядити Його для служіння світові, так і кожному з нас обіцяний Святий Дух під час нашого хрещення. Бог бажає, щоб ми були абсолютно впевнені: Він виконав Своє Слово й наділив нас духовними дарами, аби благословити Свою Церкву і світ.

Вівторок, 4 серпня

ПРИЗНАЧЕННЯ ДУХОВНИХ ДАРІВ

Прочитайте 1 Кор. 12:7 та Ефес. 4:11–16. Чому Бог наділяє кожного віруючого духовними дарами? Яке призначення цих дарів? _____

Духовні дари слугують кільком цілям. Бог дає їх, щоб жити й зміцнювати свою Церкву для здійснення Його служіння. Дари призначені для розвитку згуртованої Церкви, готової завершити Його місію у світі. Автори Біблії наводять приклади духовних дарів, якими Бог наділяє Свою Церкву:

Урок 6 служіння, проповідування, учительство, доброчинність, звершення чудес, знання. Також у цих текстах ідеться про дари гостинності, допомоги, потішання, і це лише деякі з них. Більш повний перелік читайте в Римл. 12 та 1 Кор. 12.

Вам, напевно, цікаво дізнатися про відмінності та зв'язок між духовними дарами і природними талантами. Духовні дари – це якості, якими наділяє Святий Дух кожного віруючого, щоб підготувати його до особливого служіння в Церкві та служіння у світі. А природні, або вроджені, обдарування та здібності віруючого освячуються Святим Духом і теж використовуються в служінні Христу. Ось що про це пише вісниця Господня, коментуючи притчу з Матв. 25:13-30:

«Зображені в притчі таланти – це не тільки особливі дари Духа. Тут говориться про всі дари та здібності – вроджені й набуті, природні й духовні. Усіх їх необхідно використати в служінні Христу. Стаючи Його учнями, ми цілковито віддаємо себе Йому разом з усім, чим володіємо. Ці дари Він повертає нам очищеними й облагородженими, аби ми використали їх для Його слави, несучи благословення ближнім» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 328).

Крім того, Бог наділяє особливими дарами, такими як дар пророцтва, керівництво, служіння в Церкві, включаючи пасторів, пресвітерів, учителів, які є наставниками в тілі Христовому, щоб духовно жити й готувати кожного члена Церкви для служіння (див. Ефес. 4:11, 12). Функція всього церковного керівництва – допомогти кожному члену Церкви визначити свої духовні дари й навчити використовувати їх для збудування тіла Христового.

Які ваші природні таланти, затребувані й корисні у світському середовищі, можуть також бути благословенням для Церкви?

Середа, 5 серпня

ВИЗНАЧАЮЧИ НАШІ ДАРИ

Порівняйте 1 Кор. 1:4–9 з 2 Кор. 1:20–22. Що ці тексти говорять нам про Божі обітниці й особливо про духовні дари, дані перед Другим приходом Христа?

Бог обіцяє, що безпосередньо перед поверненням Христа Його Церква виявить усі дари Святого Духа. Божі обітниці надійні. Господь дав свідчення Святого Духа в наші серця, аби привести кожного з нас до розуміння даних Ним дарів. Бог дає нам дари і за допомогою Свого Духа відкриває їх нам.

Прочитайте Луки 11:13; Якова 1:5; Матв. 7:7. Якщо ми хочемо визначити дані нам Богом дари, що Він запрошує нас зробити? _____

Ми отримуємо дари Духа, коли присвячуємо себе Богові, а потім просимо Його відкрити нам ці дари. Коли наші серця звільняються від самовихваляння і нашим пріоритетом стане служіння Ісусові, Його Дух наділить нас духовними дарами, які Він має для нас. «Тільки після того, як через віру й молитву учні цілковито підкорили себе Його перетворювальній дії, вони пережили злиття Духа. Тоді в особливому розумінні небесне майно було доручене послідовникам Христа... Ці дари вже наші в Христі, але справжнє володіння ними залежить від нашого прийняття Божого Духа» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 327).

Духовні дари (див. 1 Кор. 12:4-6) – це якості, якими наділяє Бог, щоб ми могли ефективно служити Йому. Служіння – основна сфера, де ми можемо виявляти наші дари, а церковні заходи – це конкретні події, які дозволяють нам використовувати ці дари. Духовні дари не надходять повністю розвиненими. Коли Святий Дух спонукає вас до участі в служінні, молитесь, щоб Він привів вас до певної сфери служіння і ви могли розвивати свій дар, беручи участь у місіонерських заходах.

Якими конкретними дарами наділив вас Господь? Як ви можете вдосконалити ці дари для служіння Йому?

Четвер, 6 серпня

ПРИМНОЖУЮЧИ НАШІ ДАРИ

Прочитайте притчу про таланти в Матв. 25:14-30. Яка найважливіша думка в цій історії? Чому перших двох рабів Господь похвалив, а третього засудив? Що ця

притча говорить нам про використання наших талантів? Особливо зверніть увагу на текст Матв. 25:29.

Пан роздав рабам таланти – «кожному згідно з його спроможністю» (Матв. 25:15), тобто вони отримали різні грошові суми. Один отримав п'ять талантів, другий два, а третій – один. У кожного раба був вибір, як вкласти в справу або використати довірені кошти. Важливо пам'ятати, що таланти не були їхньою власністю. Вони належали панові, котрий поклав на рабів відповідальність за ці кошти.

Пана цікавило не **скільки** талантів було дано кожному, а **що** кожен зробив з отриманим. Для Бога найважливіше, що ви робите з даними вам дарами.

Господь похвалив перших двох рабів, оскільки вони були вірні у використанні отриманих талантів. У процесі використання їхні таланти примножилися. «Злий» раб не використав даний йому паном талант, і він не примножився. Вічна істина така: «Закон служіння стає сполучною ланкою, яка об'єднує нас із Богом та ближніми» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 326). Невірний раб втратив свою можливість служити і зрештою втратив здатність служити.

Якщо ми використовуємо дари, які Бог дав нам для слави Його Імені, вони будуть примножуватися, розвиватися та зростати. Як ви можете визначити дари, які Бог дав вам? Покірно просіть Бога відкрити вам ті сфери служіння, до яких Він бажає залучити вас. Коли Він спонукає вас, долучайтесь. Ваші дари зростатимуть у міру їхнього використання, і ви знайдете задоволення в служінні Господу.

Поміркуйте над притчею про таланти і застосуйте її у своєму житті. У контексті притчі подумайте: що ви робите з даними вам Богом дарами? (Пам'ятайте: усе, що маєте, – це теж дар від Бога).

П'ятниця, 7 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Наочні уроки Христа» розділ «Таланти» (С. 325-365).

Правильне розуміння біблійного вчення про духовні дари сприяє єдності Церкви. Усвідомлення того, що кожен із нас цінний і необхідний член тіла Христового, об'єднує нас. Кожен член Церкви необхідний для виконання місії Христа. Кожен наділений дарами для служіння.

«Кожному доручено виконувати якусь справу для Господа. Кожному Його служі довірені особливі дари або таланти. «Одному дав п'ять талантів, другому – два, а третьому – один, кожному згідно з його спроможністю». Кожному служі щось довірено, і кожен несе за це відповідальність; а відмінності в довіреному обумовлені відмінностями в наших здібностях. Розподіляючи дари, Бог діє безсторонньо. Він розподіляє таланти згідно з відомими здібностями Своїх слуг і чекає відповідної віддачі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 282).

Пам'ятайте також, що дари Духа дані для прославлення Бога, а не нас самих. Бог дав їх для прославлення Його Імені й просування Його справи.

Питання для обговорення:

1. Зупиніться докладніше на думці про те, що кожен із нас отримав дари від Бога. Яке практичне значення це має для вашої помісної церкви? Як ця думка може сприяти залученню кожного віруючого до служіння?
2. Розкажіть у вашому класі Суботньої школи про те, як дари брата або сестри послужили для вас благословенням. Поділіться з класом, як ви визначили власні духовні дари. Якими є ваші дари та як ви використовуєте їх для благословення інших?
3. У даному уроці наголошувалося, що наші дари зростають у міру їхнього використання. Проаналізуйте своє життя. Чи можете ви пригадати дані вам Богом дари, які примножилися внаслідок їхнього використання на славу Його Імені? Ще раз поміркуйте над останнім запитанням уроку за четвер: що ви робите з даними вам Богом дарами?

ЙОГО ЗВУТЬ КАРЛОС

Ендрю Мак-Чесні

Якби Карлос Санчес Руїс був президентом Уніону церкви адвентистів сьомого дня в своєму рідному Перу, члени церкви чемно зверталися б до нього «пасторе-президенте». Проте в Уругваї, де Санчес Руїс був обраний президентом Уругвайського уніону церков 2011 року, його називають просто Карлос.

Так до нього звертаються чоловіки, жінки і навіть маленькі діти. Ніхто не використовує слово «президент» або «пастор» – просто Карлос.

Прийшовши з Перу – країни, де люди строго дотримуються субординації, Карлосу знадобилося близько року, щоб адаптуватися до її відсутності в Уругваї.

Уругвай не схожий на всі інші країни Південної Америки, – каже Санчес Руїс. – Хоч самі уругвайці визнають і поважають лідерство, вони не приймають ієрархічну модель влади. У них лідер перебуває нарівні з усіма.

– Уругвайський спосіб мислення, який Санчес Руїс пов'язує з сильним європейським впливом, на думку церковних лідерів, робить країну перспективним місіонерським полем.

Адвентистська церква в цій країні налічує лише 7 358 членів при населенні країни понад 3,5 мільйони осіб. Це означає, що кожен чотириста сімдесятий житель країни є членом адвентистської церкви. Це один із найнижчих показників у Південній Америці. Більше половини населення Уругваю проживає в столиці Монтевідео.

– Як нам повернути до Бога Монтевідео й інші міста по всьому світу? – запитав пасторів президент адвентистської церкви Тед Вільсон під час свого візиту до Уругваю 2019 року.

Відкривши Біблію, він прочитав текст, записаний у Єрем. 32:27, у якому сказано: «Ось Я – Господь, Бог кожного тіла: чи для Мене є щось неможливе?»

– Бог відповідає на Своє запитання могутнім чином, – сказав Вільсон, цитуючи Єрем. 33:3: «Покликуй до Мене – і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!».

– Просіть виконання цієї обітниці для Уругваю і для вашої роботи в цих містах, – сказав Вільсон. – Ви стикаєтеся з труднощами секуляризму і матеріалізму як і багато інших країн Європи. Але немає нічого неможливого для Бога.

Ці слова підтверджуються досвідами людей, які укладають заповіт із Богом в Уругваї після відвідування програм у громадських центрах або міських центрах впливу, організованих церквою.

Серед новонавернених молодий чоловік на ім'я Фернандо Агуйре, який віддав своє серце Ісусу після відвідування курсів з управління стресом у міському центрі впливу в Монтевідео 2019 року. Будь ласка, моліться за Уругвай та інші перспективні місіонерські поля в секулярних країнах по всьому світу.

ДІЛИТИСЯ СЛОВОМ

Біблійні тексти для дослідження:

Псал. 118:105; Єрем. 23:29; Євр. 1:1-3; 2 Тим. 3:14-17;
1 Івана 1:7-9; Екл. 3:1; 2 Тим. 4:2.

Пам'ятний вірш:

**«Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх:
порожнім до Мене воно не вертається, але зро-
бить, що Я пожадав, і буде мати поводження в
тому, на що Я його посилав!» (Ісаї 55:11).**

Свідкуючи, ми розповідаємо про Ісуса. Однак що б ми знали про Ісуса без Біблії? Справді, якби ми не мали Писання, як багато знали би про велику боротьбу, про Божу любов, про народження, життя, служіння, смерть, воскресіння й повернення нашого Господа?

Хоч природа відкриває велич і силу Бога, вона не відкриває Плану спасіння. Ісус – «справжнє Світло», Котре через Святого Духа «освічує кожну людину, що приходить у світ» (Івана 1:9). Однак без Божого Слова, яке пояснює Божественну істину, об'явлення Святого Духа нашим серцям обмежене. Боже написане Слово – це найзрозуміліше повне об'явлення Ісуса – Живого Слова.

Хоч релігійні лідери за часів Христа вивчали Святе Письмо, багато хто з них втрачав його головну вістку. Ісус сказав: «Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене » (Івана 5:39). Кожне правильно сприйняття вчення Біблії відображає красу характеру Ісуса. Коли ми ділимося Божим Словом, наша головна мета – не довести власну правоту й неправоту іншої людини, а відкривати Ісуса в кожному аспекті викладеної істини.

Неділя, 9 серпня

СИМВОЛИ БОЖОГО СЛОВА

Прочитайте Псал. 118:105; Єрем. 23:29; Луки 8:11; Матв. 4:4. Які п'ять символів використані в текстах для опису Божого Слова? Як ви вважаєте, чому були обрано саме ці символи? _____

Використані тут символи описують кілька основних функцій Божого Слова. Коли ми ділимося Святим Письмом з іншими, воно подібне до світла, яке освітлює життя. Ісус, «Світло для світу», проривається крізь темряву їхнього хибного розуміння Бога та Його характеру. Святий Дух через Боже Слово просвітлює розуми, затьмарені помилковим розумінням Господа.

У книзі Єремії Слово Боже порівнюється з вогнем і молотом. Воно поглинає шлак гріха в нашому житті й розбиває наші тверді серця. Коли ми допомагаємо людям побачити в Писанні славу Ісуса, їхні тверді серця розбиваються і вогонь Його любові поглинає шлак егоїзму, жадібності, хтивості й егоцентризму.

Боже Слово також подібне до насіння. Важливою характеристикою насіння є те, що воно містить життя. Насінню необхідний час, аби прорости. Не все насіння проростає одночасно. Не всі рослини ростуть з однаковою швидкістю. Але за правильних умов із насіння з'являється паросток, який згодом пробивається крізь ґрунт до нового життя. Сіючи насіння Божого Слова в серці й розумі людей, ми не

завжди бачимо негайні результати. Однак насіння безшумно проростає і свого часу, якщо люди відгукуються на спонування Святого Духа, принесе врожай для Божого Царства.

Ісус порівнює Своє Слово з поживним хлібом. Нам усім добре відомо: мало що насичує так, як добра скиба хліба. Боже Слово тамує голод душі та задовольняє наші внутрішні духовні потреби. Якщо ви ділитесь біблійними обітницями з ближніми і допомагаєте їм побачити, що Ісус – Слово, їхнє життя буде перетворене Його добротою, вони будуть зачаровані Його любов'ю, здивовані Його благодаттю й насичені Його присутністю.

Ще раз подумайте про істини, які ми пізнали тільки з Біблії. Чи спонукає це нас високо цінувати її настанови?

Понеділок, 10 серпня

ТВОРЧА СИЛА БОЖОГО СЛОВА

Порівняйте Євр. 1:1-3; 4:12 і Псал. 33:6, 9. Що ці вірші повідомляють нам про силу Божого Слова?

Писання – це живе творче Слово. Воно містить у собі силу творити те, що проголошує. Бог, даючи повеління існувати чомусь новому, водночас і творить його силою Свого слова.

В історії творіння, записаній у Бут. 1, неодноразово повторюється вислів «і сказав Бог» (Бут. 1:3, 6, 11, 14, 20, 24, 26, 29). Божі повеління мали таку силу, що, коли Він говорив, виникала суша, виростали рослини, розквітали квіти, пишно цвіли фруктові дерева, з'являлися тварини.

У Бут. 1 використано особливе єврейське слово «*барá*» для позначення творчої діяльності Бога. У цій конкретній формі воно використовується тільки в тому випадку, коли Творцем є Бог, Котрий створює з нічого те, що раніше не існувало. Тобто тільки Бог може «*барá*», і Він здійснює це завдяки силі Свого проголошеного слова.

Силою Свого слова Господь не тільки створив наш світ, а й зміцнює та підтримує його. Та сама сила, яка присутня в усному слові Бога, міститься і в Його написаному Слові.

Урок 7 Той же Святий Дух, Котрий діяв у процесі творіння, діяв і в натхненні Писання. Він присутній із нами, коли ми читаємо Біблію або ділимося нею з іншими. У Слові Божому міститься життєдайна сила, що перетворює життя. «У Слові Божому міститься творча енергія, яка викликала до існування світи. Це Слово наділяє силою, породжує життя. Кожне повеління – обітниця; прийняте волею, прийняте в душу, воно несе із собою життя Безмежного. Воно перетворює єство, відтворює душу за образом Божим» (Е. Уайт. Виховання та освіта. С. 126).

Якщо ми міцно тримаємося за обітниці Божого Слова, наше життя змінюється; і якщо допомагаємо іншим також міцно триматися за ці дивовижні обітниці, Святий Дух змінить і їхнє життя.

Уявіть собі: Бог сказав і сталося. Як нам зрозуміти, що це означає? Що ця дивовижна реальність говорить нам про силу Господа? Чому істина про Божу творчу силу має зміцнювати нашу віру?

Вівторок, 11 серпня

ПЕРЕВАГИ ВИВЧЕННЯ БОЖОГО СЛОВА

Вивчення Божого Слова має безліч переваг. Апостол Петро наголошує, що через біблійні обітниці ми стаємо «учасниками Божественної природи» (2 Петра 1:4). Яків пише про «посяєне Слово, що може спасти ваші душі» (Якова 1:21). Павло наставляє віруючих звертатися до Слова «Його благодаті, що може збудувати й дати спадщину між усіма освяченими» (Дії 20:32). Мета Біблії – викуплення. Споглядаючи Ісуса в усьому Писанні, ми змінюємося. Дивлячись на Нього в Його Слові, ми уподібнюємося до Нього (2 Кор. 3:18). «Закон розумового й духовного розвитку полягає в тому, що людина змінюється залежно від того, на що дивиться. Розум людини поступово пристосовується до тих предметів, про які вона думає» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 555).

Прочитайте 2 Тим. 3:14–17 та Івана 17:14–17. Які ще переваги дає вивчення Божого Слова? _____

У листі до свого молодого співпрацівника Тимофія апостол Павло закликає його бути вірним Слову Божому й ділитися перевагами вивчення цієї богонатхненної Книги. За словами Павла, Писання «корисне для навчання». Воно відкриває істину й виявляє оману, описує Божий план для людського роду, викриває наші гріхи, виправляє помилкові уявлення, наставляє нас у праведності. Біблія відкриває нам праведність Христа, спрямовуючи від нерозсудливості нашої гріховності до краси Його досконалості. Безкорислива любов Ісуса, яка разюче відрізняється від нашого егоїзму, вражає нас. Коли споглядаємо в Писанні глибину Його співчуття й турботи, наше життя змінюється. Якщо ділимося Його Словом із ближніми, вони також радикально змінюються. Свідчити означає ділитися не тим, що ми думаємо, і навіть не тим, у що віримо. Свідчити – означає ділитися вічними істинами Божого Слова. Якщо Біблія дивовижно благословила наше життя, ми можемо авторитетно говорити іншим про те, як вона може благословити і їхнє життя.

Подумайте про труднощі, з якими ви зіткнулися, і про те, як Боже Слово додало вам сили. Які уроки ви почерпнули з цього досвіду?

Середа, 12 серпня

ЗАСТОСОВУЮЧИ БОЖЕ СЛОВО

Хтось нарахував у Божому Слові понад три тисячі обітниць. Кожна з них походить із серця люблячого Бога, Котрий «силою, яка діє в нас, може зробити значно більше всього, що ми просимо або думаємо» (Ефес. 3:20). Обітниці Господа – це Його зобов'язання щодо кожного з нас, які Він бере на Себе. Коли ми з вірою просимо виконання обітниць та навчаємо цього інших, благословення Неба зливаються на наше життя. Апостол Павло пише про цю Божественну реальність: «Той, Хто Свого Сина не пощадив, а видав Його за нас усіх, то хіба разом з Ним не подарує нам і всього?» (Римл. 8:32). Апостол Петро пояснює цю обітницю, заявляючи: «Усе те, що потрібне для життя і побожності, подарувала нам Його Божа сила» (2 Петра 1:3). Завдяки Своїй смерті

Урок 7 на хресті та перемозі над сатаною, над початками, владами й силами пекла, Христос забезпечив нас усім необхідним для побожного духовного життя. Він також обіцяє забезпечити наші основні фізичні потреби.

Порівняйте 1 Івана 1:7-9 та Филип. 4:13, 19. Хоч наведені обітниця зовсім різні, що вони повідомляють про Божий характер? Як ці обітниця вплинули на ваше життя?

Кожна з прочитаних вище обітниць говорить про щось своє, проте вони відкривають нам практично один і той самий образ Бога. Вони змальовують Бога любові та прощення, безмежної сили й ніжної турботи. Обітниця дарують нам упевненість у тому, що Бог дбайливо піклується про нас.

Прочитайте Євр. 3:19; 4:1-3; Матв. 13:58. Що ці тексти говорять нам про необхідність віри?

У Біблії так багато чудових Божих обітниць, і коли ми вірою претендуємо на них та довіряємо їм, оскільки Христос пообіцяв, благословення цих обітниць стають нашими. Нестача віри в здатність Бога зробити те, що Він пообіцяв у Своему Слові, обмежує виконання Божих обітниць у нашому житті. Моліться, щоб цього тижня Бог привів вас до того, хто потребує обнадійливих обітниць Божого Слова.

Четвер, 13 серпня

ДІЛИТИСЯ СЛОВОМ

Ми завжди поспішаємо поділитися гарною звісткою. Пригадайте ті моменти у вашому житті, коли ви відчули велику радість від доброї звістки. Можливо, це був день ваших заручин, народження дитини, нова робота, придбання нового автомобіля або будинку. Ви були так схвильовані, що вам не терпілося поділитися цією звісткою.

Як приємно ділитися нашою радістю з іншими, але найкраща звістка в усьому Всесвіті – історія про Ісуса. Коли ми виявляємо в Його Слові нові істини про спасіння в Христі, наші серця переповнюються радістю і ми бажаємо розпові-

сти про це ще комусь. Коли релігійні керівники намагалися заборонити апостолам проповідувати, Петро заявив: «Ми не можемо не розповідати про те, що бачили та чули!» (Дії 4:20).

«Як тільки людина приходить до Христа, у її серці відразу з'являється бажання розповісти всім, якого дорогого Друга вона знайшла в Ісусі; спасення освячувальна істина не повинна залишитися прихованою в серці. Якщо ми зодягнулися в праведність Христа й сповнені радістю від присутності Його Духа, то не зможемо мовчати» (Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 78).

В уривку Римл. 1:14-16 Павло писав: «Я боржник перед греками і варварами, мудрими і немудрими; тому, щодо мене, то я готовий і вам, що в Римі, звістити Євангеліє. Бо я не соромлюся Радісної Звістки [Христа]; адже вона – Божа сила на спасіння кожному, хто вірить: перше – юдеєві, а тоді – грекові».

Апостол Павло ніколи не втомлювався розповідати історію свого навернення. Його серце переповнювалося радістю в Ісусі. Павло знав: Добра звістка існує для того, аби нею ділитися, і він не міг мовчати.

Які життєво важливі принципи щодо проголошення Божого Слова викладені в текстах Ісаї 50:4; Екл. 3:1; 2 Тим. 4:2?

Якщо ми віддамо своє життя Христу і будемо служити Йому, Він відкриє перед нами можливості «проповідувати слово... вчасно», тобто в потрібний час тим людям, чиї серця Він відкрив. При кожному свідченні нам необхідно пам'ятати, що, як і коли ми говоримо.

З якими людьми ви спілкуєтеся та як можете бути кращими свідками для них?

П'ятниця, 14 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте в книзі Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Пізнання Бога» (С. 87-91); у книзі «Служителі Євангелія» розділ «Сімейні біблійні читання» (С. 192-193); у книзі «Євангелізм» розділ «Методи біблійної роботи» (С. 481-486).

Бог усього працює над серцями людей. Якщо ми володіємо духовною проникливістю, щоб бачити, де Він уже працює, то будемо регулярно зауважувати можливості поділитися Його Словом з іншими. Коли Господь готує ґрунт серця, у нас є нагода посіяти зерно Євангелія. Святий Дух готував серця Никодима, самарянки, жінки, яка дванадцять років страждала на невиліковну хворобу, розбійника на хресті, римського сотника та багатьох інших до прийняття Його Слова ще до того, як Ісус зустрів їх. Завдяки обставинам свого життя і спонуканням Святого Духа вони були готові прийняти вістку Христа.

Просіть у Бога рішучості, щоб запитати людей, чи можемо ми помолитися з ними, поділитися біблійною обітницею або запропонувати їм якусь літературу. Найчастіше, коли ми відчуваємо спонукання поділитися з кимось своєю вірою, це відбувається тому, що Святий Дух, Котрий впливає на нас, уже спонукав цю людину прийняти наше свідчення.

Питання для обговорення:

1. Якби до вас прийшла людина, котра почуває себе дуже винною і потребує Божого прощення, що б ви їй порадили та якими біблійними текстами поділилися б? Яким був ваш власний досвід, пов'язаний із провинною і силою Божого прощення у вашому житті?
2. Іноді Бог приводить до нас людей, оскільки прагне, щоб вони пізнали Його істину. Як ми можемо бути чутливими до Божого керівництва?
3. Поміркуйте про силу Бога та Його слово, описані в розповіді про творіння й виявлені в самому творінні. Ми ледь можемо збагнути саму концепцію Всесвіту, оскільки він такий грандіозний, безмежний. Тому ми абсолютно впевнені: Бог, Котрий створив його, – Премудрий і Всемогутній. Як це знання допомагає нам знайти мир? Господь не тільки могутній, а й сповнений любові до нас. Якщо ми маємо таке знання про Бога, яка велика надія може надихати нас? Як це знання може допомогти нам стати для інших кращими свідками про Нього?

НОВЕ СЕРЦЕ ДЛЯ АЛЕКСА

Ендрю Мак-Чесні

Алекс із Фінляндії народився з отвором в серці, лікарі встановили діагноз – вроджений порок серця. Вони сподівалися, що отвір затягнеться сам собою, але цього не відбулося. Тому, коли Алексу виповнилося вісім років, йому зробили операцію на відкритому серці. Його мама дивилася на свого маленького хлопчика, що лежав у післяопераційній палаті, і думала: «Чому Бог дозволив цьому статися? Який у Нього план?»

Мама розповіла історію Алекса на своїй сторінці у фейсбуці. Багато фінів підписалось на її сторінку, що дозволило їй говорити про Бога з людьми, котрі в іншій ситуації не слухали б її. Алекс ставав місіонером.

Хлопчик швидко відновився після операції і повернувся додому вже через п'ять днів. Це було дивом.

Того року літо було надзвичайно спекотним. Одного вечора Алекс поскаржився на біль у грудях. У лікарні лікарі з'ясували, що його серце було збільшене вдвічі, тому Алекса терміново відправили на нову операцію.

Через кілька годин лікарі повідомили про успішне завершення операції.

Коли Алекс повернувся додому, він почав себе дивно поводити. Зазвичай добрий і спокійний, він почав шуміти і поводити себе агресивно, особливо з батьком. Одного вечора Алекс був в люті, він кричав, сварився і кидав свої окуляри на підлогу.

– Чому ти так себе поводиш? – запитав батько.

Поклавши руку на голову сина, як він робив завжди, батько запропонував помолитися. Проте Алекс відмовився.

– Прибери свою руку! – закричав він.

Він повернувся до батька, очі Алекса були сповнені ненависті. Батько ніколи не бачив такого виразу на обличчі свого сина. Він пішов на кухню, де дружина готувала вечерю.

– З ним щось коїться, – сказав він. – Це не наш Алекс. Нам потрібно молитися.

Подружжя повернулося до сина. Не кажучи жодного слова, батько знову поклав руку на голову Алекса. Мама теж поклала руку на чоло хлопчика.

– В ім'я Ісуса, ми наказуємо тобі, злий духу, залиш Алекса, – промовив батько. – Ми віддали сина Богові, і тобі немає місця в його житті.

Після молитви Алекс став самим собою. Він усміхався і сміявся, наче нічого й не було. Диявол намагався викрасти Алекса, але Ісус подарував йому нове серце.

Мама хлопчика сподівається, що коли він виросте, то віддасть своє серце Ісусу і буде служити людям, а його історія допоможе змінювати серця.

– Я довірила життя Алекса Богові, – каже жінка. – Ми відчуваємо, що в Алекса особливі відносини з Господом. У нього непросте життя, але ми віримо, що в Бога є чудовий план для нього.

СЛУЖИТИ ПОДІБНО ДО ІСУСА

Біблійні тексти для дослідження:

**Матв. 5:13, 14; Филип. 2:15; Марка 12:34; Ефес. 4:15;
Матв. 4:23-25; Матв. 25:31-46.**

Пам'ятний вірш:

«Побачивши ж юрби, Він змилосердився над ними, бо були змучені та розпорошені, наче вівці, що не мають пастуха» (Матв. 9:36).

Ісус щиро піклувався про людей. Їхні турботи й потреби хвилювали Його більше, ніж власні. Життя Спасителя повністю зосереджувалося на інших. Його служіння було служінням любові та співчуття. Він задовольняв фізичні, розумові й емоційні потреби людей, тому їхні серця були відкриті для духовних істин, яких Він навчав. Коли Господь зіцілював прокажених, відкривав очі сліпим і вуха глухим, звільняв біснுவатих, годував голодних, дбав про нужденних, їхні серця були зворушені, а життя змінювалося.

Бачачи Його щирі турботи, люди засвоювали духовні істини, яких Він навчав. «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проголошенні людям Євангелія. Спаситель

змішався з людьми як Той, Хто бажав їм добра. Він виявляв до них співчуття, служив їхнім потребам і завойовував їхнє довір'я. А тоді говорив їм: «Ідіть за Мною»» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 143). Ісус усвідомлював, що світ потребує втілення Євангелія так само, як і його проголошення. Живе свідчення хриstopодібного життя, присвяченого служінню людям, є потужним доказом наших слів і вселяє довіру до нашого свідчення.

Неділя, 16 серпня

СТАВЛЕННЯ ІСУСА ДО ЛЮДЕЙ

Ісус завжди шукав позитивне в людях. Він виявляв і захоплювався у них найкраще. Релігійні лідери того часу нарікали на Нього за це, кажучи: «Він грішників приймає і з ними їсть» (Луки 15:2). Юдеї були стурбовані тим, що Господь спілкувався з «нечестивими». Їхній погляд на релігію радше відштовхував від неї, аніж привертав до неї. Вони були здивовані, коли Ісус сказав про Себе: «Я прийшов закликати не праведників, а грішників до покаяння» (Матв. 9:13).

Релігія книжників, фарисеїв і садукеев була релігією уникання. Їхня мета полягала ось у чому: «Роби все можливе, щоб уникнути опоганення гріхом». У своїх стараннях вони доходили до фанатизму і крайнощів. Ісус, незаплямований гріхом, занурився в цю зміїну яму світу, щоб викупити його, а не уникнути його. Він – «Світло для світу!» (Івана 8:12).

Прочитайте Матв. 5:13, 14. Які дві ілюстрації використав Ісус, характеризуючи Своїх послідовників? Як ви вважаєте, чому Він використав ці особливі ілюстрації? Див. також Івана 1:9; 12:46; Филип. 2:15.

У стародавньому світі сіль була одним із найважливіших ресурсів. Її надзвичайно цінували, а римські легіонери нерідко використовували сіль як валюту. Вона була символом багатства. Сіль застосовували, аби зберегти їжу чи припра-

Урок 8 вити її. Використавши сіль як символ Своїх послідовників, Ісус насправді проголосив, що справжнє багатство світу – не наймогутніші і найзаможніші люди, а посвячені християни, котрі звершують найважливішу працю для Божого Царства. Їхнє безкорисливе, сповнене любові служіння зберігає благополуччя світу й надає смаку його життю.

Друга ілюстрація, використана Ісусом у Матв. 5:14, – «світло для світу». Світло не уникає темряви, натомість світить у мороці. Воно не відокремлюється від пільми, а проникає в неї, перетворюючи імлу на світло. Послідовники Ісуса повинні проникати в темряву світу у своєму сусідстві, у своїх селищах і містах, щоб освітити їх Божою славою.

Прочитайте слова Ісуса в Івана 17:15-18 і подумайте, як нам слід розуміти ідею відокремлення від світу й уникання світу? Чи це одне й те саме? Що мав на увазі Ісус, коли молився, аби Його послідовники були у світі, але не від світу? Як нам цього досягти?

Понеділок, 17 серпня

СПІЛКУВАННЯ ІСУСА З ЛЮДЬМИ

Метою Ісуса було виявити в людях найкраще. Навіть коли обставини складалися дуже непростими, Його реакція на них була сповнена благодаті. У Євангелії від Луки зазначено, що натовп дивувався «словам благодаті, що линули з Його уст» (Луки 4:22), а Євангеліє від Івана додає, що «благодать та істина з'явилися через Ісуса Христа» (Івана 1:17). Його підхід до людей обеззброював. Благодатні слова Спасителя торкалися чутливої струни в їхньому серці.

Прочитайте Матв. 8:5-10 і Марка 12:34. Які слова надії Ісус сказав двом «безперспективним» людям – римському сотникові та єврейському учителеві? _____

Слова Ісуса, сказані римському воєначальнику, були революційними. Подумайте, що мав відчувати цей кадровий офіцер, коли Ісус заявив, що не знайшов такої віри навіть в Ізраїлі. Подумайте також про почуття єврейського книжника,

коли Ісус сказав: «Ти недалеко від Божого Царства!». Ісус виявляв у людях найкраще. Навіть те найменше, за що можна похвалити, здатне відкрити серця для Євангелія. Шукайте в людях найкраще і дайте їм зрозуміти, що ви цінуєте їх.

Порівняйте Ісаї 42:3; Колос. 4:5, 6 та Ефес. 4:15. Які життєві принципи щодо наших стосунків із людьми й нашого свідчення їм містять ці тексти?

Якщо наші слова сповнені підбадьорення та благодаті, вони справляють добрий вплив на життя інших людей. Ісая провістив про Ісуса: «Він очеретини надломленої не доломить, і гніта тліючого не погасить». Тобто Ісус був настільки співчутливим, що виявляв обережність, аби не нашкодити комусь, хто щойно прийшов до віри, та не погасити ледь тліючого гніта віри в його серці.

Чому те, як ми говоримо, настільки ж і навіть більш важливе, ніж те, що ми говоримо? Як ви відреагуєте на таке твердження: «Істина є істина, і люди повинні або прийняти її, або відкинути»? Що не враховано в цьому логічно правильному твердженні?

Вівторок, 18 серпня

ІСУСОВЕ СЛУЖІННЯ ЗЦІЛЕННЯ

Частина 1

Метод євангелізації нашого Господа виходить за рамки завчених промов та підготовлених презентацій; цей метод такий же багатий і динамічний, як саме життя. Щодня ми спілкуємося з людьми, котрі мають різноманітні потреби: фізичні, розумові, емоційні, духовні. Христос бажає задовольнити ці потреби через нас, коли ми піклуємося про самотніх, засмучених, знеможених людей та виявляємо увагу до їхніх надій, мрій і радості.

Ісус дбав про насущні потреби людей, аби зрештою Він міг задовольнити їхні найглибші потреби. Насущна потреба – така сфера життя, де люди вже відчувають, що не можуть вирішити

Урок 8 проблему самостійно. Це може бути потреба кинути палити, знизити вагу, перейти на кращу дієту або зменшити стрес. Це може бути потреба в їжі, житлі, медичному обслуговуванні, потреба в консультації щодо шлюбу або сім'ї.

Але найбільшою потребою є те, чого люди потребують понад усе, – потреба в особистих стосунках із Богом та усвідомленні вічної значущості свого життя. Примирення з Богом у зруйнованому світі – ось наша найбільша потреба.

Прочитайте розповіді про паралізованого в Матв. 9:1-7 та про невиліковно хвору жінку в Марка 5:25-34. Яким чином ці дві історії вказують на те, що Ісус пов'язував фізичне зцілення із задоволенням найбільшої потреби в примиренні з Богом? _____

Христове служіння зцілення включало в себе значно більше, ніж фізичне й емоційне відновлення. Ісус прагнув, щоб люди відчували цілісність, котру зруйнував гріх. Христос знав, що фізичне зцілення без духовного – неповне. Якщо Божя любов спонукає нас прагнути фізичного й емоційного благополуччя людини, то вона також спонукатиме нас значно більше прагнути духовного благополуччя цієї людини, щоб вона могла жити повноцінним життям тут й у вічності. Зрештою, кожна зцілена Ісусом людина залишалася смертною і через якийсь час помирала. Отже, реальна потреба людей насамперед була духовною, чи не так?

Подумайте про людей у вашому суспільстві. Які ініціативи може виявити ваша громада, аби потурбуватися про цих людей та задовольнити їхні потреби? Що робить ваша церква для того, щоб змінити життя людей?

Середа, 19 серпня

ІСУСОВЕ СЛУЖІННЯ ЗЦІЛЕННЯ

Частина 2

Прочитайте Матв. 4:23-25 і 9:35. Які три напрямки становили основу служіння Христа? Як Він задовольняв

потреби людей та який вплив це справляло на їхнє життя? _____

Ісус поєднував у Своєму служінні три напрямки: навчання, проповідь і зцілення. Він ділився вічними принципами, щоб кожен із нас міг жити життям, сповненим сенсу й мети. Він сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10). Його служіння відкривало надмір благодаті. Спаситель прийшов, щоб ми мали життя «над міру» тепер і навіки.

Прочитайте Марка 1:32–39. Після заходу сонця Ісус зцілював багатьох хворих та вигнав численних бісів. А вранці наступного дня, після молитви в пустельному місці, коли Його шукало ще більше людей, охочих отримати зцілення, Він вирушив до іншого міста. Чому Господь не зцілював їх? Зверніть увагу на причину, названу Ним Самим у віршах 38 і 39. _____

Ця історія має глибоке значення. Після зцілення напередодні безлічі людей, наступного дня Ісус залишає натовп, який шукає Його та потребує зцілення. Спаситель пояснив, що метою Його приходу у світ була проповідь Євангелія. Він був не просто видатним Чудотворцем, а Сином Божим, Котрий прийшов із викупною місією. Він не задовольнявся лише зціленням фізичних недуг, натомість прагнув подарувати людям вічне життя. Господь ясно сказав про мету Свого приходу на Землю: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10). Кожен акт зцілення був можливістю відкрити Божий характер, полегшити страждання людей і забезпечити їм можливість вічного життя.

Чи можливо жити життям над міру, яке пропонує Ісус, якщо ми малозабезпечені або хворі? Чи пропонував Ісус людям щось цінніше, ніж фізичне зцілення? Як практично ми можемо вести людей до духовних істин, коли служимо їхнім фізичним та емоційним потребам? _____

Урок 8 **ЩО МАЄ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ІСУСА**

У 24-му розділі Євангелія від Матвія міститься звістка Ісуса Його учням про зруйнування Єрусалима й події, які передуватимуть Його поверненню. У наступному, 25-му розділі, Господь наводить три притчі щодо останнього часу. Ці притчі описують якості характеру, які Ісус вважає важливими для народу, котрий очікує Його Другого приходу. Притча про десять дів акцентує увагу на важливості щирого, богобоязливого, наповненого Духом життя. Притча про десять талантів підкреслює важливість вірності у використанні дарів, які Бог дав кожному з нас. Притча про овець і козлів показує, що істинне християнство слугує потребам тих, кого Бог щодня приводить у наше життя.

Прочитайте Матв. 25:31-46. Як Ісус змальовує істинне християнство? Перерахуйте сфери служіння, про які йдеться в уривку.

Хоч притча говорить про задоволення реальних фізичних потреб людей, у ній неявно присутнє запитання, яким ми не повинні нехтувати, а саме: чи містить ця притча ще якийсь урок, окрім вістки про задоволення фізичних потреб? У душах людей приховані голод і спрага Ісуса, які необхідно задовольнити (див. Івана 4:13, 14; 6:35). Ми всі позбавлені надії, доки не виявимо свою справжню ідентичність у Христі (Ефес. 2:12, 13, 19). Ми духовно є нагими, доки не зодягнемося в Його праведність (Об'явл. 3:18; 19:7, 8).

Старозавітні пророки часто описували стан людини як безнадійно хворої (Ісаї 1:5; Єрем. 30:12-15). Хвороба гріха смертельна, але пророк указує нам на ліки: «Я принесу зцілення і вилікую тебе від твоїх ран, – запевняє ГОСПОДЬ» (Єрем. 30:17, *переклад Р. Турконяка*). Ісус зцілює нас від смертельно небезпечної хвороби душ.

Притча про овець і козлів спонукає нас задовольняти фізичні потреби людей, але також містить ще один важ-

ливий урок. Це історія про Христа, Котрий задовольняє найглибші потреби душі й запрошує нас співпрацювати з Ним у служінні ближнім. Жити егоїстичним життям і нехтувати фізичними, розумовими, емоційними й духовними потребами інших – значить ризикувати вічним життям. У притчі люди, які присвятили життя служінню нужденним, заслуговують схвалення свого Господа й радо запрошені у вічність, а ті, хто егоїстично переслідує власні цілі й нехтує потребами інших, засуджені Господом.

П'ятниця, 21 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Багато людей не вірять у Бога і втратили довір'я до людини. Але вони цінують виявлені до них співчуття й допомогу. Коли вони бачать, що хтось приходить у їхню оселю не задля людської слави або винагороди, а щоб послужити хворим, нагодувати голодних, одягнути нагих, потішити засмучених і лагідно вказати на Того, Чийм посланцем любові й милості є людина-працівник, – це зворушує їхні серця. Пробуджується вдячність. Запалюється віра. Вони бачать, що Бог піклується про них, тому готові слухати Його Слово» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 145).

Безкорисливе служіння Ісуса відкриває серця, руйнує забобони та сприяє сприйнятливості до Євангелія. Церква – це тіло Христове, вона всюди задовольняє потребу людей у любові. Господь посилає нас у світ, щоб у Його Ім'я змінити ситуацію. Хоч, звичайно, ми повинні виявляти обережність, аби не бути опоганеними світом (а це вельми реальна загроза для нашої Церкви), однак повинні навчитися досягати людей там, де вони перебувають. Нехай Господь через нас виводить людей звідти, де вони перебувають, і приводить туди, де вони повинні бути.

Питання для обговорення:

1. Чому милосердне служіння Христа володіє такою великою силою, що здатне руйнувати забобони й відкривати серця людей для слухання духовних істин? Спробуйте

уявити, наскільки ефективнішим було б наше свідчення як народу, якби ми виявляли таку саму самовіддану турботу про інших, яку виявляв Ісус.

2. Згадайте про випадок, коли ви сказали те, що могло бути істинним, правильним і навіть необхідним, але сказали це невідповідним тоном або з невідповідним виразом обличчя. Чи отримали ви з цього досвіду урок, який допоміг би вам більше так не чинити, наприклад: ви вирішили чекати, доки заспокоїться, перш ніж говорити тощо?
3. Ще раз подумайте про те, що всі зцілені й навіть воскресені Христом люди врешті-решт померли. Що це говорить нам про те, на що ми маємо звертати найбільшу увагу в нашому служінні ближнім?
4. Які нові види служіння може почати ваша церква в суспільстві?
5. Як за допомогою нашого служіння фізичним потребам людей ми можемо відкривати духовні істини нужденним?

БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ БАКСТЕРА

З деяких причин Бакстеру, жителю Судану, довелося надовго залишити дім. Перебуваючи далеко від дому, він зустрів декількох адвентистів сьомого дня і вивчав із ними Біблію. Він став членом адвентистської церкви і хотів поділитися новою вірою зі всією сім'єю. Коли Бакстер нарешті зміг повернутися додому, то засмутився, дізнавшись, що його сім'я і чути нічого не хоче про адвентистів сьомого дня.

— А що не так із церквою, яку ми відвідуємо? — запитав брат Бакстера. — Навіщо ти хочеш все змінити?

Незабаром помер племінник Бакстера. На похоронах Бакстер поділився з присутніми надією на те, що всі вони знову побачать хлопчика, коли прийде Ісус. Після похоронів місцевий священник висловив йому своє невдоволення.

— Хто тобі дозволив тут проповідувати? — оборувався священник.

Бакстер відповів: «Я отримав дозвіл від Ісуса Христа. Він сказав, щоб ми йшли по всьому світу і проповідували **Євангеліє**».

Священник ще більше розсердився і хотів ударити Бакстера, але якийсь чоловік став йому на заваді. «Не можемо ж ми битися на похоронах, — сказав він. — Сядьмо й обговорімо це питання».

Після похоронів Бакстер і священник сіли під манговим деревом для бесіди. Ще майже двісті осіб зібралося їх послухати. Вони проговорили декілька годин. Священник наполягав на своїй вірі, а Бакстер указував йому на те, що на цю тему говорить Біблія.

Поступово присутні почали усвідомлювати різницю між тим, чого їх навчали все життя, і тим, чого навчає Біблія.

Дехто був невдоволений тим, що Бакстер дискредитував їхню церкву, але інші хотіли дізнатися більше про цю нову для них віру.

Бакстер почав відвідувати в селі кожен будинок. У культурі його народу вважається проявом неповаги не посидіти і не послухати гостя, що прийшов у дім, і Бакстера знову і знову запрошували ділитися вірою з жителями села. Навіть ті, хто не хотів його слухати, не виганяли проповідника із ввічливості. В одній сім'ї, боячись скривдити гостя, його запросили сісти. А потім пішли з дому, щоб не довелося його слухати!

Проте Бакстер не здавався. Він продовжував приходити доти, доки деякі члени сім'ї все-таки не захотіли його послухати. Через п'ять місяців вивчення Слова Божого ця сім'я була серед перших, хто приєднався до Церкви адвентистів сьомого дня.

Бакстер навчив новонавернених, як проводити біблійні уроки, і незабаром мала група виросла вдвічі — до 32 членів. З підручних матеріалів вони побудували невелику церкву і школу, кількість членів громади продовжує зростати.

РОЗВИВАЮЧИ ПРАВИЛЬНІ СТОСУНКИ

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 4:27–30, 39–42; Матв. 15:21–28; 2 Сол. 1:1–4;
Римл. 15:7; Ефес. 4:32; 1 Петра 3:15.

Пам'ятний вірш:

**«Господа Христа освячуйте у ваших серцях і
будьте завжди готові дати відповідь кожному,
хто запитує вас про вашу надію» (1 Петра 3:15).**

Чим більше ми вивчаємо життя Ісуса, тим більше дивуємося з Його здатності приймати й духовно зміцнювати людей. Хоч Господь висловлював серйозні докори лицемірним релігійним лідерам Свого часу, Він із радістю приймав тих, хто боровся з гріхом, страждав від вини і кого вважали безнадійним. Він виявляв до них Свою благодать. Милість Спасителя охоплювала навіть найогидніших грішників. Глибина Його прощення нескінченно перевершувала глибину їхніх гріхів. Його любов – безмежна.

Ставлення Ісуса до людей ніколи не було затьмарене навіть тінню гордості чи зверхності. У кожній людській істоті

Він бачив того, хто був створений за Божим образом, але переможений гріхом, і кого Він прийшов спасти. Ніхто не перебував поза Його любов'ю. Ніхто не падав так низько, аби благодать Ісуса не могла його досягнути. Він виявляв повагу до всіх, із ким спілкувався, вважаючи їх гідними такого ставлення. Спаситель впливав на людей заради придбання їх для Царства й довіряв їм. Їхнє життя змінювалося в присутності Христа, оскільки вони відчували Його глибоку турботу про них. Ці люди підіймалися, щоб стати тими, ким, на Його думку, вони могли бути.

Протягом тижня ми будемо вивчати підхід Ісуса до людей та дізнаємося, як застосовувати ці принципи в нашому житті.

Неділя, 23 серпня

СПРИЙНЯТЛИВІСТЬ ДО ЄВАНГЕЛІЯ

Прочитайте Івана 4:27-30, 39-42. Як спілкування Ісуса із самарянкою демонструє істину про те, що для Євангелія відкриті найрізноманітніші люди та в найнесподіваніших місцях?

Одним із найбільш безнадійних місць для проповіді Доброї вістки учні вважали Самарію. Самаряни перебували в постійному конфлікті з євреями через розбіжності в питаннях віровчення й релігійного поклоніння. Ця ворожнеча тривала століттями. Самаряни хотіли брати участь у будівництві храму в Єрусалимі, однак їм було в цьому відмовлено через їхні змішані шлюби з навколишніми язичеськими народами та неортодоксальні погляди. Тому самаряни збудували власний храм на горі Гарізім. Учні охоче обминули б Самарію як безплідний ґрунт для проголошення Євангелія.

Ісус бачив те, чого не бачили учні, – сприйнятливі серця. Розповідь Івана про жінку біля криниці починається словами: «То Він залишив Юдею і знову пішов до Галилеї. Потрібно Йому було перейти через Самарію» (Івана 4:3, 4).

Урок 9 Ісусові «потрібно» було пройти через Самарію, бо Святий Дух запевнив Його, що в цьому «невідповідному» місці є сприйнятливі серця. Коли наші очі помазані Святим Духом, ми зауважуємо можливості там, де інші помічають лише труднощі. Ми бачимо багатий урожай душ для Божого Царства там, де інші споглядають лише безплідні поля.

Прочитайте Дії 8:4, 5, 14. Яким був результат служіння Ісуса в Самарії? _____

Учні обминули б Самарію, позбавляючи тим самим самарян нагоди почути істину Слова Божого. Ісус бачив те, чого не бачили вони. Він розумів, що Святий Дух впливає на серце однієї жінки, а її вражаюче навернення вплине на безліч людей у цьому місті. Ми не завжди побачимо негайні результати нашого свідчення, але якщо посіяли насіння в сприйнятливі серця, воно одного разу принесе врожай для Божої слави.

Ми не можемо точно знати, як наші слова й дії вплинуть на людей – на добро чи на зло. Отже, чому ми завжди повинні виявлять обережність у тому, що говоримо й робимо в присутності інших?

Понеділок, 24 серпня

ЗМІНА СТАВЛЕННЯ

Наше ставлення часто визначає нашу здатність впливати на інших. Критичне, недружнє ставлення, різкі манери відштовхнуть людей від нас; і навіть якщо ми зможемо свідчити, наші слова, якими б правдивими вони не були, навряд чи будуть прийняті.

Натомість позитивне ставлення, довіра, шанобливість приваблюють людей, створюючи узи дружби. Ісус прекрасно виклав цей принцип, коли сказав: «Не називаю вас більше рабами, бо раб не знає, що робить його пан; вас же назвав Я друзями, бо сказав вам усе, що почув від Мого Отця» (Івана 15:15). Друзі приймають одне одного, незважаючи на свої слабкості й помилки, вільно ділячись радіщами і смутком.

Прочитайте Матв. 15:21-28 і Марка 14:6-9. Тексти розповідають про двох жінок у різних обставинах. Ісус, здається, суворо ставиться до однієї жінки, а іншу хвалить. Що в цих уривках указує на те, що Своєю спасенною благодаттю Ісус прагнув досягнути кожду з них та викликати їхню довіру? _____

Жінка з Матв. 15 – ханаанка. Спочатку Ісус навмисно відхиляє її прохання, щоб у міру наполегливості цієї жінки її віра виявилася перед усіма. Коли ж вона вимовляє дивовижні слова, які свідчать про її віру, Спаситель робить ще більш дивовижну заяву, яку в той час не зробив би жоден юдейський лідер щодо бідної ханаанської жінки. Він привселюдно каже: «О жінко, велика твоя віра!» (Матв. 15:28). Господь відзначає її найбільшою похвалою, яка будь-коли звучала з уст релігійного вчителя, і задовольняє її бажання. Можете собі уявити, як зраділо серце ханаанки та як змінилося її життя!

Марія Магдалина, яка намастила ноги Ісуса дорогоцінним запашиним миром, – єврейка, жінка поганої репутації; одного разу вона зійшла з праведного шляху й часто грішила. Однак вона була прощена, перетворена і стала новою людиною. Коли інші критикували Марію, Ісус благословляє її та схвалює її вчинок. Він заявляє: «Де тільки буде проповідуватися це Євангеліє в усьому світі, – те, що вона зробила, буде сказано в її пам'яті!» (Марка 14:9).

Беручи до уваги ці дві історії, подумайте, у чому суть позитивного підходу? Що саме вам необхідно виправити у своїх поглядах не тільки задля свідчення, а й задля життя загалом?

Вівторок, 25 серпня

БАЧИТИ В ЛЮДЯХ ДОБРЕ

Сама тільки дружба не здобуває людей для Христа. У нас може бути багато друзів, людей, з якими нам подобається спілкуватися та яким подобається спілкуватися з нами, але

Урок 9 якщо ми ніколи не розповідаємо їм, Ким Ісус є для нас і як Він змінив наше життя, наша дружба не матиме значення для вічності. Звичайно, нам може бути весело разом, та Бог закликає нас до більшого, аніж просто весело проводити час разом. Сама тільки дружба не приведе людей до Христа, проте недружнє ставлення може відвернути людей від Господа.

Апостол Павло закликає нас зростати в любові (див. Фил. 1:9). Узи дружби зміцнюються тоді, коли ми, наскільки це можливо й доречно, погоджуємося з людьми, демонструємо прийняття і хвалимо їх. Як важливо, щоб ми розвивали звичку шукати в людях добре, а не погане.

Прочитайте 2 Сол. 1:1-4. Перерахуйте кілька духовних якостей, за які Павло хвалить солунян. _____

Деякі люди, здається, відчувають задоволення, відшукуючи вади в інших, якщо немає жодної іншої причини вважати себе кращими.

Апостол Павло практикував протилежний підхід. Він шукав позитивне в церквах, яким служив. Звичайно, апостол дорікав за помилки та не мирився із гріхом, але його метою було збудування заснованих ним церков. Він досягав цієї мети, зосереджуючись насамперед на їхніх духовних успіхах.

Про важливість позитивних відносин Еллен Уайт пише: «Якби ми впокорилися перед Богом, були добрі, шанобливі, ніжні й виявляли співчуття один до одного, тоді там, де сьогодні наворачтається і приймає істину одна людина, наворачталися б сотні» (Свідчення для Церкви. Т. 9, С. 189).

Поміркуйте над твердженням вісниці Господньої. Що змінилося б у вашій громаді, якби доброта, шанобливість, ніжність і співчуття виливалися із серця кожного її члена? Як виглядала б така церква? Зазирніть у власне серце й запитайте себе: як ви могли б удосконалюватися в цій сфері?

ПІДСТАВА ДЛЯ ПРИЙНЯТТЯ

Прочитайте Римл. 15:7; Ефес. 4:32. Як би ви описали підставу для прийняття? У чому суть позиції прийняття?

У цих двох текстах апостол Павло викладає принципи, які лежать в основі нашого прийняття один одного. Оскільки Христос простив і прийняв кожного з нас, чи можемо ми відмовлятися прощати і приймати один одного? Фактично саме тому, що Ісус прийняв нас, ми можемо приймати ближніх, навіть незважаючи на їхні вади.

Серйозно поміркуйте над цим принципом. Подумайте про себе, про свої вчинки, про те, із чим, можливо, продовжуєте боротися; а також про те, що відомо тільки вам, і якби про це дізналися інші, ви б злякалися. І що ж? Через віру ви прийняті в Христі, Який усе знає про те, про що інші навіть не підозрюють. Так, Йому відомо все, однак Він приймає вас – не через ваші чесноти, а через Свою благодать.

Яким же тоді має бути ваше ставлення до інших?

Ось концепція, яку деяким важко зрозуміти. Справжнє прийняття означає, що ми приймаємо людей такими, якими вони є, з усіма їхніми гріховними звичками, бо вони створені за Божим образом. Оскільки Христос помер за нас, «коли ми були ще грішниками», та примирив нас із Богом, коли ми були Його ворогами, ми можемо прощати й приймати інших. Його любов до нас стає підставою нашого прийняття і прощення людей (Римл. 5:6-10).

Утім, коли встановлено дбайливі стосунки прийняття, необхідно з любов'ю познайомити іншу людину з істинами Писання. Не робити цього – значить нехтувати любов'ю. Як друзі ми обов'язково потурбуємося про те, щоб поділитися з ближніми вічними істинами, які змінюють життя.

Ставлення Ісуса не означало: «Робіть, що хочете. Усе гаразд. Я однаково приймаю вас». Натомість воно означало: «Незалежно від того, що ви вчинили, Я готовий простити вас і дати вам силу змінитися». Біблійна істина, покійрно представлена в душі Христової любові, здобуває серця та змінює життя.

Чи можна прийняти людину, не звертаючи уваги на її гріховну поведінку? Як ми можемо приймати, не потураючи при цьому гріху та не погоджуючись із ним?

Четвер, 27 серпня

ІСТИНА, ВИКЛАДЕНА З ЛЮБОВ'Ю

Ісус усім відкривав істину з любов'ю. Любов завжди шукає кращого для іншого. Любов та істина не конфліктують. Істина, викладена лагідно й доброзичливо, – це свідчення любові. Ісус сказав: «Я є дорога, і правда, і життя!» (Івана 14:6). Ісус – єдиний шлях спасіння (Дії 4:12). Його благодать спасає нас, щоб ми могли пізнати Його істину і жити Його життям. Істина без любові веде до задушливого законництва, яке пригнічує духовне життя. З іншого боку, так звана любов без істини призводить до толерантного сентименталізму, залишаючи людину дрейфувати в морі невизначеності. Істина, викладена з любов'ю, веде до справжнього християнського досвіду, який дає чіткий напрямок, мету й упевненість.

Прочитайте 1 Петра 3:15; 2 Тим. 4:2; Тита 3:4, 5. Які вислови в цих віршах указують на баланс між викладом біблійної істини й лагідним духом прийняття?

Автори Нового Завіту чудово поєднують любов та істину, благодать і Закон, співчуття та чесність. Петро закликав одновірців: «Будьте завжди готові дати відповідь кожному, хто запитує вас про вашу надію» (1 Петра 3:15). Іншими словами, вам необхідно знати, у що і чому ви вірите й уміти

пояснити свої погляди іншим. Це не означає, що ви маєте відповіді на всі запитання і повинні бути здатні переконати інших у своїй вірі. Це означає, що ви можете з лагідністю і Божим страхом, тобто зі смиренням й усвідомленням величчї поставлених запитань, пояснити й захистити вашу віру.

Павло радить своєму молодому учневі Тимофію: «Проповідуй Слово, утверджуй за сприятливих і несприятливих обставин, докоряй, потішай, закликай – з усякою терпеливістю і повчанням» (2 Тим. 4:2). Апостол також нагадує Титу, що саме милість і любов Бога спасли тих, хто був відроджений в Ньому (Тита 3:5). Ми покликані викладати істину з любов'ю, з усякою покірністю і смиренням. Господь запрошує нас приєднатися до Нього, з любов'ю приймати людей та ділитися Його вісткою з тими, хто гине без Христа.

Якби хтось запитав вас: «Чому ви християнин?», що б ви відповіли й чому?

П'ятниця, 28 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Христос поєднує в Собі ніжність пастиря, батьківську любов та незрівнянну благодать співчутливого Спасителя. Він пропонує Свої благословення найприємнішими словами. Він не задовольняється звичайним повідомленням про ці благословення, натомість представляє їх у найбільш привабливий спосіб, аби викликати бажання володіти ними. Його слуги так само мають представляти багатства слави невимовного Дару. Дивовижна любов Спасителя пом'якшить і впокорить серця, тоді як сухе повторювання доктрин не дало б нічого. “Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог!” (Ісаї 40:1). “На гору високу зберися собі, благовіснику Сіону!.. Свого голоса сильно підвиш, благовіснику Єрусалиму! Підвиш, не лякайся, скажи містам Юди: Ось Бог ваш!” (Ісаї 40:9). “Він отару Свою буде пасти, як Пастир, раменом Своїм позбирає ягнята, і на лоні Своєму носитиме їх” (Ісаї 40:11)» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 826, 827).

9 Питання для обговорення:

- Урок**
1. На жаль, деякі люди почувають себе краще, указуючи на вади інших. Як ми можемо бути впевнені, що вільні від такого способу мислення?
 2. Обговоріть ситуацію: друг щойно повернувся з похорону й каже: «Я такий радий, що моя тітка дивиться на мене з небес. Це мене потішає». Грунтуючись на принципах, розглянутих у пройденому уроці, що б ви відповіли? Тобто, якою б важливою не була доктрина про стан мертвих, чому даний момент, можливо, не найкращий час для викладу другові біблійної істини з цього питання?
 3. Обговоріть наступне твердження у світлі нашого свідчення людям: «Сам процес вишукування будь-якого зла в інших розвиває зло в самих шукачах. Зосереджуючись на промахах інших, ми перетворюємося на той самий образ. Однак, дивлячись на Ісуса, говорячи про Його любов і досконалий характер, ми перетворюємося на Його образ. Споглядаючи піднесений ідеал, який Він поставив перед нами, ми будемо піднесені в чисту й святую атмосферу самої Божої присутності. Коли ми перебуваємо в цій атмосфері, від нас виходить світло, яке опромінює всіх, хто пов'язаний із нами» (Е. Уайт. Служителі Євангелія. С. 479).

ГОВОРЯЧИ ЗІ СМІЛИВІСТЮ

Ендрю Мак-Чесні

Дев'ятнадцятирічний Сімо Векхавуорі почав переосмислювати своє життя під час відвідування своїх дядька і тітки, адвентистів сьомого дня, що живуть в Швеції. Він згадав, як три роки тому в літньому таборі обіцяв Богові йти слідом за Ним, тому з тривогою поставив перед собою запитання: «Чи не втратив я Божу ласку?»

Одного разу ввечері він вийшов на подвір'я і, плачучи, став на коліна біля великого куща бузку.

— Ісусе, якщо Ти приймаєш мене, якщо сьогоднішній вечір – слушний час, щоб віддати Тобі моє серце, будь ласка, дай мені знак, – зі сльозами просив він. – Можливо, дозволь зірці впасти з неба?

І коли він встав, у нічному небі впала величезна зірка.

Сімо повернувся додому на сімейну молочну ферму в Фінляндії, і місцеві фермери незабаром почули про його рішення йти за Господом. Деякі люди почали насміхатися над ним, тому Сімо розмірковував, чи варто йому бути настільки відкритим у своїй вірі.

Одного разу ввечері, коли Сімо доїв корів у батьківському цегляному сараї, на їхню ферму приїхав державний інспектор для регулярної перевірки. Ця жінка чула про його навернення і розмовляла з ним глузливо.

— Слухай, про тебе ходять чутки, – почала вона. – Я сподіваюся, ти не став християнином. Чи не краще тобі сходити на танці чи в кіно зі своїми однолітками й від душі повеселитися?

Глянувши на жінку, Сімо сказав:

— Я прийняв Ісуса як свого особистого Спасителя і хочу йти за Ним, куди б Він не повів мене.

Він тільки-но закінчив говорити, як сарай струсонув гучний вибух. Корова, яку він доїв, упала за мертво, інші корови впали на землю. На мить в сараї запанувала тиша. Потім корови почали шалено мукати, їхнє мукання було схоже на гавкання собак.

Кульова блискавка вдарила в землю між Сімо і коровою; якби не гумові чоботи, його теж убила б.

Інспектор застигла. Вона зблідла й випустила з рук свої інструменти, які впали в канаву з коров'ячим гноєм. Нарешті жінка заговорила:

— Сімо, ти можеш пробачити мені за мої легковажні слова? – сказала вона. Глузливий тон зник: – Ми як пил, коли природа проявляє свою силу. Залишайся на обраному тобою шляху.

Помовчавши, вона запитала: «Як я можу стати на той самий шлях, що і ти?»

У цей момент Сімо вирішив більше ніколи не соромитися і ділитися своєю вірою з іншими. Тієї ночі у своїй кімнаті він молився: «Візьми моє серце і життя, я буду йти за Тобою, куди б Ти мене не повів».

Нині Сімо 84 роки, і він багато років прослужив пастором і церковним лідером у Фінляндії.

ЗАХОПЛИВИЙ СПОСІБ УЧАСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 1:1, 2, 26; Вихід 18:21-25; 1 Кор. 12:12-25; Дії 16:11-15, 40; Дії 4:31; Дії 12:12.

Пам'ятний вірш:

**«Якось каже Ісус Своїм учням: Жнива великі, а
женців мало. Тож благайте Господаря жнив, щоб
послав робітників на Свої жнива» (Матв. 9:37, 38).**

Хтось сказав: «У кількості – сила». У певному розумінні це правда. Ви зауважували, що відчуваєте значно більше спонукання займатися фізичними вправами із групою людей, аніж самотійно? Багато хто відвідує клуби здоров'я, спортивні й тренажерні зали, оскільки вважає: у групі можна займатися довше й отримувати більше задоволення. Це відбувається тому, що Бог створив нас для спілкування. Ми – соціальні істоти, тому досягаємо більшого успіху, якщо відчуваємо соціальну підтримку. Цей принцип діє і в багатьох інших сферах життя, але особливо важливий у духовних питаннях.

Досліджуючи Писання, можна помітити, що серед Божих методів зміцнення нашої віри, розширення нашого знання Його Слова, поглиблення молитовного життя й підготовки до свідчення на перший план виступає метод малих груп. Мойсей керував процесом створення малих груп в ізраїльському таборі. Ісус заснував Свою малу групу учнів; апостол Павло подорожував римським світом зі своєю малою групою співробітників-євангелістів.

Під час вивчення цього уроку ми зосередимося на біблійному обґрунтуванні методу малих груп та ви відкриєте для себе захопливий спосіб участі у свідченні.

Неділя, 30 серпня

МАЛІ ГРУПИ – ЗАДУМ БОГА

Прочитайте Бут. 1:1, 2, 26; Євр. 1:1, 2; Ефес. 3:8, 9. Що ці тексти відкривають нам про єдність Божества?

Отець, Син і Святий Дух разом брали участь у творінні. Кожна Божественна Особа виконувала певні функції, але Вони діяли в неподільному союзі й тісній співпраці. Отець був головним Дизайнером, великим Архітектором. Він здійснював Свої плани через Ісуса як активного Посередника, Котрий виконував волю Отця спільно із силою Святого Духа. Таке потужне надприродне діяння незбагненне для нашого розуму. Ми тільки можемо усвідомити (і досить ясно) реальність створеного Всесвіту і те, що Творець усього сущого – Бог (див. Римл. 1:18-20).

Три Особи Божества співпрацювали не тільки в створенні нашого світу й людського роду, а й у його викупленні. Отець, Син і Святий Дух спільно працювали заради спасіння людини навіть ще до її гріхопадіння. «План спасіння розроблявся на нарадах Безмежного ще від вічності» (Е. Уайт. Основи християнської освіти. С. 186).

Порівняйте Івана 10:17, 18 з Римл. 8:11 та 1 Кор. 15:15. Як смерть і воскресіння Христа демонструють єдність Отця, Сина і Святого Духа в Плані спасіння? _____

Створюючи людину на Свій образ і подобу, Господь наділив її потребою і здатністю спілкуватися та співпрацювати з іншими. Одним із кращих місць, де ця потреба знаходить своє задоволення, а здатність – застосування, є мала група.

Малі групи можуть мати кілька цілей (ми говоритимемо про них протягом тижня), але головна – навернення людей до Ісуса Христа. Це означає, що, працюючи в малих групах, ми можемо допомогти не тільки собі, а й іншим. А це дуже актуально, адже для Бога немає нічого важливішого, ніж спасти якомога більше людей (1 Тим. 2:4; 2 Петра 3:9).

Подумайте про таємницю єдності нашого Бога. Для нас вона незбагненна, однак ми свято віримо в цю істину. Чому християни мають дотримуватися цього важливого принципу єдності особливо в питаннях віри?

Понеділок, 31 серпня

МАЛІ ГРУПИ В ПИСАННІ

Біблія містить безліч прикладів діяльності малих груп: віруючі разом моляться, навчаються, підбадьорюють один одного, разом працюють для Христа. Ці групи давали Божому народові можливість розділити обов'язки та повною мірою використовувати свої різноманітні дари. Завдяки малим групам Господь може краще використовувати кожного з нас у Його справі.

Прочитайте Вих. 18:21–25. Яку слушну пораду, котра відіграла для Мойсея та всього ізраїльського народу важливу роль, дав тесть Мойсея Їтро? Чому цей план був життєво важливим?

Кожна людина в ізраїльському таборі стала частиною групи з десяти осіб, очолюваної благочестивим служителем. Ці малі групи були кінцевими ланками в широко розгалуженій структурі ізраїльського суспільства, яке складалося з більших підрозділів по 50, 100 і 1000 осіб. Групи з 10 осіб були осередками для братерського спілкування, формування тісних дбайливих стосунків, вирішення проблем.

Тут можна було обговорити, як попередити труднощі й підтримати духовне життя; тут разом міркували над повідомленнями про Божі плани щодо Ізраїлю та подальші дії всього суспільства.

Цікаво, що спеціалісти з питань малих груп стверджують: ідеальна кількість для групової взаємодії – від шести до дванадцяти осіб. Саме таку кількість використовували для формування своїх груп Мойсей та Ісус.

Прочитайте Луки 6:12, 13; Матв. 10:1; Марка 3:13–15. Яку подвійну мету переслідував Ісус, обираючи учнів для участі в служінні Його малої групи? _____

Метою створення малої групи Ісуса було як духовне виховання учнів, так і їхня участь у благовісті. Учнів необхідно було духовно й практично підготувати до їхньої місії у світі. У братерському спілкуванні з Господом вони могли зростати в благодаті. У їхній малій групі вони мали навчитися ефективно служити. День у день спостерігаючи, як Ісус служить потребам людей, учні пізнавали, як використовувати свої дари.

Згадайте час, коли ви були задіяні в невеликій групі людей, котрі дбали один про одного та працювали для досягнення спільної мети. Які уроки ви почерпнули з цього досвіду, котрі допомагають вам зрозуміти цінність малих груп у контексті нашої віри?

Вівторок, 1 вересня

ОРГАНІЗОВАНІ ДЛЯ СЛУЖІННЯ

Прочитайте 1 Кор. 12:12–25. Чому функціонування людського тіла – найкраща ілюстрація гармонійної співпраці Церкви? _____

Павло не тільки розкриває важливість духовних дарів у житті Церкви, але також пропонує модель їхнього організованого використання. Окремі дари, які належать Церкві як тілу Христовому, апостол порівнює з окремими членами людського тіла.

Вивчення анатомії і фізіології показує, що органи тіла складають різні взаємопов'язані системи. Наприклад, травна, серцево-судинна, дихальна, опорно-рухова системи – це лише деякі зі складних систем організму. Наші тіла – не набір окремих органів, котрі працюють незалежно один від одного. В дійсності вони не можуть функціонувати самостійно. Кожна функція організму забезпечується тісно пов'язаною системою, яка працює для досягнення спільної мети.

Використання духовних дарів можна порівняти з роботою різних органів тіла. Дари функціонують повноцінно тоді, коли організовані в системи, тобто групи. Ми можемо легко розчаруватися, працюючи поодиноці, натомість, будучи частиною невеликої групи людей з одними інтересами й цілями, виявляємо, що можемо набагато краще зосередити наші зусилля та значно примножити їх. Малі групи забезпечують найкраще середовище для застосування наших духовних дарів і можуть стати серцем місіонерського служіння місцевої громади.

Еллен Уайт пише про цінність малих груп: «Створення малих груп як основи християнських зусиль було представлено мені Тим, Хто не може помилятися. Якщо в громаді багато людей, нехай вони розділяться на малі групи, щоб працювати не тільки для членів Церкви, а й для невірних. Якщо в будь-якому селищі є тільки двоє або троє тих, хто знає істину, їм треба стати такою робочою групою. Нехай вони зберігають непорушність свого союзу, згуртувавшись у любові та єдності, надихаючи одне одного просуватися вперед, і нехай кожен черпає мужність і силу в допомозі інших» (Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 21, 22).

Служіння малих груп передбачене Богом, щоб дати кожному члену Церкви можливість духовно зростати, відчувати тепло братерського спілкування та використовувати свої дані Богом дари.

Поміркуйте про наведений вище вислів Е. Уайт. Проаналізуйте кожне речення. Як ця Божественна порада може бути реалізована у вашій церкві? _____

НОВОЗАВІТНІ МАЛІ ГРУПИ

Новозавітна Церква дуже швидко зростала. За кілька коротких років вона з невеликої групи віруючих зросла до десятків тисяч християн. Такому притоку віруючих і феноменну швидкого зростання сприяло чимало чинників. Служіння Ісуса посіяло насіння Євангелія і підготувало безліч людей до прийняття проповідей учнів. Після вознесіння Христа Святий Дух рясно зійшов на віруючих у день П'ятидесятниці. Одним із чинників, які зробили свій внесок у швидке зростання новозавітної Церкви, була її організаційна структура, тобто малі групи. Саме вони змінили ситуацію.

Прочитайте Дії 18:1-5; 20:1-4. Як ви вважаєте, чому Лука перерахував кілька імен близьких співробітників Павла?

Цікаво відзначити, що Лука згадує кілька імен людей, з якими працював Павло. Для апостола кожен із них був важливий. Він знав їх особисто. Вони взаємно підтримували одне одного у своєму служінні благовістя. Хоч Лука назвав кілька імен, це підтверджує думку про важливість тісної співпраці один з одним навіть у невеликій групі.

Кожен із цих людей, безперечно, мав дари, відмінні від дарів інших співробітників. Вони походили з різних верств суспільства й культур. Їхні погляди не завжди збігалися, але кожен із них мав зробити цінний внесок у справу Христа. Різноманітність дарів, походження й досвіду християн сприяла зростанню Церкви. Кожен із них працював для місії Христа завдяки своїй підготовці, кваліфікації та особистому досвіду спілкування з Ісусом.

Порівняйте Дії 16:11-15, 40 та Дії 12:11, 12. Куди Лідія запросила Павла відразу ж після свого навернення? Куди пішли і Павло, і Петро після звільнення з в'язниці?

Новозавітні віруючі регулярно зустрічалися по домівках. Християнські оселі стали центрами впливу й серцем служіння малих груп.

Чи замислювалися ви над тим, аби почати служіння малої групи у своїй оселі або приєднатися до друга, щоб організувати таке служіння в його домі? Якщо ви вже берете участь у служінні малої групи, подумайте, що можете розповісти про його переваги вашому класу Суботньої школи.

Четвер, 3 вересня

ДИНАМІКА МАЛИХ ГРУП

Малі групи – це засіб, який Бог використовує для зростання Своєї Церкви. Вони є «безпечним пристановищем», де люди можуть розповісти про свої проблеми й обговорити взаємні інтереси. Малі групи сприяють духовному зростанню в контексті дбайливих відносин. Багато нехристиян відчуватимуть себе комфортніше спочатку на зібраннях малої групи вдома, ніж на традиційному церковному служінні.

Прочитайте Дії 4:31; 12:12; 20:17-19, 27-32. Що було характерне для цих новозавітних груп? До яких видів діяльності вони були залучені? _____

Ранні християни збиралися разом, щоб турбуватися про інших, молитися про взаємні інтереси, брати участь у теплому братерському спілкуванні, вивчати Боже Слово, готуватися до служіння, допомагати один одному в захисті від фальшивих учителів і разом проголошувати Євангеліє.

Малі групи мають великий вплив. Люди, котрі об'єднують свої дари в служінні й покладаються на силу Святого Духа в благовісті, є потужним знаряддям у руках Господа.

Прочитайте Матв. 9:37, 38. Що Ісус сказав про жнива та яке запропонував рішення проблеми? _____

Учні бачили лише слабкі можливості для просування Євангелія, однак Ісус споглядав величезний потенціал. Він поділився з віруючими доброю звісткою про те, що «жнива великі», а потім указав на проблему: «а женців мало» (Матв. 9:37). Рішення Христа полягало в тому, аби благоді

«Господаря жнив, щоб послав робітників на Свої жнива» (Матв. 9:38). Малі групи є відповіддю на молитву Спасителя та значно примножують число працівників для Його жнив.

У центрі уваги всіх ефективних малих груп – свідчення та служіння. Служіння малих груп швидко помре, якщо їхній інтерес спрямований всередину, а не назовні. Якщо мала група служить тільки собі, перетворившись на дискусійний клуб, вона зазнає невдачі у своєму призначенні й утратить головну причину свого існування. Малі групи існують для того, щоб вести людей до Ісуса, живити їхню віру в Ісуса й готувати їх до свідчення про Ісуса.

Можливо, Бог закликає вас створити малу групу у вашому домі? Чому б не почати молитися про те, що Бог спонукає вас робити? Можливо, ви перебуваєте на порозі періоду вашого життя, який принесе вам найглибше духовне задоволення.

П'ятниця, 4 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Кілька років тому невелика європейська церква неподалік від одного з великих міст континенту вирішила, що повинна зробити щось значне для Господа. Церква переживала період застою: роками ніхто не хрестився. Якби така тенденція збереглася, ця громада не мала б майбутнього. Пастор і церковна рада щиро молилися й обмірковували, що можуть зробити.

Вивчаючи Новий Завіт, вони вирішили заснувати служіння малих груп. Дев'ять прихожан у громаді відгукнулися на це рішення. Вони взяли на себе зобов'язання разом молитися й досліджувати, як поліпшити служіння малих груп. Незабаром кожен із них вирішив зробити свій дім центром проповіді Євангелія. Групи навчалися використовувати свої дари. Вони почали з молитовного служіння й гостинності. Віруючі розвивали дружні зв'язки з оточенням. Добрими ділами вони досягали членів своїх сімей, друзів та колишніх адвентистів. Лідери малих груп почали вивчення Біблії в дев'ятьох оселях разом із сорока відвідувачами. Усі були вражені тим, що здійснював Святий Дух. Зрештою сімнад-

п'ять осіб із сорока були хрещені. Свідчення цієї маленької застійної громади полягає в тому, що малі групи докорінно змінюють ситуацію. Вони є одним з Божих засобів залучення членів Церкви до її місії.

Питання для обговорення:

1. Обговоріть із класом основні види діяльності кожної з малих груп, описані в уроці за четвер. Якою ще діяльністю може займатися мала група? Як мала група може допомогти людям з особливими дарами використовувати їх якомога краще?
2. Чому важливо, щоб малі групи приділяли особливу увагу зовнішній місії? Тобто, скільки б група не допомагала жити й підтримувати своїх членів, чому вона завжди має вважати своїм головним завданням поширення Євангельської вістки? Чому малій групі завжди необхідно підтримувати зв'язок із помісною церквою? Чому це важливо?
3. Ви коли-небудь відвідували малу групу або чули про таку, яка функціонувала неефективно і врешті-решт померла? Обговоріть причини, чому це могло статися.
4. Поміркуйте над наведеною вище історією про те, що сталося в Європі внаслідок служіння малих груп. Як ви вважаєте, чому їхня діяльність сприяла таким позитивним змінам? Що вони зробили такого, що було таким простим і водночас ефективним? Чому спілкування в «безпечнішій» домашній обстановці, а не в церковній будівлі, може бути ефективним початком благовістя сусідам або суспільству?

СИЛА ПРОЩЕННЯ

Ендрю Мак-Чесні

Чоловікові, який збирався вбити продавця адвентистського магазину, не загрожує покарання, після того як влада Східного Тимору прийняла заяву від продавця пробачити злочинця за напад.

Ця справа шокувала все східно-тиморське місто Лоспалос, де справедлива відплата є суспільною нормою, тому навіть поліція з недовірою прийняла заяву про прощення злочинця від продавця Еду Вахумура.

2017 року зловмисник Ювініл Ананія 2017 року, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, встромив спис у двері магазину в спробі вбити продавця. Спис зрізав лише кінчик носа Еду.

Еду зустрівся з Ювінілом у поліцейській дільниці Лоспалоса 2019 року і підписав заяву про його прощення. Ювініл вибачився за свої дії.

– Я прошу вибачення, – сказав він. – Дякую вам.

Ювініл запропонував заколотися свиню і влаштувати бенкет на честь Еду, але той відхилив запрошення, пояснивши, що не їсть свинину.

Поліцейські недовірливо дивилися, як Еду підписував заяву в їхній присутності.

– Ти, як мінімум, повинен подарувати Еду корову, – сказав офіцер Ювінілу.

Напад, описаний у місіонерських історіях Суботньої школи в четвертому кварталі 2018 року, відбувся після того, як Ювініл у нетверезому стані увірвався до магазину й почав ображати 28-річного Еду, який працював за прилавком. Еду спробував заспокоїти Ювініла, але у відповідь почув погрози. Побачивши інших відвідувачів магазину, Ювініл попрямував до дверей і, виходячи, пригрозив: «Уночі я повернуся і вб'ю тебе».

Тієї ночі Еду почув стукіт у подвійні двері, що були в задній частині магазину. Він підійшов до дверей, щоб подивитися, хто прийшов, і в цей момент спис пробив двері. За долі секунди Еду вдалося відскочити, але наконечник списа дістав до обличчя і відрізав кінчик носа.

Через два дні поліція прийшла до магазину, щоб запитати Еду, чи хоче він, щоб нападник потрапив до в'язниці. Еду похитав головою. «Я пробачив цій людині», – сказав він.

Поліція все одно затримала Ювініла і посадила до в'язниці, але через тиждень його відпустили. Довгий судовий процес тривав до 2019 року, коли влада офіційно оголосила Ювініла виправданим.

Еду став членом Церкви адвентистів сьомого дня після вивчення біблійних уроків із власником магазину Зеліндо Джо Леєм. Зеліндо сподівається, що шоковане місцеве суспільство зрозуміє, що Бог хоче пробачити їх так само, як Еду пробачив Ювініла. Після нападу брат і сестра Еду уклали завіт із Богом, і Зеліндо сподівається, що ще багато людей наслідуватимуть їхній приклад.

– Усі говорять про рішення Еду пробачити злочинця, але ніхто не розуміє цього, – каже він. – Це сила Божа!

ДІЛИТИСЯ ІСТОРІЄЮ ПРО ІСУСА

Біблійні тексти для дослідження:

Ефес. 2:1-10; 1 Івана 4:7-11; Марка 5:1-20; Євр. 10:19-22; Гал. 2:20; 1 Кор. 1:30.

Пам'ятний вірш:

«Ось це я написав вам, віруючим в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Івана 5:13).

Як було сказано в одному з попередніх уроків, ніщо не переконує в силі Євангелія більше, ніж змінене життя. Люди можуть сперечатися з вашою теологією, не погоджуватися з доктринами. Вони можуть поставити під сумнів ваше розуміння Писання, проте рідко сумніватимуться у вашому особистому свідченні про те, Ким Ісус є для вас і що Він здійснив у вашому житті.

Свідчити означає ділитися тим, що ми знаємо про Ісуса. Це означає дозволити іншим дізнатися, що Він значить для нас, що здійснив і продовжує здійснювати в нашому житті. Якщо наше свідчення складається виключно зі спроб довести, що наше вірування істинне, а вірування інших – помилкове, то ми зіткнемося з великим опором. Якщо ж

наше свідчення про Ісуса виходить із серця, перетвореного Його благодаттю, зачарованого Його любов'ю та зворушеного Його істиною, інші будуть вражені тим, як ця істина вплинула на наше життя. Істина, викладена в контексті зміненого життя, відіграє вирішальну роль.

Якщо Христос є центром кожної доктрини й кожне біблійне вчення відображає Його характер, тоді люди, з якими ми ділимося біблійними істинами, з більшою ймовірністю приймуть Його Слово.

Неділя, 6 вересня

ІСУС – ОСНОВА НАШОГО СВІДЧЕННЯ

У кожного з нас як християн є своя історія, яку ми можемо розповісти, історія про те, як Ісус змінив наше життя і що Він зробив для нас.

Прочитайте Ефес. 2:1-10. Якими ми були до свого навернення до Христа? Що змінилося, відколи ми прийняли Христа?

До нашого навернення до Христа (Ефес. 2:1-3).

Після того, як ми прийняли Христа (Ефес. 2:4-10).

Яке дивовижне перетворення! Перш ніж познайомитися із Христом, ми були «мертвими через ваші переступи й гріхи», «жили за звичаєм цього світу», «виконуючи волю тіла», «були від природи, як і інші, дітьми гніву». Тобто до свого навернення до Христа ми безцільно блукали по життю і були загиблими.

Можливо, у своєму житті ми відчули те, що здавалося щастям, але також переживали душевну тугу та нездійснені надії. Навернення до Христа й усвідомлення Його любові повністю змінили наше життя. Тепер у Христі ми справді «ожили». Через «велике багатство» Його благодаті й доброти до нас ми отримали дар спасіння. Бог воскресив нас «з Ним, і в Ісусі Христі посадив разом на небесах, щоб у доброті до нас в Ісусі Христі в майбутніх віках показати надзвичайно

велике багатство Своєї благодаті». У Христі життя набуло нового значення й нового змісту. Як проголошує Іван: «У Ньому було життя, – і життя було Світлом людей» (Івана 1:4).

Прочитайте Ефес. 2:10. Що цей текст говорить нам про важливість добрих діл у християнському житті? Як ми розуміємо цю ідею в контексті спасіння через віру «незалежно від діл Закону» (Римл. 3:28)? _____

Як змінилося ваше життя завдяки Христу? Які зміни у вас могли б допомогти ще комусь прийти до пізнання Ісуса?

Понеділок, 7 вересня

ПЕРЕТВОРЮВАЛЬНА СИЛА ОСОБИСТОГО СВІДЧЕННЯ

Іван та Яків, сини Зеведеєві, були відомі як «сини грому» (Марка 3:17). Фактично саме Ісус назвав їх так. Запальний характер Івана яскраво виявився, коли Спаситель і Його учні проходили через Самарію. Намагаючись знайти місце для ночівлі, учні зіткнулися з протидією через забобони самарян щодо євреїв. Ісусові й апостолам було відмовлено навіть у найскромнішому пристановищі.

Яків та Іван вважали, що можуть вирішити цю проблему. «І побачивши це, учні Яків та Іван сказали: Господи, хочеш, ми скажемо, щоб вогонь зійшов з неба і знищив їх так, як зробив Ілля?» (Луки 9:54). Ісус дорікнув братам, і всі вони покинули селище. Шлях Ісуса – це шлях любові, а не войовничої сили.

Під впливом любові Господа запальність і гнів Івана були перетворені на любов, доброту і м'який, співчутливий дух. У Першому посланні Івана слово «любов» зустрічається близько 40 разів, а в його різних формах – понад 50.

Прочитайте 1 Івана 1:1-4; 3:1; 4:7-11; 5:1-5. Що ці тексти повідомляють про свідчення Івана та про зміни в його житті завдяки спілкуванню з Ісусом? _____

Існує вічний принцип, який є законом Всесвіту. Еллен Уайт викладає цей принцип у таких словах: «Застосування сили суперечить принципам Божого правління. Він бажає

лише служіння любові, але до любові не можна змусити; її не здобувають силою чи авторитетом. Любов можна викликати тільки любов'ю» (Бажання віків. С. 22).

Якщо ми віддані Христу, Його любов сяятиме через нас іншим людям. Найбільшим свідченням християнства є змінене життя. Це не означає, що ми ніколи не помилилися та завжди незмінно будемо тільки провідниками любові й благодаті. Це означає, що любов Христа вилитиметься з нашого життя і ми будемо благословенням для ближніх.

Наскільки добре ви відображаєте любов Христа у своєму оточенні? Подумайте про наслідки вашого реального духовного стану.

Вівторок, 8 вересня

РОЗПОВІДАЮЧИ ІСТОРІЮ ПРО ІСУСА

Ким були перші місіонери, яких Ісус послав працювати на духовній ниві? Їх не було серед учнів, і вони не ходили з Ним. Першими місіонерами, яких Ісус послав благовістити, були біснுவаті, котрі лише кілька годин до цього викликали жах у всіх жителів тієї місцевості.

Володіючи надприродною демонічною силою, один із біснуватих розривав ланцюги, якими його зв'язували, пронизливо кричав і калічив своє тіло гострим камінням. Агонія в голосах цих одержимих відображала глибоку агонію в їхніх душах (Матв. 8:28, 29; Марк. 5:1-5).

Однак потім вони зустріли Ісуса, і їхнє життя змінилося. Вони ніколи вже не будуть такими, як раніше. Ісус вигнав бісів-мучителів з їхніх тіл у стадо свиней, які кинулися з кручі в море (Матв. 8:32-34; Марк. 5:13, 14).

Прочитайте Матв. 8:28-32; Марк. 5:1-17. Що сталося із цими людьми та що побачили місцеві жителі, коли підійшли до Ісуса?

Тепер біснуваті були новими людьми, перетвореними силою Христа. Жителі побачили, що колишні біснуваті сидять біля ніг Ісуса та слухають кожне слово з уст Учителя. Необхідно наголосити, що Євангеліє від Матвія розповідає

про двох звільнених біснுவатих, а Марко повідомляє тільки про одного з них. Але головне – Ісус відновив їх фізично, розумово, емоційно й духовно.

Прочитайте Матв. 8:33, 34; Марка 5:18–20. Звичайно, зцілені біснуваті, ці новонавернені хотіли залишитися з Ісусом, але куди спрямував їх Господь та з якою метою?

«Ці чоловіки мали змогу чути повчання Христа лише кілька хвилин. Вони не вислухали жодної проповіді з Його уст. Вони не могли навчати людей так, як Його учні, котрі щодня були із Христом, але вони самі були свідченням того, що Ісус – Месія. Зцілені могли розповісти те, що їм було відомо, – що особисто бачили й чули та як пізнали силу Христа. Це може робити кожен, серця котрого торкнулася Божа благодать» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 340). Їхні свідчення підготували Десятимістя – десять міст на берегах Галилейського моря – прийняти вчення Ісуса. Ось така сила особистого свідчення.

Середа, 9 вересня

СВІДЧИТИ З УПЕВНЕНІСТЮ

Прочитайте 1 Івана 5:11–13; Євр. 10:19–22; 1 Кор. 15:1, 2. Яке запевнення у вічному житті дає Писання, що дозволяє нам з упевненістю свідчити про наше спасіння в Христі?

Якщо ми особисто не маємо впевненості в спасінні в Христі, то не зможемо поділитися ним з іншими. Ми не можемо ділитися тим, чого не маємо. Багато хто з добропорядних християн живе в постійній невизначеності, запитуючи, чи будуть вони коли-небудь достатньо хорошими, щоб отримати спасіння. Мудрий досвідчений проповідник одного разу сказав: «Коли я дивлюся на себе, то не бачу можливості спастися. А коли дивлюся на Ісуса, то не бачу можливості загинути». З абсолютною переконливістю звучать крізь століття слова Господа: «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я – Бог, і нема більше іншого Бога!» (Ісаї 45:22).

Наш Господь бажає, щоб кожен із нас радів спасінню, яке Він так щедро пропонує. Він прагне, аби ми відчували, що означає бути виправданими Його благодаттю й вільними від осуду за гріх. Павло пише: «Отже, виправдавшись вірою, маємо мир з Богом через нашого Господа Ісуса Христа» (Римл. 5:1). І додає: ми можемо бути цілком упевнені в тому, що «нема тепер жодного осуду тим, які в Ісусі Христі» (Римл. 8:1). Апостол Іван підтверджує: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя» (1 Івана 5:12).

Якщо ми вірою прийняли Ісуса і Він живе в наших серцях через Свого Святого Духа, то дар вічного життя сьогодні належить нам. Це не означає, що, прийнявши одного разу Божу благодать і спасіння в Христі, ми ніколи не зможемо їх втратити (див. 2 Петра 2:18-22; Євр. 3:6; Об'явл. 3:5). У нас завжди є вільний вибір залишитися з Ним або піти від Нього. Однак якщо ми відчували любов Христа й зрозуміли глибину Його жертви, то ніколи не побажаємо залишити Того, Хто так любить нас. З дня на день ми шукатимемо можливості поділитися з іншими подарованою нам благодаттю Господа.

Чи впевнені ви у своєму спасінні в Христі? Якщо так, то на чому базується ваша впевненість? Як ви її здобули? З іншого боку, якщо ви не впевнені в спасінні, то чому? Як можете отримати цю впевненість?

Четвер, 10 вересня

ПРО ЩО ВАРТО СВІДЧИТИ

«Я розп'ятий разом з Христом. І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й віддав Себе за мене» (Гал. 2:19, 20).

Безумовно, приймаючи Христа, доведеться чимось пожертвувати, відмовитися від чогось. Ісус пояснює, у чому полягає обов'язок, який слід виконувати, ідучи за Ним: «Коли хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, бере свій хрест щоденно й іде услід за Мною» (Луки 9:23). Смерть на хресті – нестерпна. Коли ми підпорядковуємо своє життя вимогам Христа й наша гріхозна, «стара людина» розп'ята (див. Римл. 6:6), це нестерпно боляче. Надзвичай-

но боляче відмовлятися від заповітних бажань і життєвих звичок, але життя в Христі навіть тут і зараз варте того, не кажучи вже про його продовження у вічності. Винагорода незрівнянно перевершує біль.

Сильні свідчення, які дуже впливають на інших та змінюють життя, ґрунтуються не на тому, від чого ми відмовилися заради Христа, а на тому, що Христос звершив заради нас. Вони зосереджені на Його жертві, а не на наших так званих жертвах. Адже Христос ніколи не просить нас відмовитися від того, що заради нашого добра потрібно зберегти.

А втім, історія християнства наповнена життєписами тих, кому довелося піти на величезні жертви заради Господа. Однак ці люди не вважали, що цим заробляють спасіння або що їхні діла, навіть найбільш самовіддані й жертовні, залічуються їм як заслуги перед Богом. Натомість, розуміючи, що Христос здійснив для них, ці чоловіки й жінки були готові покласти на жертовник служіння все, згідно з Божим покликанням у їхньому житті.

Прочитайте Івана 1:12; 10:10; 14:27 і 1 Кор. 1:30. Наше свідчення завжди ґрунтується на тому, що Христос звершив для нас. Перерахуйте деякі дари Його благодаті, згадані в текстах.

У світлі наведених вище текстів подумайте, що Христос зробив для вас. Можливо, ви були посвяченим християнином протягом усього свого життя або ж пережили більш драматичне навернення. Поміркуйте про те, яким добрим Ісус був до вас, про мир, щастя, розуміння сенсу життя, якими Він вас наділив. Згадайте час, коли Він дав вам сили пройти через важкі життєві випробування.

На які жертви ви були покликані піти заради Христа? Які уроки почерпнули зі свого досвіду, котрі можуть бути благословенням і для інших?

П'ятниця, 11 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Прочитайте Марка 5:25-34.

«Здивований натовп, який продовжував юрмитися навколо Христа, не усвідомлював присутності тієї життєдайної

сили. Коли ж страждаюча жінка з вірою простягнула руку, щоб доторкнутися до Нього, вона відчула цілющу силу. Так і в духовному житті. Порожні балачки про релігію, молитви без духовного голоду й живої віри – даремні. Умоглядна віра в Христа, яка лише формально визнає Його Спасителем світу, ніколи не принесе зцілення душі. Спасенна віра – це не просто визнання істини розумом... Не досить знати про Христа – ми повинні вірити в Нього! Віра приносить користь лише тоді, коли ми приймаємо Його як особистого Спасителя і покладаємося на Його заслуги...

Наше свідчення про Його вірність – це обраний Небом засіб відкрити світові Христа. Ми повинні визнавати Його благодать, котра виявлялася в давнину через святих. Але найбільш дієвим буде свідчення про наш власний досвід. Ми стаємо Божими свідками, коли люди зауважують у нас дію Божественної сили. Життя й досвіди кожної людини унікальні. Бог бажає, щоб ми славили Його на підставі наших особистих досвідів. Якщо ці дорогоцінні свідчення на славу Його благодаті підкріпляються чистим християнським життям, вони володіють нездоланною силою для навернення душ» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 347).

Питання для обговорення:

1. Які складові переконливого свідчення? Прочитайте свідчення Павла перед Агрипою в Дії 26:1-23. На чому було засноване його свідчення?
2. Як ви вважаєте, чому наше особисте свідчення про те, що Христос зробив для нас, володіє такою великою силою? Однак, як ви відповісте на таке запитання: «Добре, це сталося з вами, але якщо в мене немає такого досвіду? Як ваш досвід може переконати мене в тому, що я маю йти за Ісусом?»?
3. Чого ви хотіли б уникнути, свідкуючи невіруючому?
4. Обговоріть істину про впевненість у спасінні. Чому це настільки важлива частина християнського досвіду? Як ми можемо бути впевнені у своєму спасінні, але вільними від самовпевненості?

ПІДТРИМКА В ОСТАННІ ХВИЛИНИ ЖИТТЯ

Томаша Карауда, 28-річного адвентистського лікаря з Польщі, попросили підписати свідоцтво про смерть жінки, яка була ще жива.

Медсестра привезла жінку в респіраторне відділення, де Томаш проходив ординатуру.

За всіма зовнішніми ознаками вона була мертва. У неї був рак легенів, причиною якого стали роки куріння. Починалося трупне задубіння в нижній частині спини. Її шкіра зблідла, оскільки кров почала стікати в більш великі вени. Стан був незворотнім.

— Я ніколи не бачив нічого подібного раніше, — згадує Томаш той момент. — Вона була мертва, але сиділа в інвалідному візку і розмовляла.

Коли жінку доставили у відділення інтенсивної терапії, лікар, бачачи, що більше нічого не може для неї зробити, попросив звільнити ліжко для іншого хворого. Медсестра запитала Томаша, чи може жінка залишитися в реанімаційному відділенні.

У респіраторному відділенні також не було вільних ліжок, тому Томаш поставив у коридор лікарняний візок й обережно поклав на нього жінку. Поставивши поруч стілець, він сів і розмовляв з нею протягом наступних двох годин.

Жінка знала, що помирає. Вона сказала, що жалкує з приводу свого життєвого вибору.

— Я курила все життя, — сказала вона. — Якби я тільки могла повернути все назад, я б цього не робила.

Томаш не знав, що відповісти. Він просто тримав жінку за руку.

Нарешті жінка зробила останній подих. Томаш підписав свідоцтво про смерть.

Бути лікарем-християнином велика відповідальність, — говорить Томаш, студент державної медичної школи. — Ніхто не вчив нас, що робити в такій ситуації.

Він зрозумів, що іноді важливо просто взяти когось за руку і вселити надію, сказавши: «Усе буде добре», — хоч людина знає, що скоро помре.

— Іноді краще просто помовчати, — говорить Томаш. — Часом єдине, що ти можеш зробити, це тримати когось за руку й молитися.

Світ оповитий гріхом. Люди вмирають. У багатьох випадках настає трупне задубіння, і стан може здатися незворотнім. Чи триматимете ви тоді чийсь руку? Чи молитиметеся за когось? Чи говоритимете про надію?

ВІСТКА, ЯКОЮ ВАРТО ДІЛИТИСЯ

Біблійні тексти для дослідження:

2 Петра 1:12, 16–21; Об'явл. 19:11–18; Об'явл. 14:14–20; Екл. 12:13, 14; Об'явл. 14:6–12.

Пам'ятний вірш:

«І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7).

Викупна смерть Христа була всеосяжною жертвою, тобто принесеною за всіх людей, які жили будь-коли й будь-де. Отже, Євангеліє звертається до людей будь-якої мовної групи, культури та будь-якого походження. У Своєму житті, смерті й воскресінні Ісус здобув перемогу над вічною загибеллю й другою смертю, і це – надзвичайно добра вістка. Усе Єван-

Урок 12 геліє – про Ісуса. Він помер заради нас і тепер живе для нас. Одного разу Він прийшов, аби звільнити нас від покарання й влади гріха, і знову гряде, щоб звільнити нас від присутності гріха. Спаситель помер смертю, на яку заслуговуємо ми, щоб ми могли жити життям, якого заслуговує Він. У Христі ми виправдані, освячені й одного разу будемо прославлені.

Біблія повідомляє про два Приходи Ісуса. Він прийшов, щоб викупити нас, і повернеться, щоб забрати додому тих, кого купив такою безмежною ціною. Остання книга Біблії, Об'явлення, була написана спеціально для того, щоб підготувати світ до повернення Христа. Це невідкладна звістка для нашого покоління. Протягом тижня ми вивчатимемо актуальність вістки Об'явлення для сучасного суспільства – суспільства XXI століття. Разом ми знову почуємо заклик Ісуса до Своєї Церкви останніх днів ділитися з людьми вісткою спасіння.

Неділя, 13 вересня

ВІСТКА ПЕТРА ПРО ТЕПЕРІШНЮ ІСТИНУ

Протягом усієї історії спасіння Бог регулярно посилав особливі вістки через пророче Слово, щоб підготувати людей до майбутніх подій. Бога неможливо застати зненацька (Ісаї 46:9, 10). Він готує Свій народ до майбутнього, посилаючи пророків із вісткою застереження, перш ніж зіллються Його суди (Амоса 3:7). За днів Ноя Бог послав через нього звістку світові про наближення потопу. У Єгипті Господь доручив Йосипові використати сім років достатку, щоб підготувати народ до семи років голоду. Єврейські пророки попереджали ізраїльських правителів про прийдешнє знищення Єрусалима вавилонськими військами. Заклик до покаяння, який лунав з уст Івана Хрестителя, готував народ до Першого приходу Ісуса.

Прочитайте 2 Петра 1:12. Який вислів використовує Петро, щоб описати Божу вістку для своїх сучасників?

Прочитайте 2 Петра 1:16–21. У чому полягала вістка про «теперішню істину», яку проголошували Петро та інші учні?

Найактуальніша вістка для першого століття, яка мала вічні наслідки, полягала в тому, що Христос уже прийшов. Любов Отця була відкрита через жертву Христа на хресті. Хоч «заплата за гріх – смерть», завдяки Ісусові вічне життя було забезпечене всім. І тільки від нашого вибору залежить, чи отримаємо ми його (Римл. 3:23, 24; 6:23; Ефес. 2:8). Звістка про спасіння в Ісусі ніколи не застаріє. Це теперішня істина (істина для теперішнього часу) для кожного покоління.

Остання книга Біблії, Об'явлення, представляє Ісуса та Його вічне спасіння в контексті останнього часу, щоб підготувати людей до Його швидкого повернення. Вона викриває обман людської традиції та егоцентричної релігійності. Від самого початку й до кінця Об'явлення розповідає про Ісуса та Його діяльність задля спасіння людства.

Ісус – «вірний Свідок» про характер Свого Отця. Він – «Владика земних царів», «любить нас і омив нас від наших гріхів Своєю кров'ю, Котрий зробив нас царями і священиками Богові й Своему Отцеві» (див. Об'явл. 1:1-6). Уся книга Об'явлення – про Ісуса та Його вістку для останнього часу, щоб Його народ був підготовлений до Другого приходу.

Розмірковуючи над книгою Об'явлення, на чому ви зосереджуєтеся: на дивовижних пророчих символах чи на Ісусі? Як ви вважаєте, чому Господь виклав пророцтва в Об'явленні? Як вони відкривають Його сповнені любові й турботи плани для людства?

Понеділок, 14 вересня

ТЕМА КІНЦЯ ЧАСУ В ОБ'ЯВЛЕННІ

Євангелія зосереджені головним чином на Першому приході Христа. Вони розповідають про Його народження, життя, служіння, смерть і воскресіння. Хоч вони повідомляють і про Його Другий прихід, це не основний їхній акцент. Головним же об'єктом книги Об'явлення є кульмінація багатовікового вселенського конфлікту. Кожне з її основних пророцтв закінчується славним поверненням нашого Господа.

Прочитайте Об'явл. 1:7; 11:15; 14:14-20; 19:11-18. Яка подія змальована в кожному уривку? _____

Від першого й до останнього розділу книги Об'явлення кульмінацією її пророцтв є Прихід Ісуса. «Заколений Агнець» (Об'явл. 5:12) знову прийде як Цар над царями, і Господь над панамі (Об'явл. 19:16, *переклад І. Огієнка*). Він здобуде перемогу над усіма ворогами, котрі пригноблюють і переслідують Його народ (Об'явл. 17:14). Ісус звільнить Своїх дітей від жахів гріха й поверне додому, щоб прославити. Велика боротьба між добром і злом закінчиться. Земля буде оновлена, і спасенні вічно житимуть зі своїм Господом (Об'явл. 21:1-4).

В Об'явл. 22:7 (див. також вірші 12, 17, 20) Ісус говорить: «Тож незабаром приходжу. Блаженний, хто зберігає слова пророцтва цієї книги!». Отже, останній заклик Ісуса до всіх людей полягає в тому, щоб вони відповіли на Його любов, прийняли Його благодать і дотримувалися Його істини, аби приготуватися до Його скорого повернення. Книга Об'явлення завершується запрошенням Ісуса: «А Дух і наречена кажуть: Прийди! І хто чує, хай каже: Прийди!» (Об'явл. 22:17).

Наш Господь запрошує прийти до Нього всіх, хто прагне вічного життя. Далі Він закликає нас, котрі прийняли вістку спасіння та з нетерпінням очікують Його повернення, приєднатися до Нього й запрошувати інших прийняти послання Його любові. Ми покликані бути співпрацівниками в місії Христа: ділитися Його звісткою, щоб підготувати світ до Його скорого повернення. Немає нічого ціннішого, ніж участь з Ісусом у Його місії для світу. Ніщо так не задовольняє, як співпраця з Ним у Його Плані спасіння для останнього часу.

Христос «незабаром приходить» – Іван записав ці слова близько 2000 років тому. Однак, з огляду на наше розуміння стану мертвих, чому Другий прихід Христа для кожного з нас зокрема відбудеться наступної миті після нашої смерті? Як цей факт допомагає нам зрозуміти, що Христос справді незабаром приходить?

ВІСТКА ОБ'ЯВЛЕННЯ ПРО КІНЕЦЬ ЧАСУ

Розділ 14 – епіцентр Об'явлення. Він має першорядне значення для Божого народу, котрий живе в останні дні людської історії. Цей розділ містить Божу вістку останніх днів, у край важливу як для Божого народу, так і для всього людства.

Прочитайте Об'явл. 14:14-20. Який символізм використано в уривку, щоб зобразити повернення нашого Господа?

Для опису повернення Христа в Біблії використовується символіка жнив (Матв. 13:37-43; Марка 4:29). В Об'явл. 14 збір урожаю достиглого зерна символізує викуплення праведників, а обрізання грон дозрілого винограду зображує знищення нечестивих. Уривок Об'явл. 14:6-12 містить невідкладну вістку для останніх днів, щоб підготувати чоловіків і жінок до заключних жнив Землі.

Прочитайте Об'явл. 14:6, 7. У чому суть вістки, яка міститься в цих двох віршах? Як вони допомагають нам зрозуміти, хто ми є як адвентисти сьомого дня?

Вістка першого ангела в Об'явл. 14 звернена до покоління ХХІ століття, яке прагне знайти сенс життя. У ній представлене Євангеліє Божої благодаті, яка забезпечує прощення для всіх. Вона очищає нас від вини гріха й дає силу бути переможцями. Ця вістка вказує на підставу нашої впевненості у власній цінності, а саме, на факт, що Христос – наш Творець і Визволитель. Ангел гучним голосом проголошує жителям Землі, що нечестя не триватиме вічно, бо одного разу кожна несправедливість прийде до кінця внаслідок Божого остаточного суду. Отже, це надзвичайно добра вістка.

«Особлива місія адвентистів сьомого дня полягає в тому, щоб нести світло світові й зберігати істину. Їм було довірено останнє застереження для грішного світу. Боже Слово освітлює адвентистів своїм чудовим світлом. Господь доручив їм найпочеснішу місію – донести світові вістки першого, другого й третього ангелів. І немає важливішої праці, ніж ця. Адвентисти не мають

права займати свою увагу чимось іншим» (Е. Уайт. Євангелізм. С. 119, 120). У який спосіб ми як Церква і, що найважливіше, як особистості можемо втілити ці слова в життя?

Середа, 16 вересня

КРАЩЕ РОЗУМІЮЧИ БОЖУ ВІСТКУ

Викладена в Об'явленні звістка для останніх днів представляє Ісуса в усій повноті Його спасенної благодаті для всього людства (Об'явл. 14:6). Це дуже серйозний заклик боятися Бога, тобто благоговіти перед Ним у всьому, що ми робимо, – шанувати Його повеління й дотримуватися Його Закону у світлі Божого суду (Об'явл. 14:7). Повеління «побійтеся Бога» стосується і наших думок. Це заклик догоджати Господу і ставити Його на перше місце в усіх наших помислах. Нам необхідний послух, який веде до благочестивого життя (Прип. 3:7; Дії 9:31; 1 Петра 2:17). Звістка першого ангела також закликає нас «віддати славу» Богові. Це означає не тільки славословити, а й вести відповідний спосіб життя та діяльності.

Прочитайте Екл. 12:13, 14 і 1 Кор. 6:19, 20. Як ці уривки допомагають нам зрозуміти, що значить боятися Бога й віддавати Йому славу? _____

У наш час моральної безвідповідальності, коли мільйони людей вважають, що вони не підзвітні нікому, крім себе, звістка про годину суду нагадує нам, що ми несемо відповідальність за свої дії. Існує зв'язок між благоговінням перед Богом, послухом Йому та судом. Послух – це плід спасених взаємин з Ісусом. Тільки Його праведність достатня для того, щоб встояти на суді, і в Його праведності ми безпечні. Завдяки праведності Христа ми живемо, аби прославляти Його Ім'я в усьому, що робимо.

Прочитайте Об'явл. 14:7, 11; Бут. 2:1-3; Вих. 20:8-11. На чому ґрунтується будь-яке справжнє поклоніння Богові та як субота відображає це розуміння? _____

Сатана нападає на суботу, оскільки знає: субота – серце поклоніння. Вона звеличує Христа як Творця й закликає всіх людей поклонитися «Тому, Хто створив небо, і землю...» (Об'явл. 14:7). Субота несе актуальну вістку в епоху теорії еволюції, закликаючи нас повернутися до поклоніння Ісусові, нашому Творцеві й Спасителеві, у Котрому здобуваємо розуміння нашої істинної цінності.

Подумайте про те, наскільки субота важлива як нагадування про Бога, нашого Творця – Єдиного гідного нашого поклоніння. Зрештою, яке інше вчення настільки важливе, що Бог щотижня розпоряджається однією сьомою частиною нашого життя, аби допомогти нам пам'ятати про Нього як про нашого Творця?

Четвер, 17 вересня

ОСТАННІЙ ЗАКЛИК БОГА

Прочитайте Об'явл. 14:8; 17:3–6; 18:1–4. Що ми дізнаємося про духовний Вавилон із прочитаних віршів?

У книзі Об'явлення поняття «Вавилон» позначає хибну релігійну систему, у якій спасіння ґрунтується на людських ділах, на створених людиною традиціях і помилкових доктринах. Ця система звеличує людей та їхню власну праведність над Ісусом і Його безгрішним життям. Це вчення ставить повеління земних релігійних учителів вище Божих повелінь. Хибна релігійна система майстерно поєднала у своєму культі багато релігійних практик стародавнього Вавилону. Вавилон був центром ідолопоклонства й поклоніння сонцю, створив фальшиве вчення про безсмертя душі. Божа звістка для останніх днів нашої грішної планети – це звістка про Ісуса та Його праведність. Вона вторить закликові Небес: «Упав, упав великий Вавилон, розпусниця!.. Вийди з неї, народе Мій» (Об'явл. 18:2, 4). Бог заснував Церкву адвентистів сьомого дня, щоб возвеличити вістку Христа в усій її повноті. Звеличувати Ісуса – означає піднести все, чого Він навчав. Це означає проголошувати Того, Хто є

«дорога, і правда, і життя!» (Івана 14:6). Це означає викри-
вати помилки Вавилону, протиставляючи їх істинам Ісуса.

Прочитайте Об'явл. 14:7, 9–11. Які протилежні об'єкти поклоніння виділені в цих віршах? _____

Розділ 14 книги Об'явлення описує два різних поклоніння – поклоніння Творцеві й поклоніння звірові. Поклоніння Творцеві пов'язане з Божим днем поклоніння – істинною суботою, а поклоніння звірові – з фальшивою суботою. Істинна субота – біблійний сьомий день тижня – уособлює спокій, упевненість, безпеку, які ми маємо в Христі, нашому Творцеві, Викупителеві й майбутньому Цареві. Фальшивий день поклоніння уособлює людину гріха та оманливу підміну, засновану на домислах і приписах людей.

Прочитайте Об'явл. 14:12. Про що повідомляє вірш, особливо в контексті сказаного вище? Як у цьому тексті розкриваються і Закон, і благодать, а також факт, що Закон і благодать – два неподільні аспекти Євангелія?

П'ятниця, 18 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«У ці дні Бог покликав Свою Церкву, як покликав і стародавній Ізраїль, бути світлом для Землі. Могутнім знаряддям істини – вістками першого, другого і третього ангелів – Він відокремив її від церков та від світу, щоб встановити зі Своїм народом священні близькі взаємини. Він зробив Своїх вірних хоронителями Свого Закону й довірив їм великі пророчі істини для нашого часу. Як і святі пророцтва, довірені стародавньому Ізраїлю, вони є священним надбанням, яке треба передати світу.

Три ангели із 14-го розділу Об'явлення символічно змальовують народ, котрий приймає світло Божих звісток і йде вперед як Його представники, щоб звіщати застереження по всій Землі. Христос проголошує Своїм послідовникам: «Ви – світло для світу» (Матв. 5:14). Кожній душі, яка приймає Ісуса, Голгофський хрест говорить: «Подивіться,

яку ціну заплачено за кожну душу». «Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангелію» (Марка 16:15). Ніщо не має завадити цій праці. Це найважливіша справа для нашого часу. Вона має бути такою ж далекосяжною, як вічність. Любов, яку Ісус виявив до людських душ у жертві, принесеній заради їхнього викуплення, спонукатиме до дії всіх Його послідовників.

О, з якою радістю Христос приймає кожну підкорену Йому дію людини. Він поєднує людське з Божественним, щоб передати світові таємниці втіленої любові. Говоріть про неї, моліться про неї, співайте про неї, наповнюйте світ звісткою про Його істину та продовжуйте рухатися вперед у нові місця» (Е. Уайт. Поради для Церкви. С. 58, 59).

Питання для обговорення:

1. Як вістки трьох ангелів з Об'явл. 14 визначають сутність учення Церкви адвентистів сьомого дня?
2. Подумайте про суботу і про важливість того, що вона відкриває. Як ми побачили цього тижня, субота містить настільки важливу вістку, що Бог велить нам відокремити одну сьому частину нашого життя, аби пам'ятати Його як нашого Творця і Спасителя. Крім того, нам не потрібно йти на святую гору або до святого міста задля поклоніння Богові. Щотижня зі швидкістю 1674 км на годину (принаймні біля екватора) субота сама приходить до нас. Як цей факт також допомагає нам зрозуміти важливість цього дня і те, на що він вказує?
3. Як найбільш делікатно ми можемо пояснити ідею падіння Вавилону або поняття знака звіра? Чи можемо ми викладати ці істини так, щоб не образити почуттів людей, хоча повинні розуміти: незважаючи на всі наші зусилля, деякі будуть ображені?

АДВЕНТИСТКА В НАСТУПНОМУ ЖИТТІ

Ендрю Мак-Чесні

Літня жінка уважно слухала урок Суботньої школи. Її посібник був охайно заповнений. Вона проглянула кожен біблійний вірш. Багато віршів у Біблії були підкреслені. У конверті для пожертвувань місії Суботньої школи лежали приготовані гроші.

Жінка, яку місцеві члени церкви називали просто бабусею, була прикладом істинної адвентистки сьомого дня.

Відвідуючи Південно-Східну Азію, один із лідерів церкви в США, Грегорі Уйтсетт зустрівся з бабусею після богослужіння, щоб запитати, чому вона залишила свою релігію, щоб стати адвентисткою.

Жінка розповіла трагічну історію про те, як унаслідок нещасного випадку, коли їй було п'ять років, вона втратила батьків і пережила роки переслідування злих духів. Вона шукала допомоги в лікарів і духовних учителів, але вони пропонували лише тимчасове полегшення.

Одного разу пастор-адвентист переїхав до неї по сусідству, і бабуся з цікавістю спостерігала, як люди щоп'ятниці збираються у нього вдома. Якось вона стала біля воріт його будинку, щоб дізнатися, що там відбувається, і почула музику – мир наповнив її серце, і вона почала приходити слухати музику щотижня.

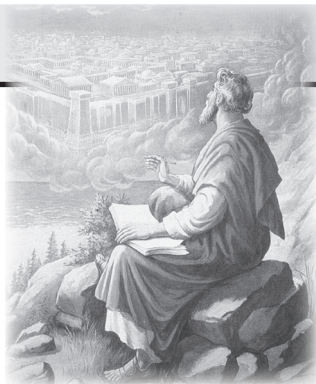
Пастор не міг переконати її увійти до будинку, але дізнався про її духовні проблеми й запропонував помолитися. Бабуся погодилася. Після молитви злі духи залишили її і більше ніколи не турбували. З вдячністю вона прийняла Ісуса і приєдналася до адвентистської церкви.

Уйтсетт, директор Центру східно-азіатських релігій, що є частиною Глобальної програми Адвентистської місії всесвітньої церкви, попросив бабусю пояснити, Ким для неї є Ісус.

– Ісус означає для мене все, – відповіла літня жінка, розмовляючи з Уйтсеттом через місіонера-перекладача. – Він змінив мене й дав мені мир. Я не можу не говорити про Ісуса і розповідати про Нього всім, з ким зустрічаюся. Я літня жінка, і жити мені залишилося недовго. Проте я дуже люблю Ісуса, тому вирішила бути адвентисткою і в моєму наступному житті також.

Жінка-перекладач була приголомшена. Вона вивчала Біблію з бабусею і думала, що та повністю прийняла біблійну істину і залишила свої колишні вірування в минулому.

Подібна ситуація не рідкість серед людей, які переходять у християнство з інших світових релігій. Це серйозна проблема в поширенні **Євангелія** і причина для створення Центру східно-азіатських релігій та інших глобальних місіонерських центрів на сайті globalmissioncenters.org. Будь ласка, моліться за роботу Глобальних місіонерських центрів і за таких людей, як ця бабуся.

КРОК ВІРИ

Біблійні тексти для дослідження:

Филип. 2:5–11; Матв. 4:18–20; Дії 9:3–6, 10–20; Івана 21:15–19; 1 Івана 3:16–18.

Пам'ятний вірш:

«Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі. Він, маючи Божу природу, не вважав посяганням бути рівним Богові, але понизив Самого Себе, прийнявши образ раба, постав у подібі людини, і з вигляду був як людина» (Филип. 2:5–7).

Залишити славу Небес, поклоніння святих ангелів і безпосередню присутність Отця було незбагненною жертвою. Проте Ісус прийшов у наш світ страждань і смерті, щоб явити глибину любові Отця і спасти від загибелі людський рід. «Ціну нашого викуплення неможливо буде усвідомити доти, доки викуплені не стануть разом із Викупителем перед престолом Божим. Коли перед нашим захопленим поглядом відкриється слава вічних осель, ми знову пригадаємо, що Ісус усе це колись добровільно залишив заради нас. Він не просто залишив небесні двори, а й задля нас ризикував

зазнати поразки і втратити вічність. Тоді ми покладемо свої вінці до Його ніг, і наші голоси зіллються в співі: “Заколений Агнець достойний прийняти силу і багатство, мудрість, міць, честь, славу, благословення!” (Об’явл. 5:12)» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 131).

Заради нашого спасіння Ісус приніс безмежну жертву. Коли ми відгукуємося на Його керівництво, приймаємо Його повеління й об’єднуємося з Ним у справі спасіння людей, це також вимагає жертв. Хоч наші жертви ніколи й жодним чином не зможуть зрівнятися з жертвою Христа, служіння навернення душ також є для нас кроком віри. Воно виводить нас із зони комфорту в незвідані води. Час від часу наш Господь закликає нас приносити жертви, але радість, яку Він пропонує, набагато перевершує їх.

Неділя, 20 вересня

САМОВІДДАНА ЛЮБОВ ІСУСА

Апостол Павло закликає нас мати «ті самі думки, що й у Христі Ісусі». Цей вислів спонукає нас замислитися над такими запитаннями: Якими були думки Христа? Що керувало Його думками? У чому сутність Його мислення?

Прочитайте Филип. 2:5–11. Що цей уривок повідомляє нам про думки Христа й керівний принцип усього Його життя?

Від вічності Ісус був рівний Богові. Павло проголошує цю вічну істину так: «Він, маючи Божу природу, не вважав посяганням бути рівним Богові» (Фил. 2:6). Біблійний коментар АСД пояснює: «Це вказує на рівність Христа з Отцем і ставить Його набагато вище за будь-яку іншу владу. Павло підкреслює це, аби більш наочно зобразити глибини добровільного приниження Христа» (Т. 7. С. 154). Говорячи про Його вічну природу, Еллен Уайт додає: «Христос володіє життям, не запозиченим і не успадкованим, а первинним» (Бажання віків. С. 530).

Ісус, Котрий був нарівні з Богом протягом вічності, «позивив Самого Себе». Це приголомшливий грецький вислів.

Він буквально означає «спустошив Себе». Ісус добровільно «спустошив Себе» від багатьох Своїх привілеїв і прав, якими володів як рівний Богові, щоб зодягнутися в людське єство і стати смиренним Слугою людства. Як Слуга Він відкрив усьому Всесвіту небесний Закон любові й наприкінці земного шляху звершив найвищий подвиг любові на хресті. Христос віддав Своє життя, щоб навіки спасти наше.

Сутність думок Ісуса полягає в самовідданій любові. Прямувати за Христом – значить любити, як любив Він, чинити, як чинив Він, і служити, як служив Він. Наш дозвіл Господу «спустошити» нас від егоїстичних амбіцій завдяки Його Святому Духові дечого коштуватиме нам. Ісусові це коштувало всього. Однак Писання говорить про Нього: «Тому й Бог надзвичайно звеличив Його та дав Йому Ім'я, що вище всякого іншого імені» (Филип. 2:9).

Небеса варті будь-якої жертви, принесеної на Землі. На нашому християнському шляху ми будемо приносити жертви, але радість служіння переважить їх навіть тепер. А радість життя із Христом протягом усієї вічності дозволить нам оцінити кожну нашу жертву як незначну.

Коли встанне ви справді мали померти для себе заради Христа? Що ваша відповідь говорить про ваше християнське життя?

Понеділок, 21 вересня

ЗАКЛИК ДО ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

Уявіть, що ви Петро або Іван. Щойно, чудового галилейського ранку, зійшло сонце, проганяючи нічну прохолоду. Ваші думки – про одне: наловити риби, багато риби. Потім у вранішньому світлі ви бачите: до вас наближається Він – Ісус із Назарета. Проте ви ще не знаєте, що за мить усе ваше життя зміниться – і зміниться назавжди.

Прочитайте Матв. 4:18–20. Як ви вважаєте, чому Петро й Іван були готові взяти на себе радикальне зобов'язання слідувати за Христом? Що в уривку вказує на те, що Ісус закликав їх до вищої мети, ніж просто ловля риби?

З Євангелія від Івана ми дізнаємося, що ці люди вже більше року дещо знали про Ісуса, проте ще не були Його постійними послідовниками. Однак тепер, очевидно, щось Божественне в поведінці Христа, у Його зовнішності, словах і діях підказувало цим галилейським рибалкам, що Він закликає їх до Божественної місії. Вони залишили свої човни, заняття й звичне оточення заради слідування за Ним, бо відчули заклик до вищої мети. Ці прості рибалки усвідомили: їх запрошують до надзвичайної справи. Можливо, Бог не закликає вас сьогодні залишити свою професію, натомість запрошує до надзвичайної мети – ділитися Його любов'ю та свідчити про Його істину заради слави Його Імені.

Прочитайте текст Матв. 9:9 і поміркуйте над покликанням Матвія, збирача податків. Що особливо примітного ви зауважуєте в цьому тексті? _____

Митники в римському світі часто були вимагачами, котрі використовували дану їм державою владу для утиску простих людей. В Ізраїлі митників ненавиділи й зневажали, вважаючи зрадниками. Запрошення Христа: «Іди за Мною!» свідчить, що Матвій уже чув про Ісуса й у його серці було бажання слідувати за Ним. Коли прозвучало запрошення, Матвій був готовий. Його вразило, що Христос прийняв його та запросив стати одним із Його учнів.

Глибоко в серці кожного з нас приховано прагнення до чогось кращого в житті. Ми хочемо жити для чогось ціннішого, для величнішої, шляхетнішої мети. І Христос закликає нас, як і Матвія, слідувати за Ним.

Подумайте про те, що довелося залишити людям, аби піти за Ісусом. Чому зрештою йти за Господом завжди буде найкращим вибором?

Вівторок, 22 вересня

ПАВЛО – ВИБРАНА БОЖА ПОСУДИНА

Коли Павло прийняв Христа, усе його життя радикально змінилося. Христос дав йому абсолютно нове сьогодніня

й майбутнє. Спаситель повів Павла до нового життя, наповненого досвідами, які той навіть не міг собі уявити. Під керівництвом Святого Духа апостол Павло проголосив Боже Слово тисячам людей по всьому середземноморському світу. Його свідчення змінило історію християнства та світу.

Прочитайте Дії 9:3-6, 10-20. Як ці вірші свідчать, що Ісус мав Божественну мету для життя Павла? _____

Ісус часто обирає найбільш «невідповідних» кандидатів нести свідчення про Його Ім'я. Згадайте біснுவатих, самарянку, блудницю, митника, галилейських рибалок, а тепер ще й жорстокого гонителя християнства. Усі вони були перетворені благодаттю, а потім із радістю в серцях пішли ділитися історією про те, що Христос здійснив у їхньому житті. Кожен із них ніколи не втомлювався розповідати свою історію. Те, що Христос зробив для них, було настільки дивовижним, що вони не могли мовчати.

Порівняйте Дії 28:28-31 і 2 Тим. 4:5-8. Якими словами Павло свідчить про те, що ніколи не відмовлявся від свого зобов'язання віддати все своє життя Христу в служінні придбання душ? _____

На схилі свого життя, перебуваючи під домашнім арештом у Римі, Павло підтвердив: «Боже спасіння послано до язичників, – і вони почують!» (Дії 28:28). Далі в тексті зазначено, що він приймав усіх відвідувачів і проповідував їм Слово (див. Дії 28:30, 31). Наприкінці свого життя Павло писав Тимофієві, котрого колись також покликав здійснювати працю євангеліста: «Я звершив добрий подвиг, закінчив свій біг, зберіг віру» (2 Тим. 4:7).

Хоч Божий заклик до нас може бути не таким надзвичайним, як заклик до Павла, Господь запрошує кожного з нас брати участь із Ним у Його праці задля спасіння світу. Незважаючи на всі труднощі, з якими Павло зіткнувся за ці

роки (див. 2 Кор. 11:24-30), він залишався вірним своєму покликанню в Господі. Історія про те, як цей колишній гонитель послідовників Ісуса став найвпливовішим та найвідважнішим захисником християнської віри (за винятком Самого Христа), залишається переконливим свідченням того, що Господь може зробити через тих, хто присвятив Йому своє життя.

До якої праці Бог покликав вас? Чи звершуєте ви її?

Середа, 23 вересня

ВИМОГИ ЛЮБОВІ

Любов завжди виявляється в дії. Любов до Христа спонукає нас працювати заради спасіння загинлого людства. Павло пише про це, звертаючись із повчанням до Коринтської церкви: «Бо любов Христа охоплює нас» (2 Кор. 5:14). Християнство не вимагає насамперед відмови від поганого заради спасіння. Ісус відмовився від хорошого, щоб інші могли спастися. Господь запрошує нас не просто віддати свій час, таланти й скарби заради Його справи; Він запрошує нас присвятити Йому наше життя.

Зустрівшись уранці з учнями на галилейських берегах, Ісус блискуче виклав вимоги Божественної любові.

Прочитайте Івана 21:15–19. Яке запитання Ісус тричі ставив Петрові та що він відповів? Чому Господь тричі ставив Петрові це особливе запитання? _____

Петро тричі відрікся від Свого Господа, і Спаситель бажав тричі почути з уст цього апостола запевнення в любові. У присутності учнів Ісус відновлював упевненість Петра в тому, що він був прощений Божественною любов'ю і що Господь усе ще мав для нього працю у Своїй справі.

Прочитайте ще раз Івана 21:15–19. Зверніть увагу, як Ісус відреагував на підтвердження Петром його любові до Христа. Що Ісус звелів йому робити? _____

Божественна любов активна, а не пасивна. Справжня любов – це більше, аніж ніжне почуття або хороша ідея. Вона вимагає самовіддачі. Любов спонукає нас діяти. Вона веде нас до участі в благовісті загиблого стражденному світові. Коли Ісус сказав Петру: «Паси ягнята Мої!», це було водночас і повеління, і утішливе запевнення. Учитель закликав до відгуку на любов, а також надихнув Петра запевненням, що має для нього працю, незважаючи на справді ганебний учинок Петра. Адже коли Ісус був заарештований, Петро не тільки заперечив, що знав Ісуса, але відрікся від Нього з клятвами й божбою.

Яке ж повчання можна почерпнути з діалогу Ісуса й Петра? Можливо, ви дуже підвели свого Господа. Може, не раз зрікалися Його своїми вчинками. Добра звістка полягає в тому, що благодать усе ще доступна, а Бог ще не відмовився від вас. У Його справі все ще є місце для вас, якщо ви побажаєте.

Чи «відрікалися» ви коли-небудь від Господа, подібно до Петра? Якщо так, тоді що розповідь про Петра і Христове прощення відкриває вам?

Четвер, 24 вересня

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЛЮБОВІ

Розмова Ісуса з Петром добігає кінця; ми бачимо двох осіб, які йдуть берегом моря. Хвилі із шумом накочуються на пісок, а Ісус у цей час розповідає Петру про ціну учнівства. Спаситель бажає, щоб апостол ясно розумів, із чим зіткнеться, якщо прийме запрошення Ісуса пасти Його овець.

Прочитайте Івана 21:18, 19. Що Ісус сказав Петрові про ціну учнівства? Як ви думаєте, чому Ісус відкрив учневі щось таке лячне в цей момент його життя?

У цих словах Христос провістив мученицьку смерть Петра. Його руки будуть розпростерті на хресті. У цьому

об'явленні Христос запропонував апостолам вибір. Він запропонував йому найбільшу в житті радість: побачити придбані для Царства Божого душі. У день П'ятидесятниці Петро побачить, як тисячі людей прийдуть до Христа. Апостол буде звершувати чудеса в Ім'я Ісуса та прославить Його ще перед багатьма тисячами людей. Він здобуде вічну радість співпраці з Христом у Його місії.

Однак така перевага мала свою ціну. Вона вимагатиме жертви, найбільшої жертви. Петру було запропоновано взяти на себе це зобов'язання, цілком усвідомлюючи його ціну. Тепер Петро знав: жодна жертва не була надто великою заради того, аби приєднатися до Ісуса в Його місії у світі.

Прочитайте 1 Івана 3:16–18. Для Івана любов – не якась невизначена словесна абстракція. Як він визначає найбільшу жертву любові? _____

У вічності ніщо з того, що ми коли-небудь робили, не здаватиметься нам жертвою. Такі наші вкладення в добру справу, як час, зусилля й життя, будуть надміру винагороджені. Яка це радість – перетворювати любов на дію, а наміри – на зобов'язання. Ми виконуємо своє призначення та відчуваємо найбільшу радість життя, коли відповідаємо на Божественну любов тим, що як посланці Христа не ухиляємося від служіння свідчення іншим. Як сказав Ісус: «Якщо це знаєте, то ви блаженні, коли це виконуєте» (Івана 13:17). Ми знаходимо найбільшу радість і неминуще щастя життя, коли реалізуємо сенс нашого існування, прославляючи Бога життям, та ділимося Його любов'ю та істиною зі світом.

Важко збагнути, що таке вічність, оскільки тривалість нашого життя – зовсім невеликий відрізок часу. Однак спробуйте, наскільки зможете, уявити собі вічне життя – вічно чудове, незрівнянно краще за будь-що земне. Подумайте про те, що тут, у цей короткий проміжок часу, ніщо не варте того, аби втратити обітницю вічного життя, яку ми маємо в Ісусі.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Люди, які здійснюють духовне керівництво Церквою, повинні розробляти плани й знаходити кошти, щоб кожному члену Церкви була надана можливість виконати якусь частину в Божій справі. Дуже часто в минулому цього не робили. Не розробляли доволі ясно та не проводили в життя плани, за допомогою яких обдарування всіх людей можна було задіяти в активному служінні. Лише окремі брати усвідомлюють, наскільки багато ми втратили через це.

Подібно до мудрих генералів, керівники Божої справи повинні розробляти плани поступу місіонерської діяльності. Плануючи, вони мають приділити особливу увагу праці, яку можуть здійснити рядові члени Церкви для своїх друзів і сусідів. Справа Божа на Землі не буде завершена доти, доки чоловіки й жінки в Церкві не візьмуться за неї та не об'єднають своїх зусиль із зусиллями служителів і церковних керівників.

Спасіння грішників вимагає серйозної індивідуальної роботи. Ми повинні понести їм Слово життя, а не чекати, поки вони прийдуть до нас. О, якби я могла сказати нашим братам і сестрам слова, здатні пробудити їх до дії! Нам відведено дуже мало часу. Ми стоїмо на самому кордоні вічного світу. У нас немає часу, щоб втрачати його. Кожна мить на вагу золота, і час надто дорогий, аби присвячувати його самодогодженню. Хто ж наполегливо шукатиме Бога і братиме від Нього силу й благодать, аби бути Його вірними трудівниками на місіонерському полі?

У кожній церкві є талант, який за правильного використання міг би розвинути й надати велику допомогу цій справі. Що необхідно тепер для збудування наших церков – так це старанна робота мудрих трудівників, здатних розпізнати й розвинути талант у церкві – талант, який може бути навчений для використання його Господом» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 116, 117).

Питання для обговорення:

1. Яка основна думка наведеної вище цитати Еллен Уайт? Як ці слова можуть вплинути на ваше особисте свідчення та на благовістя вашої церкви?
2. У який спосіб завжди виявляється справжня любов? Які існують форми фальшивої любові, які не мають нічого спільного зі справжньою любов'ю?
3. Поговоріть на уроці про жертви, принесені людьми заради Господа, зокрема і про втрату життя. Які уроки ви можете отримати із цих історій?
4. Обговоріть ваші відповіді на запитання наприкінці уроку за неділю – про те, чим ви пожертвували заради Христа. Чим, власне, ви пожертвували? Чому ви це зробили? Чи варто було це робити? Як ви могли б пояснити нехристиянинові, що і чому зробили?

ЧУДО НАРОДЖЕННЯ

Ендрю Мак-Чесні

Фанта Камара була в захопленні, коли відчула в собі зародження нового життя. Вона зраділа думці, що скоро стане мамою. Одного разу, коли вагітність уже була помітна, жінці стало так погано, що вона звернулася в лікарню в Конакрі, Гвінея. Лікар оглянув її живіт.

— Ви не вагітні, — сказав він.

Фанта не вірила своїм вухам. Вона попросила родичку, медсестру, поглянути на її живіт.

— Ти вагітна, — запевнила вона. — У тебе в животі дитина.

Фанта сяяла від радості. Проте вона все ще почувалася погано, і родичка не знала, як їй допомогти. Вона пішла до іншої лікарні.

— Ви не вагітні, — знову почула вона.

Жінка відвідала третю лікарню.

— Так, ви вагітні, — підтвердив лікар, але полегшити її стан він не зміг.

Минали тижні, здоров'я Фанти погіршувалося. Вона ледве могла ходити.

Через п'ять місяців у її спальні з'явився злий дух. У нього були ноги і ступні людини, а груди і обличчя — леопарда. Фанта була налякана.

— У тебе не буде цієї дитини, — сказав він, розвернувшись і пройшов кризь стіну спальні.

Наступної ночі він знову з'явився в спальні: «У тебе не буде цієї дитини», — повторив він. Так тривало щонаочі.

Фанта жила в страху і хвилюваннях про благополуччя дитини. На дев'ятому місяці вагітності Фанта згадала про Транкіла Фассинадуно, який був єдиним християнином у їхньому районі та спілкування з яким вона всіляко уникала. Однак тепер, перебуваючи в скрутному становищі, Фанта вирішила звернутися до нього в надії отримати допомогу. Почувши її історію, Транкіл, піонер Глобальної місії, молився й постив три дні, просячи в Бога мудрості.

Потім він пішов до Фанти, розгорнув свою Біблію і прочитав: «Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього [віку], з піднебесними духами злоби» (Ефес. 6:12).

Далі він зі сміливістю промовив: «Всі злі духи, які не сповідують Ім'я Ісуса Христа, негайно йдуть в Ім'я Ісуса Христа». Повернувшись до Фанти, він сказав: «Якщо ти знову побачиш злого духа, накажи йому піти в Ім'я Ісуса».

Тієї ночі Фанта лежала в ліжку, коли злий дух знову з'явився в її спальні. Перш ніж він встиг щось сказати, вона звеліла: «Іди в Ім'я Ісуса Христа». Злий дух негайно зник і більше ніколи не повертався.

Через три дні жінка народила здорову дівчинку.

— Тепер я вірю в Ісуса, — говорить Фанта.

Дякуємо за приношення Тринадцятої суботи, які допоможуть людям у Гвінеї та в інших місцях Західного Центрально-Африканського дивізіону дізнатися про Ісуса.

Посібник із вивчення Біблії
в Суботній школі III квартал 2020 р.

ЗДОБУВАЮЧИ ДРУЗІВ ДЛЯ БОГА: РАДІСТЬ УЧАСТІ В ЙОГО МІСІЇ

Марк Фінлі

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **Н. Качмар**

Коректор **С. Шутко**

Комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **А. Аптер**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84x108/32. Папір газетний. Офсетний друк.

Підписано до друку 20.04.2020 р. Гарнітура Октава. Наклад 7.400 прим.

Видавництво «Джерело життя»

04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64

Е-mail: dzherelo@ukr.net

www: adventist.ua

bookson.com.ua